

กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า:
ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

นางสาวมณีรัตน์ ชื่นเจริญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต
สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2555

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งอยู่ที่หอสมุดมหาวิทยาลัย
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

THE PROCESS OF BECOMING METHAMPHETAMINE TRAFFICKERS OF
FEMALE JUVENILE: A CASE STUDY OF THE TRAINING CENTRE BAN PRANEE

MISS MANEERAT CHUENCHAROEN

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts Program in Sociology

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า:
ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง
บ้านปรานี

โดย

นางสาวมณีนรัตน์ ชื่นเจริญ

สาขาวิชา

สังคมวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร.สุมนทิพย์ จิตสว่าง

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ศุภชัย ยาวะประภา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร.สุมนทิพย์ จิตสว่าง)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ)

มณีรัตน์ ชื่นเจริญ: กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี. (THE PROCESS OF BECOMING METHAMPHETAMINE TRAFFICKERS OF FEMALE JUVENILE: A CASE STUDY OF THE TRAINING CENTRE BAN PRANEE) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อ. ดร.สุมนทิพย์ จิตสว่าง, 136 หน้า.

งานวิจัยเรื่อง “กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิดและกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า และศึกษาถึงกระบวนการของเด็กและเยาวชนหญิงที่กลายเป็นผู้ค้ายาบ้า โดยใช้วิธีดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและการศึกษาประวัติชีวิต (Life – History) จากเด็กและเยาวชนหญิงภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี จำนวน 10 ราย ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิดและกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า เกิดจากความต้องการทางการเงิน การชักจูงจากเพื่อนหรือเพื่อนสนิท(แฟน) ครอบครัว ชุมชน และโรงเรียน

ส่วนกระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ่านั้นมีลักษณะเป็นกระบวนการค้ายาบ้ารายย่อยที่มีความต้องการทางการเงิน ครอบครัว กลุ่มเพื่อน/แฟน และชุมชนเป็นปัจจัยผลักดันให้เด็กและเยาวชนหญิงกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า อีกทั้งการค้ายาบ้าได้รับผลตอบแทนเป็นเงินจำนวนมากและคุ้มค่ากับความเสียหายหรือค่านอกจากการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยกระบวนการเริ่มจากการที่เด็กและเยาวชนหญิงเรียนรู้วิธีการค้ายาบ้าจากคนในครอบครัว เพื่อน/แฟน และจะรับยาบ้ามาตามจำนวนที่ลูกค้าสั่งแล้วจึงนำยาบ้าไปส่งให้แก่ลูกค้าตามจุดนัดพบ โดยเด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยจากการค้ายาบ้าประมาณ 5,000 – 20,000 บาทต่อครั้ง และรายได้จากการค้ายาบ้าในแต่ละครั้งเด็กและเยาวชนหญิงจะนำเงินมาใช้จ่ายฟุ่มเฟือย นำมาชำระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น และยังนำเงินมาซื้อยาเสพติดเพื่อเสพ ซึ่งก่อนที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญค้ายาบ้าจะถูกจับกุม เด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่จะค้ายาบ้ามาแล้วเป็นระยะเวลาประมาณ 1-2 ปี ซึ่งเด็กและเยาวชนหญิงได้มีการเรียนรู้ถึงวิธีการและช่องทางในการหลบเลี่ยงการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ กล่าวคือ ก่อนที่จะมีการส่งยาบ้าให้แก่ลูกค้าตามสถานที่นัดหมาย เพื่อน/แฟนจะทำหน้าที่เป็นคนคู่ต้นทางในการส่งยาบ้า ซึ่งในการที่เด็กและเยาวชนหญิงถูกส่งตัวเข้ารับการศึกษาและอบรมนั้นเนื่องจากถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมด้วยวิธีการล่อซื้อและตรวจจับยาบ้า

ภาควิชา..... สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา..... ลายมือชื่อนิสิต.....

สาขาวิชา..... สังคมวิทยา..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

ปีการศึกษา..... 2555.....

5380724524: MAJOR SOCIOLOGY

KEYWORDS: THE PROCESS OF BECOMING/ FEMALE JUVENILE/ METHAMPHETAMINE TRAFFICKERS

MANEERAT CHUENCHAROEN : THE PROCESS OF BECOMING METHAMPHETAMINE TRAFFICKERS OF FEMALE JUVENILE: A CASE STUDY OF THE TRAINING CENTRE BAN PRANEE. ADVISOR : SUMONTHIP CHITSAWANG, Ph.D., 136 pp.

The purpose of this study is to find the causes concerning of female juvenile delinquency and study the process of becoming methamphetamine traffickers of female juvenile. This study is a qualitative research applied on documentary research, in-depth interview and life-history research with 10 selected key informants from The Training Centre Ban Pranee.

The results showed that the causes of female juvenile commit crime and becoming a methamphetamine traffickers are the needed of money ,misleded by friends or boyfriends ,family ,the living environment in the crowded area where there are many drug addicted persons and school.

And the process of becoming methamphetamine traffickers of female juvenile are drug dealer who have the need of money, family, peer group or boyfriend and environment are a driving factor which make them becoming methamphetamine traffickers. Moreover, Drug selling help them get the big amount of money easily and worth the risk to escape arrest by the police, if they survive. The beginning of the process is they learn how to sell the drug from their family or friends/boyfriend. When they know the number of methamphetamines which a customer orders then they will go to send the drugs to the customers according to the meeting point. And most of female juvenile get the average income about 5,000-20,000 baht per once. When they gets money ,they will use money for afford extravagant stuffs, to pay for their depts, to cover the increased living expenses and to buy drug. And before they go to sell drugs , their friend or boyfriend will go to view a source to send drugs at the meeting point. They have been selling drugs for 1-2 years prior they were captured because they were induced to buy drugs by the police.

Department :Sociology and Anthropology..... Student's Signature.....

Field of Study :Sociology..... Advisor's Signature.....

Academic Year : ...2012.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของอาจารย์ ดร.สุมนทิพย์ จิตสว่าง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ให้แนวทางในการทำวิจัย ถ่ายทอดประสบการณ์ ให้การชี้แนะในการทำวิจัย รวมทั้งเป็นผู้คอยผลักดัน และเสริมกำลังใจให้ผู้วิจัยเสมอมา รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ที่ให้ความใส่ใจ คอยสอบถามความเป็นไปในการศึกษาวิจัย แนะนำหนังสือ และให้ข้อแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อวิทยานิพนธ์เล่มนี้ รองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ กรรมการวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาเสียเวลาอันมีค่าเป็นกรรมการวิทยานิพนธ์และให้คำชี้แนะที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลสำคัญเด็กและเยาวชนหญิง เจ้าหน้าที่และนักสังคมสงเคราะห์ภายใน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ที่กรุณาเสียสละเวลา และให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยเป็นอย่างดี

ขอบคุณ คุณพรทิพย์ บัวรับพร เจ้าหน้าที่ประจำภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา รวมทั้งเจ้าหน้าที่ห้องสมุดและเจ้าหน้าที่คณะรัฐศาสตร์ทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกเสมอมา

ขอบคุณ พี่วิชชุตา อิศรานูวรรธน์ ที่คอยแนะนำ ช่วยเหลือ และให้คำปรึกษาอันเป็นประโยชน์ ขอขอบคุณเพื่อนอาชญาวิทยา-สังคมวิทยา-มานุษยวิทยา รุ่น 53 ทุกคนที่ร่วมประสบการณ์เล่าเรียน ให้คำปรึกษา ความช่วยเหลือ และกำลังใจมาโดยตลอด รวมถึงรุ่นพี่ รุ่นน้องในภาควิชา ตลอดจนบุคคลอื่นๆ ที่มีส่วนช่วยสนับสนุนในการทำวิทยานิพนธ์จนเสร็จสิ้น

สุดท้ายขอขอบคุณคุณพ่อ คุณแม่ และพี่สาว ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จที่คอยผลักดัน ส่งเสริม สนับสนุน ทั้งกำลังใจและกำลังใจทรัพยากรในการศึกษาและการทำวิจัยจนประสบความสำเร็จในวันนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. โจทย์วิจัย.....	4
3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
4. ขอบเขตในการวิจัย.....	5
5. คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษา.....	5
6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
1. แนวคิดและทฤษฎี.....	7
1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด (Drug Trafficking).....	7
1.2 ทฤษฎีการกระทำผิดของผู้หญิง (Theory of Female Offending).....	15
1.3 แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว (Family).....	17
1.4 แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม (Socialization).....	23
1.5 ทฤษฎีความแตกต่างในการคบหาสมาคมของ เอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory).....	30
1.6 ทฤษฎีพันธะทางสังคมของ ทราวิช เฮอร์ชชี (Hirschi's Social Bonding Theory).....	34
1.7 ทฤษฎีความกดดันทางสังคมของ โรเบิร์ต เมอร์ตัน (Merton's Strain Theory).....	35

บทที่	หน้า
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	36
3. กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	45
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	46
1. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ.....	46
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
4. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
5. การนำเสนอข้อมูล.....	48
6. จริยธรรมในการวิจัย.....	48
4 ผลการศึกษา.....	49
1. กรณีศึกษา.....	49
2. สรุปภาพรวมกระบวนการกลายแป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า.....	97
5 การอภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย.....	105
1. การอภิปรายผล.....	105
2. สรุปผลการวิจัย.....	116
3. ข้อจำกัดและอุปสรรคในการวิจัย.....	118
4. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	118
5. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	120
รายการอ้างอิง.....	121
ภาคผนวก.....	127
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์กระบวนการกลายแป็นเด็กและเยาวชนหญิง ค้ายาบ้า.....	128
ภาคผนวก ข ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม.....	132
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	136

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี โดยสถานพินิจทั่วประเทศจำแนกตาม ฐานความผิด ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2545 – 2554.....	2
2	จำนวนคดีเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในศูนย์ฝึกและ อบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2549 – 2554.....	3
3	สรุปภาพรวมกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 10 ราย).....	97

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวความคิด กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี.....	45

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมของประเทศต่างๆ เด็กและเยาวชนถือได้ว่าเป็นอนาคตที่สำคัญของชาติ เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าและมีความสำคัญในการนำพาประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมนานาชาติ การที่เด็กและเยาวชนจะเติบโตมาเป็นผู้ใหญ่ที่ดีและมีศักยภาพของชาติได้นั้น จำเป็นต้องได้รับการขัดเกลาในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะการดำเนินชีวิตที่ต้องเคารพกฎเกณฑ์และกฎหมายของสังคม เมื่อเด็กและเยาวชนได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างถูกต้องเหมาะสม เด็กและเยาวชนเหล่านั้นจะเติบโตมาเป็นผู้ใหญ่ที่เพียบพร้อมด้วยความรู้และสมรรถนะด้วยคุณธรรม สามารถพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้ ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในพิธีเปิดศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางและสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก วันที่ 28 มกราคม 2495

"อนาคตของชาติทุกชาติย่อมขึ้นอยู่กับเด็ก เพราะเด็กก็คือผู้ใหญ่ในเวลาข้างหน้า ถ้าบุคคลได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นพลเมืองดีอยู่ในศีลในธรรม เคารพต่อบทกฎหมายของบ้านเมืองเสียตั้งแต่เยาว์ เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้นพลเมืองของประเทศก็จะมีแต่คนดี และประเทศจะเจริญก้าวหน้าต่อไปได้ ก็โดยต้องมีพลเมืองดีตั้งวันนี้" (พิพิธภัณฑสถานไทยและหอจดหมายเหตุ, 2554: ออนไลน์)

จากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะเห็นได้ว่าเด็กและเยาวชนเป็นพลเมืองที่มีความสำคัญในการพัฒนาประเทศ แต่ในสังคมปัจจุบันการขับเคลื่อนของประเทศเป็นไปอย่างล่าช้า เนื่องจากเด็กและเยาวชนมีการกระทำความผิดเพิ่มขึ้น กลายเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของประเทศ เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เป็นวัยที่กำลังมีพัฒนาการทั้งทางร่างกาย และจิตใจเพื่อเตรียมพร้อมเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ และเป็นวัยที่เต็มไปด้วยความสนใจใคร่รู้สิ่งต่างๆ ที่อาจนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนเมื่อมีปัจจัยบางอย่างมาชักจูง โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นบางกลุ่มที่คิดฟุ้งซ่านหรือชอบเพื่อฝันมักจะถูกจูงใจไปในทางที่ผิดได้ง่าย และอาจนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมอาชญากรรมเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เนื่องจากลักษณะนิสัยต่างๆ ที่ถูกขัดเกลาและปลูกฝังในช่วงนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของการประพฤติผิดในอนาคต (ดวงจันทร์ ดันติจินดาภรณ์ และคณะ, 2538: 1)

ซึ่งจากการสำรวจฐานความผิดในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนของสถานพินิจและ
 กลุ่มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ของสำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจ
 และกลุ่มครองเด็กและเยาวชน จะพบว่าเด็กและเยาวชนกระทำความผิดในฐานความผิดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี โดยสถานพินิจทั่วประเทศ

จำแนกตามฐานความผิด ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2545 – 2554

หน่วย : คดี

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.									
	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553	2554
ความผิดเกี่ยวกับยา เสพติดให้โทษ	16,723	5,897	5,310	6,542	8,803	10,279	11,207	12,352	14,695	13,845
ความผิดเกี่ยวกับ ทรัพย์สิน	7,949	8,886	10,496	10,733	14,314	14,764	12,658	19,973	9,742	7,078
ความผิดอื่นๆ	4,019	5,581	5,937	6,338	8,020	9,250	8,299	9,200	7,145	4,696
ความผิดเกี่ยวกับ ชีวิตและร่างกาย	3,054	4,843	5,969	6,112	8,284	7,784	6,661	6,388	5,474	4,051
ความผิดเกี่ยวกับ อาวุธและวัตถุ ระเบิด	1,380	1,957	2,031	2,404	3,414	3,650	3,251	3,413	2,889	2,282
ความผิดเกี่ยวกับ ความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง	681	1,016	1,149	1,271	1,731	3,247	2,989	2,407	2,300	1,615
ความผิดเกี่ยวกับ เพศ	1,479	1,735	2,416	2,680	3,652	2,154	1,916	2,538	1,812	1,482
รวม	35,285	29,915	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981	46,371	44,057	35,049

ที่มา: กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ
 สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน
 กรมพินิจและกลุ่มครองเด็กและเยาวชน, 2554

จากการสำรวจฐานความผิดในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ของสำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชนกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545-2554 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนซึ่งถูกดำเนินคดี เมื่อพิจารณาจำแนกตามฐานความผิด พบว่า ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2545-2554 คดีฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษมีจำนวนคดีมากที่สุด คือ 14,695 คดี คิดเป็นร้อยละ 33.35 ของจำนวนคดีทั้งหมดเมื่อเปรียบเทียบกับฐานความผิดต่างๆ และเพิ่มมากขึ้นตั้งแต่ปี 2547 จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2553 ซึ่งแตกต่างจากฐานคดีอื่นๆ ที่มีจำนวนลดลง แสดงให้เห็นว่ายาเสพติดเป็นภัยสังคมที่แพร่ระบาดเข้าสู่กลุ่มเด็กและเยาวชนและนับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น

รวมไปถึงจากสถิติการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ปี พ.ศ. 2549-2554 มีจำนวนเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2549 – 2554

ปี พ.ศ.	จำนวน(คน)
2549	95
2550	110
2551	133
2552	93
2553	80
2554	102

ที่มา: กลุ่มข้อมูลศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี, 2554

จากสถิติจำนวนของเด็กและเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีที่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พบว่าในปี พ.ศ. 2554 สถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิง มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นจากปี พ.ศ. 2552- 2553 ด้วย จึงเห็นได้ว่าปัญหายาเสพติด

กลายเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างมากต่อสังคม มีการระบาดและขยายวงกว้างมากขึ้น โดยนอกจากสถิติของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีแล้ว พฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงที่เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการค้ายาเสพติดยังได้ปรากฏในเนื้อหาของข่าวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจากลักษณะโดยทั่วไปของเด็กและเยาวชนหญิงเกี่ยวกับทั้งทางด้านจิตใจและลักษณะอุปนิสัยของเด็กและเยาวชนหญิงนั้นแล้ว ไม่น่าที่จะส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิดได้ แต่อาจเกิดจากสาเหตุในหลายๆด้าน ทั้งสภาพด้านจิตใจที่มีความบกพร่อง ประกอบกับความกดดันทางสังคม และเศรษฐกิจที่อาจจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

ด้วยที่ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญและปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้มีการศึกษากระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า โดยมุ่งเน้นศึกษากลุ่มเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกควบคุมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี เพื่อที่จะได้ทราบถึงรูปแบบและวิธีการที่ส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงกลายมาเป็นผู้ค้ายาบ้า อีกทั้งศึกษาถึงสาเหตุในการกระทำผิดดังกล่าวเพื่อแสวงหาแนวทางในการแก้ไข พี่นฟูและเยียวยาเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดให้กลับคืนเป็นเด็กและเยาวชนที่ดีและเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณธรรม และเพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำผิดซ้ำและเป็นเยี่ยงอย่างแก่เด็กและเยาวชนอื่น

2. วัตถุประสงค์

เด็กและเยาวชนหญิงมีกระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าอย่างไร และมีสาเหตุใดบ้างที่ส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงกลายมาเป็นผู้ค้ายาบ้า เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการป้องกัน แก้ไข และเยียวยาเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเพื่อไม่ให้เกิดพฤติกรรม การกระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิดและกลายมาเป็นผู้ค้ายาบ้า
2. เพื่อศึกษาถึงกระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า
3. เพื่อแสวงหาแนวทางป้องกัน แก้ไข และเยียวยาเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดในคดียาเสพติด

4. ขอบเขตในการวิจัย

การวิจัยนี้ มุ่งศึกษาการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในคดีจำหน่าย หรือครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด และร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด โดยศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงที่มีอายุตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 และศาลได้พิพากษาและได้รับการฝึกอบรมอยู่ในสถานฝึกและอบรม คือ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 10 ราย

5. คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

5.1 กระบวนการกลายเป็น หมายถึง ขั้นตอน วิธีการ และการขัดเกลาในการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าของเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

5.2 เด็ก หมายถึง บุคคลอายุยังไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553

5.3 เยาวชน หมายถึง บุคคลอายุเกิน 15 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553

5.4 การกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึง พฤติกรรมหรือการกระทำของเด็กและเยาวชนที่ศาลเด็กและเยาวชนมีคำพิพากษาว่ากระทำความผิดจริงและมีคำสั่งให้ฝึกและอบรม

5.5 ยาเสพติด หมายถึง สารใดก็ตามที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ หรือสารที่สังเคราะห์ขึ้น เมื่อนำเข้าสู่ร่างกาย ไม่ว่าจะโดยวิธีรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือวิธีการใดๆ แล้ว ทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ นอกจากนี้ยังจะทำให้เกิดการเสพติดได้ หากใช้สารนั้นเป็นประจำทุกวัน หรือวันละหลายๆ ครั้ง

5.6 ยาบ้า หรือ เมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine) หมายถึง ยาเสพติดที่มีฤทธิ์กระตุ้นประสาทและสมอง ทำให้สมองตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา ลักษณะโดยทั่วๆ ไปมักทำเป็นรูปยาเม็ดขนาดเล็กๆ สีขาว หรือ สีอื่นๆ นอกจากนี้อาจทำเป็นรูปยาน้ำสำหรับฉีด

5.7 ความผิดเกี่ยวกับการค้ายาบ้า หมายถึง การจัดการผลิต ขนย้าย จำหน่ายยาบ้า หรือ เมทแอมเฟตามีน ทั้งดำเนินการเอง หรือสนับสนุน หรือใช้งานให้ผู้อื่นดำเนินการให้

5.8 เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า หมายถึง เด็กและเยาวชนหญิงที่จำหน่ายยาบ้า รวมถึงผลิตและขนย้าย ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการเอง หรือสนับสนุน หรือใช้งานให้ผู้อื่นดำเนินการให้

5.9 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี หมายถึง สถานที่ใช้ในการควบคุมตัวเด็กและเยาวชนหญิงในระหว่างดำเนินคดี ทั้งในคดีแรกและคดีที่ 2 ขึ้นไป และเป็นสถานที่ในการควบคุมตัวเด็กและเยาวชนหญิงเพื่อฝึกและอบรมตามคำพิพากษาของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 6.1 ทำให้ทราบถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำผิดและกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า
- 6.2 ทำให้ทราบถึงกระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า
- 6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาทางสังคมเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนหญิง
- 6.4 ทำให้สังคมได้ตระหนักถึงภัยของยาเสพติดที่มีต่อเด็กและเยาวชนในสังคมไทย
- 6.5 นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัยมาประยุกต์เพื่อใช้เป็นแนวทางแก้ไข ป้องกัน และเยียวยาเด็กที่กระทำความผิด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง "กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณี ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี" ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารทางวิชาการ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษา ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

- 1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด (Drug Trafficking)
- 1.2 ทฤษฎีการกระทำผิดของผู้หญิง (Theory of Female Offending)
- 1.3 แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว (Family)
- 1.4 แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม (Socialization)
- 1.5 ทฤษฎีความแตกต่างในการคบหาสมาคม ของ เอ็ดวิน ชัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory)
- 1.6 ทฤษฎีพันธะทางสังคม ของ ทราวิช เฮอร์ชี่ (Hirschi's Social Bonding Theory)
- 1.7 ทฤษฎีความกดดันทางสังคม ของ โรเบิร์ต เมอร์ตัน (Merton's Strain Theory)

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด (Drug Trafficking)

1.1.1 ความหมายของการค้ายาเสพติด

การค้ายาเสพติด หมายถึง การจัดการใดๆ ในการผลิต ขนย้าย จำหน่ายยาเสพติดให้โทษ ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการเอง หรือสนับสนุน หรือใช้งานให้ผู้อื่นดำเนินการให้

อย่างไรก็ตามเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า กระบวนการในการค้ายาเสพติดนั้นมีความสลับซับซ้อน มีเทคนิควิธีในการหลบเลี่ยงมากมาย จนกล่าวได้ว่าผู้ที่ดำเนินการค้ายาเสพติดที่แท้จริงมักไม่เปิดเผยตัว แต่จะเป็นผู้มีอิทธิพลอยู่เบื้องหลัง เป็นผู้บงการจัดการและบริหารเครือข่าย จึงต้องถือว่ากลุ่มคนเหล่านี้เป็นผู้ค้ายาเสพติดด้วยเช่นกัน (กรมราชทัณฑ์ อ้างถึงใน ชมพูนุท แก้วอนุรักษ, 2553: 8)

1.1.2 ประเภทของผู้ค้ายาเสพติด

Bruce D. Johnson et al. (กรมราชทัณฑ์ อ้างถึงใน ชมพูนุท แก้วอนุรักษ์, 2553: 8)

ได้จัดประเภทผู้ค้ายาเสพติดไว้ 5 ระดับ คือ

1. **ผู้ผลิต** ซึ่งรวมถึงผู้ปลูกพืชเสพติด ผู้ผลิตเคมี หรือผลิตยาเสพติดสำเร็จรูปขึ้นมาในรูปแบบต่างๆ
2. **ผู้ล้าเลียง ผู้ขน** หมายถึง ผู้ลักลอบขนล้าเลียงยาเสพติดในปริมาณมากกว่าที่หนึ่ง ไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อส่งต่อให้ตัวแทนอื่น ไปจำหน่าย
3. **ตัวแทน นายหน้า** เป็นผู้จัดการขายส่งยาเสพติดให้กับลูกค้า ซึ่งเป็นผู้ค้าปลีกเพื่อไปขายให้ผู้เสพต่อไป
4. **ผู้ค้าปลีก** เป็นผู้จำหน่ายยาเสพติดให้กับผู้เสพโดยตรง หรืออาจผ่านไปยังผู้ค้ารายย่อยลง ไปกว่านี้อีก ผ่าน “เด็กเดินของ” โดยผู้จำหน่ายจะไม่สัมผัสกับผู้ซื้อ
5. **ผู้ค้ารายย่อย** เป็นผู้ค้าที่เป็นทั้งผู้เสพและเป็นผู้ขายไปด้วย จะเป็นผู้จำหน่ายโดยตรงให้แก่ผู้เสพ

1.1.3 โครงสร้างขององค์กรเกี่ยวกับยาเสพติด

เถา สารสิน (อ้างถึงใน สถาบันดำรงราชานุภาพ ร่วมกับ กรมราชทัณฑ์, 2542: 8)

ได้ให้แนวคิดที่ว่าโครงสร้างขององค์กรเกี่ยวกับยาเสพติด แบ่งได้ 4 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 คือ หัวหน้า เป็นผู้บริหารรับผิดชอบในกิจการยาเสพติดทั้งหมดซึ่งทั่วไปอาจเรียกว่า BOSS มีเพียงคนเดียว บุคคลนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับกิจการยาเสพติดโดยตรง และมักจะมีอาชีพสุจริตอื่นๆ ไว้เพื่อบังหน้า

ระดับที่ 2 คือ ผู้ช่วย หรือ UNDER BOSS มีหน้าที่ในการรวบรวมข้อมูล ข่าวสาร การดำเนินการและรายงานให้หัวหน้าทราบ ตลอดจนมีหน้าที่รับคำสั่งและนโยบายต่างๆ เพื่อนำไปปฏิบัติดำเนินการต่อไป

ระดับที่ 3 คือ หัวหน้าชุดปฏิบัติการทำหน้าที่เป็นฉนวน หรือ BUFFER ระหว่างระดับสูงกับระดับต่ำเป็นการป้องกันและปิดกั้นไม่ให้เจ้าหน้าที่สืบสวนไปถึงหัวหน้า หากเทียบระดับนี้กับธุรกิจทั่วไป ก็อาจเรียกว่า เป็นผู้จัดการฝ่ายขาย

ระดับที่ 4 คือ ระดับต่ำสุด หรือ ผู้ปฏิบัติการ BOTTOM ซึ่งจะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติการตามคำสั่งของหัวหน้าระดับสูง

โครงสร้างของสายงานด้านยาเสพติดนั้น ผู้ค้ารายใหญ่จะเป็นผู้แทรกและจัดการการค้ายาเสพติดในทุกกระบวนการตั้งแต่การผลิต การล้าเลียง มีการจำหน่ายโดยผู้ค้ารายใหญ่เป็น

หลักส่วนการจำหน่ายโดยผู้ค้ารายย่อยหรือค้าปลีกนั้น จะเป็นการตัดตอนมาอีกทอดหนึ่ง สำหรับผู้ค้าเล็กลงเป็นผู้รับจ้างในการขนย้ายยาเสพติดแต่ละช่วง เช่น จากผู้ค้ารายใหญ่ไปสู่ผู้ค้ารายย่อย หรือจากผู้ค้ารายย่อยไปสู่ผู้ค้าปลีก การประกอบมิจฉาชีพค้ายาเสพติดถือเป็นองค์ประกอบประเภทหนึ่งที่มีโครงสร้างการปฏิบัติงานเช่นเดียวกับระบบแรงงานโดยทั่วไป ทว่าการประกอบมิจฉาชีพค้ายาเสพติดนี้เป็นอาชีพที่แพร่ระบาดและสร้างปัญหาภาวะให้สังคมเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการประกอบอาชีพที่อยู่ในระบบเศรษฐกิจผิดกฎหมายหรือระบบเศรษฐกิจใต้ดิน

1.1.4 วิธีการค้าของผู้ค้ายาเสพติด

ในส่วนของผู้ค้ายาเสพติดของไทยนั้น มีการศึกษาของจิตรา สันหลาม (อ้างถึงใน ชมพูนุท แก้วอนุรักษ, 2553) ได้จำแนกผู้ค้ายาเสพติดตามวิธีการค้าออกเป็น 4 ประเภท คือ

1.1.4.1 วิธีการค้าส่งรายใหญ่ ผู้ค้าส่งจะมีปริมาณยาบ้าประมาณ 10-50 มัด (1,000-5,000 ถุง) จากการรับยาบ้าจากผู้ผลิต แล้วจะทำการผ่านยาบ้าไปยังผู้ค้าส่งรายกลางอย่างรวดเร็ว โดยทั่วไปผู้ค้าส่งรายใหญ่แต่ละรายจะมีลูกค้าประมาณ 5-10 ราย ปริมาณการส่งของให้กับผู้ค้าแต่ละราย โดยเฉลี่ยครั้งละ 1,000 ถุง สำหรับวิธีการรับซื้อยาบ้าและส่งยาบ้าจะค่อนข้างแตกต่างกันบ้าง กล่าวคือ ผู้ผลิตจะนำยาบ้ามาส่งให้ถึงจุดส่งสินค้าซึ่งส่วนมากจะเป็นพื้นที่ของผู้ค้าส่ง การชำระเงินค่ายาบ้าในภายหลัง ซึ่งพบการโอนเงินเข้าบัญชีธนาคาร และผู้ค้าส่งนำเงินสดไปให้โดยตรง ส่วนอีกประการหนึ่งที่ผู้ค้าส่งรายใหญ่ส่งยาบ้าให้กับผู้ค้าส่งรายกลางจะพบได้ใน 2 วิธีการด้วยกัน คือ นัดหมายให้ผู้รับยาบ้ามารับยาบ้าในพื้นที่ของผู้ค้าส่งรายใหญ่ส่งยาบ้าภายนอกพื้นที่ตามที่ตกลงกัน ซึ่งทั้งสองกรณีชำระเงินด้วยเงินสดหรือเครดิตตามความสัมพันธ์ระหว่างกัน และวิธีการส่งยาบ้าภายนอกพื้นที่ของผู้ค้าส่งรายใหญ่มีการพบการว่าจ้างอดีตมือปืนนักเลง หรืออาชญากรให้ส่งยาบ้าโดยที่กลุ่มพวกนี้จะมีเงินจากการคิดเป็นจำนวนปริมาณยาบ้าที่ส่งแล้วแต่ระยะทางและพื้นที่โดยเฉลี่ยค่าจ้างประมาณ 500-1,000 บาทต่อยาบ้าหนึ่งถุง

1.1.4.2 วิธีการค้าส่งระดับเอเยนต์ คล้ายๆ กับการค้าส่งประเภทแรก ปริมาณการค้าส่งไปยังลูกค้าในพื้นที่ใช้การส่งเป็นมัด (ประมาณ 1-10 มัด) โดยที่ยังคงการหีบห่อและการบรรจุเหมือนเดิม การติดต่อซื้อขายใช้ทั้งระบบเครดิตและเงินสด การรับส่งยาบ้าใช้รถยนต์ภายในกลุ่มเป็นหลัก บางครั้งใช้รถประจำทางโดยที่เอเยนต์จะไปส่งให้กับลูกค้าถึงพื้นที่

1.1.4.3 วิธีการค้าส่งระดับพื้นที่ยาบ้า จากแหล่งผลิตจนถึงผู้ค้ารายที่ 3 นี้ จะบรรจุเป็นถุง จำนวน 100 ถุง (1 มัด) ผู้ค้าพื้นที่จะทำการเปิดถุงยาบ้าออกทุกถุง ซึ่งในแต่ละถุงโดยเฉลี่ยจะมียาบ้าประมาณสองร้อยกว่าเม็ด แล้วนำยาบ้าส่วนที่เกินสองร้อยเม็ดออกแล้วจึงค่อยบรรจุใหม่ให้ผู้ขายรายย่อยต่อไป ซึ่งยาบ้าส่วนเกินนั้นผู้ค้าส่งในพื้นที่จะทำการขายปลีกเองด้วยส่วนหนึ่ง

1.1.4.4 วิธีการค้าปลีก/ค้ารายย่อย ผู้ค้าปลีก หรือกลุ่มผู้ค้ารายย่อยที่จำหน่ายยาบ้าให้กับผู้เสพโดยตรง ส่วนใหญ่พบมากตามพื้นที่ที่มีการใช้แรงงานเป็นหลัก พื้นที่เส้นทางคมนาคมขนส่งที่สำคัญพื้นที่ที่พบการค้าปลีกมากจะเป็นพื้นที่เดียวกับพื้นที่ที่มีปัญหาการค้าส่งยาบ้า และพบว่าเป็นพื้นที่ที่มีการค้าปลีกกันอย่างเปิดเผย และมีผู้ค้าเป็นจำนวนมาก สำหรับพื้นที่การค้ารายย่อยพบว่าการกระจายตัวเพิ่มขึ้นทั่วทุกพื้นที่ของประเทศ ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าการค้ารายย่อยของยาบ้ามีการกระจายของพื้นที่ และจำนวนผู้ค้ามากที่สุดกว่ายาเสพติดชนิดอื่นๆ จากการสังเกตถึงคดีการจับกุมที่เกิดขึ้นมาในระยะเวลา 5 ปี พบว่า มีการเพิ่มขึ้นของปริมาณคดีในแต่ละจังหวัดเป็นอย่างมาก และได้มีการเกิดขึ้นของคดีไปทั่วทุกจังหวัด สำหรับการค้ารายย่อยมีลักษณะการค้าที่เฉพาะและแตกต่างจากยาเสพติดชนิดอื่น ดังนี้

1) การบรรจุ ผู้ค้าจะทำการบรรจุเม็ดยาเป็นเม็ด เป็นชุด 2-3 เม็ด โดยใส่ไว้ในหลอดคาแพ็ดตามส่วนแล้วปิดผนึก มีการบรรจุไว้ในกระดวยฟรอยด์บริเวณภาคอีสานตอนล่าง แต่เท่าที่พบส่วนมากจะบรรจุในหลอดคาแพ ยาบ้า 1 เม็ด มีคำเรียกเข้าใจกันว่า 1 ตัว

2) สถานที่ค้าปลีก จุดที่พบการค้าจำหน่ายปลีกมีหลายจุดด้วยกัน แล้วแต่กลุ่มผู้เสพ เช่น บริเวณบ้านพักอาศัยของผู้ค้าซึ่งอยู่ตามชุมชนต่างๆ ร้านอาหาร รถเข็นขายอาหารชั่วคราว ร้านขายพวงมาลัย ปั้มน้ำมัน รถเร่ขายของตามหมู่บ้านชนบท ชาวบ้านเดินเร่ขาย เจ้าของไร่อ้อยเป็นผู้ขาย และคนขับรถบรรทุกเป็นผู้ขาย เป็นต้น

จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2554) พบว่าประเทศไทยประสบกับปัญหายาเสพติดทั้งในด้านการเป็นพื้นที่ผลิต การเป็นพื้นที่การค้า การเป็นพื้นที่แพร่ระบาด และการเป็นทางผ่านยาเสพติด โดยมีตัวยาหลักที่ประสบปัญหาคือฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า สารระเหย โคเคน เอ็กซ์ตาซี และสารเสพติดประเภทวัตถุออกฤทธิ์บางชนิด

1.1.5 การเป็นพื้นที่การค้า

ประเทศไทยมีการค้ายาเสพติดที่สำคัญ 3 ชนิด คือ การค้าเฮโรอีน การค้ากัญชา การค้ายาบ้า

1.1.5.1 การค้าเฮโรอีน กระจายอยู่บริเวณพื้นที่ภาคเหนือของประเทศไทย บริเวณที่ติดกับสามเหลี่ยมทองคำ พื้นที่กรุงเทพมหานคร ภาคใต้ และชายงานต่างประเทศ ซึ่งเชื่อมโยงกับชายงานภายในประเทศ รวมทั้งชนกลุ่มน้อยในพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำ เฮโรอีนส่วนใหญ่จะถูกลำเลียงไปยังต่างประเทศ แต่บางส่วนจำหน่ายในตลาดภายในประเทศไทย ในปัจจุบันเครือข่ายการค้าเฮโรอีน ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมและทำลายลงได้หลายเครือข่าย บางกลุ่มหยุดดำเนินการ บางกลุ่มไปค้ายาบ้าแทน

1.1.5.2 การค้ากัญชา อยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กรุงเทพมหานคร ภาคใต้พื้นที่ดำเนินการส่วนใหญ่อยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กัญชาที่รวบรวมได้จะส่งออกไปต่างประเทศเป็นหลักปัจจุบันกล่าวได้ว่าการค้ากัญชาลดน้อยลงมาก กลุ่มผู้ค้าจะไปดำเนินการในประเทศเพื่อนบ้าน การค้าในประเทศส่วนใหญ่เพื่อใช้เสพภายในประเทศ

1.1.5.3 การค้ายาบ้า ยาบ้าได้แพร่กระจายอยู่ในทุกภูมิภาค ผู้ค้ามีกระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆตั้งแต่ระดับรายใหญ่ ระดับกลาง และระดับย่อยในพื้นที่แพร่ระบาด เครือข่ายการค้ายาบ้าไม่มีการจัดองค์กรที่ชัดเจนเหมือนกับเฮโรอีนและกัญชา แม้แต่นักค้ารายย่อยบางครั้ง ก็สามารถไปจัดหาเสพติดจากพื้นที่ผลิตบริเวณสามเหลี่ยมทองคำครั้งละปริมาณมากได้

1.1.6 การเป็นพื้นที่แพร่ระบาด

ยาเสพติดที่แพร่ระบาดในประเทศไทย ประกอบด้วย ผิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า สารระเหย โคเคน ยาอี และวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทบางชนิด เช่น จำพวกยานอนหลับ อย่างไรก็ตาม สำหรับการแพร่ระบาดแล้วตัวยาหลักคือ ผิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า สารระเหย โคเคน เอ็กซ์ตาซี ยาเค โดยผิ่นและเฮโรอีนเคยเป็นยาเสพติดที่แพร่ระบาดรุนแรงในอดีต แต่ปัจจุบันลดระดับลง ผิ่นคงมีแพร่ระบาดเฉพาะกลุ่มชาวเขา เฮโรอีนแพร่ระบาดในกลุ่มเสพเดิม ตัวยาที่แพร่ระบาดมาก และมีปัญหาในระดับรุนแรง คือ ยาบ้า ซึ่งแพร่กระจายเป็นวงกว้าง โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน นักเรียนนักศึกษา สำหรับโคเคน เอ็กซ์ตาซี และยาเค การแพร่ระบาดจำกัดอยู่เฉพาะกลุ่มเยาวชน ผู้ใช้ในสถานบันเทิง และกลุ่มวัยรุ่นที่ฐานะดี ส่วนสารระเหยจะแพร่ระบาดในกลุ่มเด็กนอกสถานศึกษา ส่วนใหญ่จะอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.1.7 ความรู้เรื่องยาบ้า

1.1.7.1 กำเนิดและการแพร่ระบาดของยาบ้า

ยาบ้าเป็นวัตถุที่มีสารแอมเฟตามีนที่มีผลต่อการกระตุ้นระบบประสาท ซึ่งวัตถุประสงคที่นำมาใช้เพื่อรักษาคนที่เจ็บป่วยหรือใช้ในวงการแพทย์ แต่ได้มีกลุ่มบุคคลนำแอมเฟตามีนมาใช้ผิดวัตถุประสงค์โดยมีความเป็นมาในการนำยาบ้ามาใช้ดังนี้ (สันติ จัยสิน อ้างถึงใน กิตติยาภรณ์ โขศสวัสดิ์กัญญา, 2553)

(1) **คลื่นลูกแรกของแอมเฟตามีน** เมทแอมเฟตามีนถูกค้นพบและสังเคราะห์ครั้งแรกใน พ.ศ. 2462 โดยนักเภสัชวิทยาชาวญี่ปุ่นชื่อ A.Oqata และเป็นเวลาใกล้เคียงกับการค้นพบและสังเคราะห์แอมเฟตามีนใน พ.ศ. 2470 โดย Gardon A.Alles ต่อจากนั้นนักวิทยาศาสตร์ได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ค้นหาคุณสมบัติของสารนี้อย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งปี พ.ศ. 2473 Pinese กับเพื่อนได้ร่วมกันสังเคราะห์และค้นพบคุณสมบัติบางประการโดยใช้วิธีการทาง

เภสัชวิทยา พบว่าสารกลุ่มแอมเฟตามีนที่มีคุณสมบัติออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทซิมพาเทติก จะมีผลทำให้หลอดเลือดดำหดตัวและทำให้ความดันโลหิตสูงได้ ต่อมา พ.ศ. 2475 สารแอมเฟตามีนได้ถูกผลิตออกจำหน่ายในตลาดเป็นครั้งแรกโดยบริษัทผลิตยา Smith Kline and French โดยผลิตออกมาในรูปแบบเป็นหลอดยาคุม เพื่อใช้ดมบรรเทาอาการคัดจมูก เป็นหวัด มีการจำหน่ายโดยเสรีไม่ต้องใช้ตามใบสั่งของแพทย์ ภายหลังจากพบว่า เมื่อนำไปใช้แล้วมีฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางอย่างรุนแรง จนกระทั่งพ.ศ. 2476 Alles ได้วิเคราะห์และพบว่าสารแอมเฟตามีนออกฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางได้ดี จึงคิดว่าน่าจะนำไปใช้รักษาโรคบางชนิดในทางการแพทย์ได้ ดังนั้น วงการแพทย์ก็ได้นำไปใช้กันอย่างแพร่หลายในการบำบัดรักษาโรค เช่น โรคฝ่อยหลัง วัณโรคซึมเศร้า โรคอ้วน และต่อมาก็มีการผลิตออกมาในรูปยาเม็ด ยาฉีด ออกมาจำหน่ายมากมายในท้องตลาดและหาซื้อไปใช้เอง บางกลุ่มก็นำไปใช้นอกเหนือจากการรักษาโรค ซึ่งในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 สารแอมเฟตามีนได้ถูกนำมาใช้กับทหารที่อยู่ในสงครามอย่างแพร่หลาย เพราะจะทำให้ทหารมีความอดทนมาก ทำงานได้ระยะเวลานานขึ้น หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง แอมเฟตามีนก็ยังเป็นที่นิยมอยู่เหมือนเดิม โดยใช้ในวงการแพทย์และกลุ่มประชาชนทั่วไป และมีแนวโน้มเป็นที่นิยมมากขึ้นตามลำดับ ได้มีกลุ่มที่นิยมนำแอมเฟตามีนมาใช้นอกเหนือจุดประสงค์ทางการแพทย์ เช่น นำมาใช้ในการแข่งขันกีฬาการแข่งม้า การอ่านหนังสือได้นาน การทำงานหนัก ทนแดด ทนฝน กรรมกร ทำงานในไร่ แม้แต่ผู้ที่ต้องการลดความอ้วน ก็ยังนำมาใช้ในการลดน้ำหนักด้วยเช่นกัน โดยการใช้แอมเฟตามีนกระตุ้นประสาทเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการใช้ในช่วงปลายปี พ.ศ. 2503 จากเดิมเป็นการเคี้ยว ดม กิน มาเป็นฉีดเข้าสู่เส้นเลือดโดยพวกฮิปปี้ที่ดำเนินชีวิตแบบอิสระ โดยทั่วไปในสังคมอเมริกัน คนกลุ่มนี้ใช้ยาแอมเฟตามีนในทางที่ผิด คนทั่วไปเรียกกลุ่มนี้ว่าพวก “Speed Freak” ซึ่งเป็นการนำคำศัพท์สองคำมารวมกัน คำว่า Speed แปลว่า ผู้ใช้ยาในทางที่ผิด และ Freak แปลว่า คนที่ผิดปกติ ดังนั้น คำว่า “Speed Freak” ก็คือ ผู้ที่ติดยาแอมเฟตามีน โดยการฉีดเข้าสู่เส้นเลือดดำ

ส่วนประเทศไทยก็ได้ออกกฎหมายควบคุมกลุ่มยาแอมเฟตามีนครั้งแรก พ.ศ. 2498 โดยประกาศออกเป็นกฎกระทรวงของกระทรวงสาธารณสุข ในส่วนเรื่องคำการชี้แจงอันตรายจากการใช้แอมเฟตามีนในพระราชบัญญัติการขายยา พ.ศ. 2498 โดยระบุยาพวกเร่งเมดัลลา จากสารสังเคราะห์ (Synthetic Medulla Stimulant Drugs) เป็นยาต้องห้ามและเป็นอันตรายทุกชนิด ประกาศเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2498 และในช่วงปี พ.ศ. 2501-2510 ประเทศไทยได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ โดยกระทรวงสาธารณสุขระบุให้ยากกลุ่มแอมเฟตามีนและยากกลุ่มเมทแอมเฟตามีน เป็นยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2465 แก้ไขเพิ่มเติมโดย

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479 ประกาศกฎกระทรวงและประกาศเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512 ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 86 ตอนที่ 18 วันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2512 และในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2514 ประเทศไทยได้เข้าร่วมอนุสัญญาว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ณ กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย เป็นการร่วมมือระหว่างประเทศในภาคีอื่นๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องการควบคุม การผลิต การขาย การนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน แม้กระทั่งการมีวัตถุหรือสารอื่นๆ ที่มีผลและออกฤทธิ์ต่อจิตใจและระบบประสาทส่วนกลางของสมอง เพื่อไม่ให้สารเหล่านั้นเกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน อันจะส่งผลกระทบต่อสังคมและประเทศชาติ ดังนั้น ประเทศไทยจึงออกพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทออกมาบังคับใช้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2518 ต่อมากระทรวงสาธารณสุขได้ออกประกาศกฎกระทรวงฯ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520) เรื่องการระบุชื่อ ประเภทของวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ซึ่งประกาศฉบับนี้ได้รับอนุญาตให้ยาสูบแอมเฟตามีนและอนุพันธ์ทั้งหมดเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 94 ตอนที่ 20 หน้า 1136 ลงวันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2520 ผลจากการประกาศกฎกระทรวงนั้นทำให้มีการโอนอำนาจการควบคุมยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนจากพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2465 ให้มาอยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท พ.ศ. 2518 และต่อมาในปี พ.ศ. 2539 คณะรัฐมนตรีได้ลงมติให้ออกกฎหมายเพิ่มเติมจากพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 โดยกำหนดให้ยาสูบที่มีสารเมทแอมเฟตามีนและแอมเฟตามีนเป็นยาเสพติดประเภท 1

(2) **คลื่นลูกที่สองของแอมเฟตามีน** เกือบทุกประเทศทั่วโลกต้องเผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกันคือการใช้ยากระตุ้นประสาทไปในทางที่ผิด ทำให้ยาสูบแอมเฟตามีนกลายเป็นสิ่งที่หายากในท้องตลาดและได้มีการนำเอาสารอื่นมาผสม เช่น คาเฟอีน อีเฟดรีน เฟนิล โพรพาโนอามีน และสารอื่นที่ออกฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาทได้ ซึ่งทำให้กลายเป็นตัวยามีลักษณะเหมือนยาที่มีสารแอมเฟตามีนทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเม็ด ขนาด สี รูปร่าง กลิ่น สัญลักษณ์ แม้แต่คำนิยามเพียงแต่ส่วนผสมของตัวยาคำสำคัญเท่านั้นที่ไม่เหมือนกัน ส่วนในประเทศไทยการแพร่ระบาดของสารเสพติดชนิดนี้ไม่ต่างไปจากประเทศอื่นๆ มากนัก ภายหลังจากที่กระทรวงสาธารณสุขได้ประกาศและกำหนดให้สารแอมเฟตามีนและเมทแอมเฟตามีนเป็นสารเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2465 และได้สารที่ควบคุมให้เป็นวัตถุออกฤทธิ์ประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 และยาแอมเฟตามีน ได้ถูกห้ามผลิตจำหน่าย ขนส่ง และขายทั่วราชอาณาจักรอย่างเด็ดขาด เจ้าหน้าที่กวดขันอย่างเข้มงวด ห้ามร้านขายยานำมาขาย การขนส่งและนำเข้าทำได้ลำบากกว่าเดิม ทำให้ยากระตุ้นประสาทเมทแอมเฟตามีน

และแอมเฟตามีนกลายเป็นตัวยาที่หาเสพติดได้ยากในตลาด ผู้เสพก็เริ่มลดความนิยมลงไปเรื่อยๆ และประมาณกลางปี พ.ศ. 2523 ได้พบยากระตุ้นประสาทประเภทใหม่ โดยกลุ่มผู้เสพเรียกกันว่า “ยาม้า” เพราะมีสัญลักษณ์ลักษณะเป็นรูปหัวม้าประทับอยู่บนเม็ดยาออกฤทธิ์ต่อระบบประสาททำให้แข็งแรงและขยันเหมือนแรงของม้า (ปัจจุบันเรียกว่า ยาบ้า) โดยมีการลักลอบขายกันในตลาดมืด โดยกลุ่มนักค้ายาที่ผิดกฎหมายและยังพบอีกว่าตัวยาสำคัญที่นำมาผสมคือคาเฟอีนและอีเฟดรีนมีทั้งรูปแบบเดี่ยวและแบบผสม

(3) **คลื่นลูกที่สามของแอมเฟตามีน** ในยุคนี้การแพร่ระบาดของยาเสพติดเกิดมาจากการที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสาร ข่าวสาร ภาพยนตร์ หรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับยาเสพติดจากทางประเทศในทวีปยุโรป แพร่กระจายไปสู่ประเทศอื่น ทำให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบในการใช้ยาเสพติด ซึ่งปัจจุบันแพร่ระบาดอย่างมากในกลุ่มเยาวชนไทย

1.1.7.2 เกษีวิทยาของยาบ้า

ยาบ้า 1 เม็ด ประกอบด้วยสารเมทแอมเฟตามีนประมาณ 5-10 มิลลิกรัม และยังมีส่วนผสมอื่นๆ เช่น แป้ง สารปลอมปนประเภทสารหนู น้ำยากรองศพ ยาฆ่าหญ้า ګรมมีอกโซน เป็นต้น ยาบ้าจะถูกนำเข้าสู่ร่างกายได้ตามวิธีต่างๆ ดังนี้

(1) การกิน เป็นวิธีดั้งเดิมของผู้ใช้แรงงานจนปัจจุบันนี้

(2) การฉีดเข้าเส้น มักผสมกับยาเสพติดตัวอื่น เช่น ผงขาว หรือ

ยากล่อมประสาท

(3) การสูบ โดยบดคลุกกับบุหรี่ยสูบ

(4) การสูดควันระเหย คล้ายคลึงกับวิธีสูบบุหรี่ และบดแล้วฉนวนไฟ

โดยแบ่งเป็นการสูบป้องกันน้ำ เพื่อลดการระคายเคือง กับการบดใส่กระดาษฟรอยด์ เรียกว่า ระเบิดแล้วฉนวนไฟใช้หลอดกาแฟดูดควันที่ระเหยออกมา เรียกว่า จับมั่งกร เป็นวิธีที่แพร่หลายที่สุดในประเทศไทย เพราะการเสพวิธีนี้สามารถนำตัวยาไปสู่สมองได้เร็วมากในเวลาเพียง 7-8 วินาทีเท่านั้น

สำหรับกลไกการออกฤทธิ์ของยาบ้าเมทแอมเฟตามีนจะถูกดูดซึมได้ดีทั้งในระบบทางเดินอาหาร เยื่อจมูก หลอดลม ปอด และกล้ามเนื้อ หลังจากดูดซึมเข้ากระแสโลหิตแล้วจะไปยังสมอง ซึ่งจะมีผลกระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางให้มีการหลั่งสารโดปามีนเพิ่มขึ้นและออกฤทธิ์ทำให้เกิดอาการทางจิต นอกจากนี้ยังมีผลต่อระบบประสาทส่วนปลาย ทำให้หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง หายใจเร็ว แขนงหน้าอก และปวดศีรษะ ซึ่งระยะเวลาในการออกฤทธิ์นั้นยาบ้าสามารถออกฤทธิ์นานประมาณ 10-20 ชั่วโมง

โดยสรุปจะเห็นได้ว่า ยาบ้าหรือสารกระตุ้นประสาทในกลุ่มแอมเฟตามีนเป็นสิ่งที่คนไทยรู้จักและคุ้นเคยมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว และถึงแม้มีการออกกฎหมายมาควบคุมแต่ก็ไม่สามารถทำให้ยาบ้าหมดไปได้ ประกอบกับสภาพการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้มีผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับยาเสพติดดังกล่าวมีมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงาน กลุ่มนักเรียน นักศึกษา ฯลฯ โดยเริ่มจากการเป็นผู้เสพ แล้วผันตัวเองมาเป็นผู้จำหน่ายรายย่อยหรือรายใหญ่จนกระทั่งเป็นผู้ผลิต โดยปรากฏการณ์ดังกล่าวได้กลายมาเป็นปัญหากระบวนการค้ายาเสพติดที่มีผลกระทบต่อสังคมและประเทศชาติ โดยปัจจุบันมีจำนวนเด็กและเยาวชนที่ได้เข้าสู่กระบวนการการค้ายาเสพติดมากขึ้น เข้าสู่กระบวนการทั้งในกระบวนการค้ารายย่อยและรายใหญ่

1.2 ทฤษฎีการกระทำผิดของผู้หญิง (Theory of Female Offending)

การศึกษาสาเหตุการกระทำผิดของผู้หญิง เริ่มเกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1975 โดย สูดสงวน สุธีสร (2547: 147-148) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีการกระทำผิดของผู้หญิงว่า นักอาชญาวิทยาที่ศึกษาพฤติกรรมอาชญากรรมของผู้หญิงมีความเชื่อว่า ทฤษฎีที่มีอยู่ไม่สามารถอธิบายอาชญากรรมของผู้หญิงได้สมบูรณ์แบบ จำเป็นต้องพัฒนาหรือสร้างทฤษฎีสำหรับผู้หญิงโดยเฉพาะ ซึ่งแนวคิดนี้แยกออกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ

1.2.1 กลุ่มทฤษฎีการปลดปล่อยให้เป็นอิสระของผู้หญิง (Women Liberation Theories) นักทฤษฎี กลุ่มแรก เรียกว่า Liberation Theories มีแนวคิดที่ว่า เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่เปิดโอกาสให้บทบาทพฤติกรรมของผู้ชายและหญิงมีความแตกต่างกัน น้อยลงไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ ครอบครัว การเมือง ทหาร และเศรษฐกิจ ผู้หญิงและผู้ชายมีแนวโน้มที่จะมีความคล้ายคลึงกันในด้านพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมอาชญากรรม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง นักทฤษฎีแนวคิดนี้เชื่อว่า บทบาททางสังคมของผู้หญิงในยุคใหม่นี้จะมีอิทธิพลต่อการเข้ามามีส่วนร่วมในพฤติกรรมอาชญากรรมของผู้หญิงด้วย

Freda Adler (อ้างถึงในสูดสงวน สุธีสร, 2547: 147)เขียนหนังสือเรื่อง Sister in crime: The rise of the new female criminal ได้นำเสนอว่าผู้หญิงในสังคมสมัยใหม่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในทางที่มีความก้าวร้าวมากขึ้นและต้องแข่งขันมากขึ้น เป็นสาเหตุให้พวกเขาเปลี่ยนบทบาทหน้าที่จากเดิมที่ติดอยู่กับบ้านเข้าสู่ตลาดแห่งการแข่งขันมากขึ้น ซึ่งบทบาทเหล่านี้ก็เกิดขึ้นในสังคมอาชญากรด้วย กล่าวคือ อาชญากรที่เป็นหญิงก็เกิดการต่อสู้และมีลักษณะก้าวร้าวขึ้นเช่นเดียวกัน ซึ่ง แอดเลอร์ ได้นำเสนอว่า ลักษณะอาชญากรรมที่ประกอบโดยผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลงไปมาก เช่น การปล้นธนาคาร การชิงทรัพย์ การขู่กรรโชกทรัพย์ ฆาตกรรม ซึ่ง

พฤติกรรมอาชญากรรมเหล่านี้เมื่อก่อนเป็นบทบาทของผู้ชายเท่านั้น ดังนั้นจึงเชื่อว่า สาเหตุสำคัญที่ผู้หญิงกระทำผิดมากขึ้น ก็คือ โอกาสที่เปิดกว้างขึ้นนั่นเอง

Rita Simon (อ้างถึงในสุดสงวน สุธีสร, 2547: 147-148) นำเสนอว่า อาชญากรรมที่ประกอบโดยผู้หญิงเพิ่มจำนวนมากขึ้นทั้งปริมาณและรูปแบบ หากแต่ไม่ได้เกิดจากการที่ผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่มีการใช้กำลังมากขึ้นซึ่งเป็นบุคลิกภาพของเพศชาย หากแต่เป็นกรณีที่ผู้หญิงได้เข้ามามีโอกาสในการประกอบอาชญากรรมมากขึ้น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของผู้หญิงในการเข้าร่วมตลาดแรงงาน การศึกษา การประกอบอาชีพ และรายได้ ทำให้ผู้หญิงมีโอกาสมากขึ้นในการประกอบอาชญากรรม โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ และอาชญากรรมปกซ์ตัว

1.2.2 กลุ่มการขัดเกลาทางสังคมโดยครอบครัว ที่กำหนดความแตกต่างของบทบาทจากเพศ (Sex-role Differentiation in Family Socialization) แนวคิดนี้เชื่อว่า กระบวนการขัดเกลาทางสังคมในครอบครัวมีความแตกต่างกันระหว่างเพศชายกับเพศหญิง John Hagan นำเสนอว่า ความแตกต่างของอัตราการกระทำผิดระหว่างเยาวชนชายและเยาวชนหญิงมีสาเหตุจากโครงสร้างทางสังคม ระบบเศรษฐกิจ และกลไกควบคุมทางสังคม กล่าวคือ กระบวนการขัดเกลาในครอบครัวมีแนวโน้มที่จะควบคุมเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย และสอนให้เด็กชายมีลักษณะชอบความเสี่ยงและให้เด็กหญิงหลีกเลี่ยงความเสี่ยง ซึ่งกระบวนการนี้จะเห็นเด่นชัดในสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ (patriarchal family) มากกว่าสังคมระบบที่นิยมความเท่าเทียมกัน (egalitarian family)

สำหรับครอบครัวที่ผู้ชายเป็นใหญ่ หมายถึง ครอบครัวที่บิดาอยู่ในฐานะที่เป็นใหญ่ในครอบครัวมีอำนาจควบคุมสั่งการ มารดาทำหน้าที่เป็นแม่บ้านและปฏิบัติตามบิดา ครอบครัวลักษณะนี้จะปลูกฝังให้เด็กหญิงอยู่ในระเบียบวินัย ในขณะที่ปล่อยให้เด็กชายมีอิสระมาก ทำให้มีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมอาชญากรรมได้มาก ดังนั้นจึงพบว่าในสังคมลักษณะนี้เด็กชายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมอาชญากรรมมากกว่าผู้หญิง ส่วนครอบครัวที่นิยมความเท่าเทียมกัน หมายถึง ครอบครัวที่มารดาเป็นใหญ่ หรือมีความเท่าเทียมกับบิดา เนื่องจากว่าไม่มีบิดา หรือมารดาทำงานเช่นเดียวกับบิดา ซึ่งครอบครัวลักษณะนี้จะมีแนวโน้มที่จะเลี้ยงดูเด็กหญิงในลักษณะเหมือนหรือคล้ายเด็กชาย เป็นเหตุให้เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมมากกว่าครอบครัวในสังคมอีกระบบหนึ่ง และเด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมเช่นเดียวกันกับเด็กชาย

เมื่อนำมาอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมจะพบว่า ในครอบครัวที่บิดามารดามีฐานะทางสังคมเท่าเทียมกันจะพบว่าเด็กชายและเด็กหญิงจะมีพฤติกรรมอาชญากรรมเท่าเทียมกัน

โดยสรุปจากการกระทำความคิดของผู้หญิงทั้งในกลุ่มทฤษฎีการปลดปล่อยให้เป็นอิสระของผู้หญิง โดยการที่สังคมในปัจจุบันที่มีความเท่าเทียมกันส่งผลให้ชายและหญิงมีความแตกต่างกันน้อยลงในด้านของบทบาทต่างๆ ส่งผลให้ทั้งเด็กและเยาวชนทั้งชายและหญิงมีแนวโน้มในการกระทำความคิดที่ใกล้เคียงกัน ส่วนทางด้านกลุ่มการขัดเกลาทางสังคมโดยครอบครัว ที่กำหนดความแตกต่างของบทบาทจากเพศโดยครอบครัวที่กำหนดความแตกต่างของบทบาทของเพศที่เท่าเทียมกันจะทำให้เด็กหญิงและเด็กชายมีอิสระเท่าเทียมกัน ส่งผลให้เมื่อมีพฤติกรรมในการกระทำความคิดก็จะมีแนวโน้มที่เด็กและเยาวชนหญิงจะประกอบอาชีพการงานเช่นเดียวกับเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งสามารถอธิบายได้ถึงพฤติกรรมการค้าขายของเด็กและเยาวชนหญิงได้ก็จากการที่สังคมในปัจจุบันมีความเท่าเทียมกันจึงทำให้บทบาทหน้าที่และความมีอิสระของเด็กและเยาวชนหญิงเปลี่ยนไป ซึ่งจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงจะมีโอกาสที่จะค้าขายมากขึ้นอันเนื่องมาจากการเกิดความเท่าเทียมกันและการขัดเกลาของสังคมก็ให้อิสระที่มากขึ้นแก่เด็กและเยาวชนหญิง

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว (Family)

1.3.1 ความหมายของครอบครัว

ฌองค์ เต็งประชา (2524: 158) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นกลุ่มสังคมขนาดเล็กที่ประกอบด้วยคนต่างเพศ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันทางการสมรส หรือทางการสืบสายโลหิต ครอบครัวเป็นสถาบันสังคมที่เก่าแก่มียุ่อยู่กับสังคมมนุษย์ และจัดเป็นสถาบันที่มีความสำคัญต่อสังคม เพราะเป็นแหล่งสร้างความสัมพันธ์ของผู้คนในสังคม ก่อให้เกิดความผูกพันกันสร้างบรรทัดฐานของสังคมทั้งในด้านการอยู่ร่วมกันและการทำมาหาเลี้ยงชีพ รวมทั้งสร้างสมาชิกใหม่เพื่อทดแทนสมาชิกเดิมที่หายตายจากไปและอบรมให้เขาเหล่านั้นได้เรียนรู้ระเบียบแบบแผนของสังคมซึ่งทำให้สังคมได้ดำรงอยู่ต่อไป

อุมพร ตรังคสมบัติ (2541:2 อ้างจาก The U.S. Bureau of the Census, 1988) ได้ให้คำนิยามว่า "ครอบครัว" หมายถึง กลุ่มบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปที่เกี่ยวข้องกัน โดยการเกิดการแต่งงาน หรือการรับเป็นบุตรบุญธรรมและอาศัยอยู่ร่วมกันในครัวเรือนหนึ่ง รวมถึงผู้ที่ไม่แต่งงาน แต่งงานแล้วแต่ไม่มีลูก แต่งงานแล้วหย่าร้างหรือตายจากกันซึ่งเป็นครอบครัวที่มีลักษณะหลากหลาย

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2543: 25) ได้ให้ความหมายของครอบครัวไว้ว่า ครอบครัวเป็นสถาบัน (Universal Institution) ปรากฏอยู่ในทุกสังคม ทุกกลุ่มชาติพันธุ์ ทุกระดับของวัฒนธรรม ทุกช่วงเวลา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นับเนื่องจากสังคมดึกดำบรรพ์ (Primitive Society)

ผ่านสังคมยุคที่เจริญแล้ว (Civilization) จนถึงสังคมยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) โดยครอบครัวเป็นหน่วยพื้นฐานของสังคมที่มีบทบาทสำคัญ ทั้งในการ “สร้างสรรค์” “ส่งเสริม” “เป็นกำลังใจ” แก่สมาชิกเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมและสามารถ “ทำลาย” บรรทัดฐานทางสังคมด้วยการกำหนดกฎเกณฑ์ที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบแบบแผนของสังคม และทำการขัดเกลา ปลูกฝัง หรือประพฤติตนเป็นแบบอย่างโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม

1.3.2 ครอบครัวกับการพัฒนาบุคลิกภาพ

ครอบครัวเป็นหน่วยของสังคมที่มีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอมแบบแผนความประพฤติ หรือที่เรียกว่า “บุคลิกภาพ” ของสมาชิกใหม่ให้กับสังคม ซึ่งบุคลิกภาพ หมายถึง แบบอุปนิสัยของแต่ละบุคคลที่บอกให้ทราบถึงการปรับตัวซึ่งเป็นเอกเทศของแต่ละบุคคลต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวบุคคลนั้น บุคลิกภาพเกิดจากพัฒนาการของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพันธุกรรมกับสิ่งแวดล้อม (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2543: 25-32)

โดยพันธุกรรม หมายถึง ลักษณะเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ที่ได้รับถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษผ่านทางโครโมโซม เช่น สีผิว สีผม ลักษณะ โครงกระดูกรูปร่าง และสิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวมนุษย์ในทุกๆระดับพัฒนาการแห่งชีวิตนับตั้งแต่ปฏิสนธิจนคลอด เติบโต และเข้าสู่สังคม ซึ่งจะเป็ปัจจัยที่สนับสนุนหรือขัดขวางโอกาสที่บุคคลจะใช้ความสามารถที่มี(พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2538: 83)

ทั้งพันธุกรรมที่ได้รับถ่ายทอดจากบิดามารดา และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่ได้ให้การขัดเกลาเข้าสู่สังคมทราบชั่วชีวิตต่างเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสำคัญในการหล่อหลอมบุคลิกภาพของบุคคลให้เป็นไปในทางบวกหรือลบได้ทั้งสิ้น โดยบุคลิกภาพทางบวก หมายถึง ผลจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพันธุกรรมกับสิ่งแวดล้อมที่มีแนวโน้มจะช่วยให้บุคคลนั้นสามารถปรับตัว หรือแก้ปัญหาเมื่อประสบกับสถานการณ์ต่างๆ ไปในทิศทางที่มีลักษณะสร้างสรรค์และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมหรือสอดคล้องกับบรรทัดฐานของสังคม ส่วนบุคลิกภาพทางลบ หมายถึง ผลจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมที่มีแนวโน้มทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถปรับตัว หรือแก้ปัญหาเมื่อประสบกับสถานการณ์ต่างๆ ไปในทิศทางที่มีลักษณะทำลาย เกิดปัญหาใหม่ หรือแก้ปัญหาไปในทางที่ผิด ขาดความรับผิดชอบ สร้างปัญหาให้สังคม หรือละเมิดบรรทัดฐานของสังคม

บุคคลแต่ละคนแตกต่างกันทั้งรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง และทัศนคติ ซึ่งความแตกต่างดังกล่าวเกิดจากอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมของแต่ละบุคคลมีบทบาทสำคัญร่วมกัน ในการทำให้บุคลิกภาพของคนแตกต่างกัน ดังเช่น คนที่มีหน้าตาไม่สวย หรือมีร่างกายพิกล

พิกการ มักจะไม่ค่อยมีความสุข ซ้ำร้าย เก็บเนื้อเก็บตัว ในขณะที่คนที่รูปร่างหน้าตาดีจะมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่า และกล้าที่จะเข้าสังคมเพื่อพบปะสังสรรค์กับบุคคลอื่นมากกว่า แต่การอบรมเลี้ยงดูและกระบวนการขัดเกลา กระบวนการสร้างค่านิยมของครอบครัวต่อบุคคลนั้น รวมถึงสภาพสังคมและวัฒนธรรมจะมีส่วนช่วยเหลือในการพัฒนาบุคลิกภาพให้บุคคลที่มีความพิกการหรือไม่สวยให้มีบุคลิกภาพไปในทางบวกหรือลบมากขึ้นได้

ดังนั้นพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมจึงมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพทั้งทางบวกและทางลบใน 4 ลักษณะ(จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2526) คือ

- (1) ได้รับพันธุกรรมดี + อยู่ในสิ่งแวดล้อมดี ผล คือบุคคลมีบุคลิกภาพทางบวก
- (2) ได้รับพันธุกรรมไม่ดี + อยู่ในสิ่งแวดล้อมไม่ดี ผล คือบุคคลมีบุคลิกภาพทางลบ มีแนวโน้มเกิดปัญหาได้มาก
- (3) ได้รับพันธุกรรมดี + อยู่ในสิ่งแวดล้อมไม่ดี ผล คือ บุคคลมีแนวโน้มมีบุคลิกภาพทางลบประสบกับสถานการณ์ที่เอื้ออำนวยที่มีแนวโน้มจะก่อให้เกิดปัญหาได้มาก
- (4) ได้รับพันธุกรรมไม่ดี + อยู่ในสิ่งแวดล้อมดี ผล คือ บุคคลมีแนวโน้มมีบุคลิกภาพทางบวกหากสามารถเอาชนะปมด้อยของตนได้ด้วยผลจากการอบรมเลี้ยงดูและขัดเกลาทางสังคม

จากความสัมพันธ์ 4 ลักษณะ วิเคราะห์ได้ว่า

- (1) บุคลิกภาพของคนทั้งทางบวกและทางลบ เกิดจากการหล่อหลอมของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม โดยมีการขัดเกลาอันเป็นปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมเป็นตัวสนับสนุนหรือขัดขวางโอกาสที่บุคคลจะใช้ความสามารถที่มีอยู่
- (2) ไม่มีกฎเกณฑ์หรือสัดส่วนที่แน่นอนตายตัวในการกำหนดว่า บุคลิกภาพแต่ละบุคคลนั้นประกอบด้วยสัดส่วนของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมอย่างละเท่าไร น่าจะเป็นเรื่องการพัฒนาบุคลิกภาพของปัจเจกบุคคล
- (3) ถ้าสมาชิกใหม่ของสังคมหรือเด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี แม้ได้รับพันธุกรรมมาไม่ดีก็มีแนวโน้มที่จะได้รับการพัฒนา ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมและความรู้สึกนึกคิดจากการเลี้ยงดูที่ส่งเสริมสนับสนุน เพื่อให้เด็กสามารถเอาชนะปมด้อยเหล่านั้น และพัฒนาบุคลิกภาพไปในทางบวกได้
- (4) ถ้าเด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี แม้ได้รับพันธุกรรมมาดีก็มีแนวโน้มที่จะเลียนแบบบุคลิกภาพทางลบได้ เพราะได้รับการเลี้ยงดูแบบถูกขัดขวาง ไม่ได้รับการส่งเสริม

สนับสนุนที่ถูกทาง ดังเช่น เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพราะพักอาศัยอยู่ในแหล่งชุมชนแออัด ได้เห็นภาพและประสบกับสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีตลอดเวลาจนเกิดความเคยชินกลายเป็นเรื่องธรรมดาที่จะเห็นคนทะเลาะด่าทอหรือทำร้ายร่างกายกัน เล่นการพนัน เสพยาเสพติด ฯลฯ หรือเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูง แต่ไม่ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนที่ถูกต้องก็ไม่อาจพัฒนาสติปัญญา ได้เต็มศักยภาพของเขา หรืออาจนำความรู้ไปใช้ในทางที่ผิดเลยก็ได้ นอกจากนั้นการเลี้ยงดูเด็กให้ได้รับการพัฒนาตามขั้นพัฒนาการของเด็กก็มีส่วนสำคัญ ถ้าเด็กพลาดการเรียนรู้ตามขั้นพัฒนาการตั้งแต่เล็กจะมีบุคลิกภาพที่บกพร่องเอื้อต่อการกระทำผิดได้ง่ายเมื่อประจวบกับสถานการณ์วิกฤติต่างๆ ในภายหลัง เช่น เด็กที่ขาดความรักความอบอุ่นจะไม่รู้จักใคร ไม่รู้สิว่าตนต้องทำอะไรเพื่อใคร หรือว่าใครจะมาเสียใจกับการกระทำของตน เมื่อประสบเหตุการณ์ที่ต้องตัดสินใจจึงตัดสินใจตามความต้องการของตน ซึ่งอาจขัดหรือแย้งกับกฎเกณฑ์ของสังคมได้ง่ายกว่าเด็กที่มีความรัก มีครอบครัว หรือผู้ที่เคารพนับถือไว้เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ เนื่องจากความรักความอบอุ่นจะสร้างมโนธรรม หรือ Super ego ให้เกิดขึ้น Super ego ที่บกพร่องจะไม่มีพลังที่เข้มแข็งพอที่จะยึดเหนี่ยวจิตใจใครได้

1.3.3 ครอบครัวกับการขัดเกลาทางสังคม

การอบรมเลี้ยงดูเป็นองค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการหล่อหลอมปลูกฝัง ส่งเสริม และขัดเกลาพฤติกรรมสมาชิกใหม่ของสังคม ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร (2521: 99) ได้กล่าวถึงวิธีการในการขัดเกลาทางสังคมวิธีต่างๆ ไว้คือ

(1) การเรียนรู้โดยตรง (Direct Tuition) คือ เรียนรู้จากการแนะนำสั่งสอนสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเด็กโดยใช้ภาษา

(2) การใช้ตัวเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือ การเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมโดยการให้รางวัลหรือคำชมเชยที่ทำให้เด็กเกิดความพึงพอใจ เด็กจะเรียนรู้ว่าเป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับและมีแนวโน้มจะกระทำพฤติกรรมนั้นอีก

(3) การลงโทษ (Punishment) คือ การเรียนรู้พฤติกรรมสังคมโดยให้สิ่งที่ไม่พึงปรารถนา หรือไม่พึงพอใจ เพื่อมิให้กระทำพฤติกรรมนั้นอีก หรือหยุดยั้งพฤติกรรม เด็กจะเรียนรู้ว่าเป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ การลงโทษมักจะใช้วิธีดู คำ ว่ากล่าว ตี ฯลฯ และควรทำทันทีหลังจากเกิดพฤติกรรมนั้น ทั้งจะต้องทำอย่างสม่ำเสมอจึงจะมีประสิทธิภาพในการปรับพฤติกรรม

(4) การเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) คือ การเรียนรู้ทางอ้อมที่ส่วนใหญ่ใช้ในการเรียนรู้ทัศนคติ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรม ซึ่งเด็กจะเลือกเลียนแบบบางคน

โดยอิทธิพลของสิ่งที่มีผลต่อการเลียนแบบ 'ได้แก่' คนที่เคียดหรือมีอำนาจอบรมสั่งสอนตนมาเป็นแบบอย่าง เพราะกลัวถูกลงโทษจากตัวแบบนั้น และเลียนแบบผู้ที่มักตามใจและให้รางวัลกับเด็ก เพราะเด็กเกิดความพึงพอใจและนิยมชมชอบ และเลียนแบบผู้ที่มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมชมชอบในสังคมมาเป็นแบบอย่าง เนื่องจากตัวแบบมีอำนาจในสภาพแวดล้อมและสังคมและเป็นผู้ที่สามารถตัดสินใจที่จะให้รางวัลหรือลงโทษผู้อื่นได้

ดังนั้น วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบต่างๆ ของบิดามารดา จึงมีผลต่อการหล่อหลอมบุคลิกภาพเด็กแตกต่างกัน ซึ่ง ชาย เสวีกุล (2517: 88) ได้กล่าวไว้คือ

(1) เด็กที่บิดามารดาเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Over indulgence) ขาดความรัก ความเมตตา หรือบิดามารดาคุร้าย เด็กในครอบครัวเช่นนี้จะรู้สึกขาดความมั่นคง รู้สึกตัวเองอยู่อย่างโดดเดี่ยว พยายามทำให้ผู้อื่นสนใจไม่ว่าทางที่ดีหรือเลว นิสัยเกร มองทุกสิ่งทุกอย่างในแง่ร้าย มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม ขาดลำบากในการทำตัวให้คนอื่นรักใคร่เมตตา และขาดความรักความเห็นใจผู้อื่น

(2) เด็กที่บิดามารดารักใคร่มากเกินไป (Over protection) หรือตามใจมากเกินไปให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่เด็กโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลว่าสมควรหรือไม่ มักจะเกิดกับครอบครัวที่มีฐานะดี การที่บิดามารดาตามใจจนเกินไปจะเกิดผลเสียในจิตใจเด็ก คือ เด็กจะเห็นแก่ตัว ทำอะไรตามใจตนเอง เรียกร้องหรือบังคับให้คนอื่นยอมตามความประสงค์ของตนตลอดเวลา ไม่มีความอดทนต่อความผิดหวัง และไม่รู้จักรับผิดชอบ หรืออาจตอบโต้ต่อต้านต่อการที่เด็กรู้สึกอยากทำอะไรด้วยตนเองแต่พ่อแม่ไม่ยอมให้ทำด้วยการทำสิ่งที่ผิดหรือสิ่งที่ไม่ดี เพื่อเป็นการระบายอารมณ์

(3) เด็กที่ครอบครัวมีมาตรฐานทางศีลธรรมสูงเกินไป (Over high moral standard) เด็กจะถูกอบรมสั่งสอนมาตั้งแต่เล็กๆ ไม่ให้ทำอย่างนั้น อย่างนี้เพราะเป็นสิ่งที่ผิด ไม่ดี แม้เด็กอื่นเห็นเป็นของธรรมดา แต่ตนก็ทำไม่ได้เพราะถูกอบรมสั่งสอนมาเช่นนั้น ได้แก่เด็กที่อยู่ในครอบครัวผู้ดีเก่า หรือบิดามารดาธรรมะธรรมโม หรือตั้งมาตรฐานทางศีลธรรมไว้สูงเกินไป เด็กจะรู้สึกอึดอัดเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงภายในตนเองระหว่างการที่ถูกอบรมสั่งสอนมาอย่างหนึ่งกับการที่เด็กทั่วๆ ไปประพฤติปฏิบัติซึ่งแตกต่างกัน ถ้าทำตามเด็กอื่นก็จะรู้สึกไม่สบายใจเพราะรู้สึกผิดและลงโทษตนเองโดยเห็นว่าเป็นคนไม่ดี บางคนประชดชีวิต โกรธบิดามารดา ทำตัวเกรงหรือเป็นอาชญากรไปเลย

(4) เด็กที่ครอบครัวมีระเบียบวินัยเข้มงวดเกินไป (Excessively several discipline) การที่บิดามารดาคอยเข้มงวดกวดขันความประพฤติ และระเบียบวินัยของบุตรอย่างเข้มงวด โดยลงโทษเมื่อทำผิด จะทำให้เด็กรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อระเบียบวินัยของบิดามารดา กลัวถูกลงโทษ

กลายเป็นคนมาองสิ่งต่างๆ ในแง่ร้าย บ้างก็ชอบพูดปดจนเสียนิสัย หรือไม่ก็ต่อหน้าบิดามารดา ปฏิบัติอย่างหนึ่ง ลับหลังปฏิบัติอีกอย่างหนึ่งพัฒนาไปสู่การใช้เล่ห์เพทุบาย โทก หลอกลวง ขากแก่ การป้องกันและปราบปราม

(5) เด็กที่ครอบครัวไม่ปรองดองกัน (Marital Discord) การที่บิดามารดาไม่ปรองดองกัน ทะเลาะวิวาท โต้เถียงแตกร้างกันบ่อยๆ จะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกสับสนวุ่นวายเต็มไปด้วยความเครียด รู้สึกว่าบ้านเป็นสถานที่ไม่น่าอยู่และไม่ปลอดภัย ขาดความอบอุ่นใจ ทำให้คิดว่าโลกนี้เต็มไปด้วยอันตราย บางครั้งเด็กก็ถูกบิดามารดาละเลยอารมณ์ จึงเกิดประหลาดใจว่าบิดามารดาจะทำกับตนได้เช่นนี้ คนอื่นจะยิ่งโหดร้ายสักเพียงไหน เด็กจะรู้สึกเศร้า ขุ่นมัวในใจ หรืออาจจะหนีออกจากบ้าน มั่วสุม และประพฤติตนไม่สมควรได้

(6) เด็กที่บิดามารดาหย่าร้างหรือเลิกร้างกัน (Broken Home) การที่ครอบครัวมีการทอดทิ้งหรือแยกกันอยู่เป็นผลให้เด็กขาดการเอาใจใส่ดูแล ไม่ได้ได้รับความรักใคร่เอ็นดู ขาดความอบอุ่นใจ ขาดความมั่นคงปลอดภัย รู้สึกถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยว และการที่เด็กเลือกอยู่กับฝ่ายใด มักจะมีจิตใจเป็นปฏิปักษ์ต่ออีกฝ่ายหนึ่ง การขาดความเอาใจใส่ทำให้เด็กมีอิสระและมีโอกาสประพฤติสิ่งที่ไม่ถูกต้องได้ง่าย

(7) เด็กที่มีการแก่งแย่งแข่งขันกันระหว่างพี่น้อง (Sibling Rivalry) การแก่งแย่งแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันระหว่างพี่น้องอาจเกิดจากบิดามารดาแสดงให้บุตรเห็นว่ามีความลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน หรืออาจเกิดจากพี่น้องอิจฉาริษยาเอาเปรียบกัน เกิดในครอบครัวที่มีบุตรมากกว่า 1 คน เด็กที่เรียนเก่งกว่าหรือน่ารักกว่า อาจเป็นเหตุให้พ่อแม่เกิดความลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน เด็กจะน้อยเนื้อต่ำใจในตนเอง หรือโกรธแค้นที่บิดามารดาแสดงความไม่ยุติธรรมต่อตน ขาดความมั่นคงทางจิตใจ ขาดความเชื่อมั่น และรู้สึกเป็นศัตรูต่อคนอื่นๆ

1.3.5 ตัวแบบทางจริยธรรมของครอบครัวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2541: 10) จิตแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตบำบัดและการให้คำปรึกษาครอบครัว ได้เขียนหนังสือชื่อเดียวกันกับเรื่องที่เชี่ยวชาญ โดยมีตอนหนึ่งกล่าวไว้ น่าสนใจว่า ครอบครัวเป็นเวทีที่บุคคลจะเรียนรู้เกี่ยวกับความรัก คุณค่าของตนเอง ความนับถือ และเชื่อมั่นในตนเอง รวมทั้งความหวังในชีวิตและพลังที่จะก้าวไปข้างหน้าโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคในทางกลับกัน ครอบครัวอาจเป็นเวทีที่บุคคลจะเรียนรู้เกี่ยวกับความเกลียดชัง ความด้อยค่าของตนเอง ความสงสัยในตนเอง ความสิ้นหวังในชีวิต การถอยหนี และไม่กล้าเผชิญหน้ากับสิ่งใดๆ เลยก็ได้

อย่างไรก็ตาม การที่เด็กถูกอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวที่มีตัวแบบทางจริยธรรมเบี่ยงเบน หรืออยู่ในครอบครัวที่มีมาตรฐานทางศีลธรรมต่ำ (Immoral standard) คือบิดามารดาไม่ค่อยมี

ศีลธรรม หรือมีมาตรฐานในทางศีลธรรมต่ำ โดยเฉพาะทัศนคติเชิงบวกของบิดามารดาที่มีต่อสิ่งผิดกฎหมายหรือผิดศีลธรรมจะมีส่วนหล่อหลอมขัดเกลาให้เด็กเกิดการเรียนรู้ไปตามครอบครัว เช่น บิดามารดาที่เห็นว่าการขโมย การพูดปด การทำร้ายร่างกายผู้อื่น การเป็นนักเลงอันธพาล ฯลฯ เป็นเรื่องธรรมดา หรือถ้าบิดามารดาประพฤติดนผิดกฎหมาย หรือผิดศีลธรรมทำตัวอย่างไม่ดีให้เด็กเห็น เด็กจะมีทัศนคติและค่านิยมไปในทำนองเดียวกัน คือเห็นดีเห็นงาม เห็นผิดเป็นชอบไปด้วย หรือกรณีที่ทำแบบอย่างจากตัวอย่างที่ไม่ดีมาจากนอกบ้าน และบิดามารดาชอบเมาสุราอาละวาด หรือมีอาชีพผิดกฎหมาย มารดาชอบเล่นการพนัน ฯลฯ เด็กก็จะเห็นผิดเป็นชอบ เห็นว่าถูกต้องดีงามไปด้วย หรืออาจรู้สึกไม่เคารพนับถือบิดามารดาเพราะประพฤติดนผิดเหมือนที่ตนดูถูก เกิดความขัดแย้ง สับสนในจิตใจ นำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายได้

โดยสรุปจะเห็นได้ว่า ครอบครัวเป็นสถาบันแรกและเป็นตัวแบบที่สำคัญที่ให้การอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนและมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการหล่อหลอมแบบแผนชีวิต และความประพฤติให้แก่เด็กและเยาวชน โดยเด็กและเยาวชนจะได้รับการขัดเกลาและการเรียนรู้จากครอบครัว ซึ่งหากครอบครัวมีความบกพร่อง มีการอบรมสั่งสอนและมีตัวแบบแต่ในสิ่งที่ไม่ดี เด็กและเยาวชนก็อาจจะมีพฤติกรรมกระทำผิดได้ โดยถ้าครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดแล้วด้วยนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะทำให้เด็กและเยาวชนผู้นั้นเกิดการขัดเกลา การเรียนรู้และเลียนแบบจากครอบครัวในการกระทำผิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติดได้

1.4 แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม (Socialization)

ณัฐชัย สุชียามานนท์ (2546: 13) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคมมีความสำคัญต่อมนุษย์ เพราะมนุษย์ไม่ใช่สัตว์สังคมโดยการกำเนิด ทำให้ไม่สามารถพัฒนาตนเองได้ด้วยตนเองเท่านั้น แต่จะต้องมีตัวแทนของสังคมที่จะอบรม ขัดเกลาให้รู้จักระเบียบของสังคม ให้ยอมรับในค่านิยม กฎเกณฑ์ วัฒนธรรม ตลอดจนปลูกฝังให้มนุษย์เป็นไปตามแนวทางที่สังคมต้องการ

1.4.1 ความหมายของการขัดเกลาทางสังคม

ได้มีผู้ให้นิยามของการขัดเกลาทางสังคมไว้ต่างๆ ดังนี้

Brembeck (อ้างถึงใน วชิราภรณ์ ศรีเบญจกุล 2543: 63) กล่าวถึง การขัดเกลาทางสังคมว่าเป็นกระบวนการที่จะช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ทางแห่งสังคมซึ่งเขาได้อาศัยอยู่ และกระบวนการนี้จะเป็นไปได้โดยการที่คนในสังคมที่มีการติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน โดยการที่มนุษย์มีการปะทะสังสรรค์ต่อกันอย่างต่อเนื่อง

เซอร์ลือค (อ้างถึงใน ฌีร์คนัย ทิมตี 2544: 8) ได้ให้ความหมายของการขัดเกลาทางสังคมว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลได้เรียนรู้เพื่อจะได้ปฏิบัติตามมาตรฐานของกลุ่มตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีของกลุ่ม

สุพัตรา สุภาพ (2531: 95) ได้สรุปความหมายของการขัดเกลาทางสังคมว่า เป็นกระบวนการทั้งทางตรงและทางอ้อมของมนุษย์ในสังคมหนึ่งๆ เพื่อที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองด้วย

พระปัญญานันทภิกขุ (อ้างถึงใน จำนงค์ อดิวัฒนสิทธิ์ และคณะ, 2549: 51-53) ได้เสนอแนวทางสำหรับการขัดเกลาทางสังคม ดังนี้

(1) พ่อแม่เป็นครูคนแรกของลูก พ่อแม่จึงต้องเป็นตัวอย่างที่ดีในการแนะนำสั่งสอนลูก การพูดอย่างเดียวไม่พอต้องมีกรกระทำให้เป็นตัวอย่างที่ดีควบคู่กันไปด้วย ลูกทุกคนในครอบครัวมักถ่ายแบบอย่างจากพ่อแม่ไว้เสมอ ถ้าลูกรักพ่อติดพ่อก็จะถ่ายทอดกิริยาอาการทุกอย่างของพ่อไว้ ถ้าลูกรักแม่ติดแม่ก็จะถ่ายทอดกิริยาอาการทุกอย่างของแม่ไว้เสมอ การถ่ายทอดบ่อยๆ คือ การสร้างนิสัยขึ้นในใจของเขาเสมอ (Internalization) และเป็นอย่างที่ว่าพ่อแม่เป็นอยู่ ฉะนั้น พ่อแม่จึงระมัดระวังมากเป็นพิเศษ เมื่อตอนอยู่หน้ากล้องถ่าย คือ ลูกๆ อย่าได้พูด กระทำสิ่งใดในทางเสียให้ลูกเห็นเป็นอันขาดให้ลูกได้เห็น ได้ยินและได้ฟังเฉพาะสิ่งที่ดีๆ งามๆ ถ่ายเดียว และโดยทั่วไปลูกๆ เป็นเสมือนกระจกเงาส่องให้รู้จักพ่อแม่ พ่อแม่เป็นอย่างไร มีพฤติกรรมเป็นอย่างไร ส่วนหนึ่งสามารถสังเกตได้จากกระจกเงาคือพฤติกรรมของลูกนั่นเอง

(2) เด็กเป็นผู้บริสุทธิ์ เปรียบเสมือนสำลี และอ่อนเหมือนกับดินเหนียวอ่อนผู้ใหญ่จะปั้นให้เป็นอะไรก็ได้ จะวาดหรือระบายสีอะไรลงไปก็ได้ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องระมัดระวังในการปั้นและประทับภาพต่างๆ ลงไปในจิตใจของเด็ก

(3) การอบรมเด็ก ควรดำเนินไปในทางส่งเสริมให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์ ให้มีความเจริญเติบโตทางสมอง และให้เสรีภาพทางความคิดภายในขอบเขตที่เหมาะสม ไม่ควรปล่อยให้เด็กทำอะไรตามใจชอบโดยไม่มีหลักและขอบเขตจำกัด ปกติจิตใจมีสภาพว่างตลอดเวลา หากไม่มีการบังคับไว้บ้างอาจจะทำให้เด็กเสียคนได้ จึงจำเป็นต้องมีระเบียบไว้กล่อมเกลาใจของเขาให้เคยชินกับการถูกกักไว้ในกรอบเสียบ้าง มิฉะนั้นจะลำบากใจเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัย และขนบธรรมเนียมประเพณี

Emile Durkheim ได้เสนอวิธีการขัดเกลาทางสังคม ดังนี้

(1) ในการแนะนำสั่งสอนเด็กจะต้องเน้นหนักในการใช้อำนาจบังคับอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแนะนำสั่งสอนทางศีลธรรม เป็นงานที่ยิ่งใหญ่มากสำหรับครู

การศึกษาศีลธรรมจำเป็นต้องดำเนินการอย่างจริงจัง และต้องพยายามพิมพ์บรรทัดฐานที่ดีของสังคมไว้ในจิตใจของเด็กไว้อย่างถาวรกลายเป็นบุคลิกภาพประจำตัวและคุณสมบัติที่ดีเด่นของครูก็คืออำนาจทางศีลธรรม (Moral Authority)

(2) เด็กเหมือนกับผ้าขาวหรือกระดาษเปล่าๆ ยังขาดลักษณะเด่นของตนเอง เด็กได้รับลักษณะทุกอย่างจากสังคมในการอบรมเด็กให้มีสติปัญญา ครูจะต้องมีความตั้งใจจริงและมีความมั่นใจ ถ้าครูขาดความมั่นใจและความกล้าหาญทางศีลธรรมเด็กก็จะไม่กลัว ไม่เชื่อฟัง ดังนั้นการอบรมทางศีลธรรมจึงต้องอาศัยแบบที่แน่วแน่ ไม่โลเล และไม่เปลี่ยนแปลงการตัดสินใจเป็นประจำ

สุรางค์ จันท์ธรม (อ้างถึงใน ณัฐคนัย ทิมดี, 2544: 9) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม หมายถึง วิธีการต่างๆ ที่ช่วยให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในแนวทางที่สอดคล้องกับบุคคลส่วนใหญ่ในสังคม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังคมคาดหวัง และบุคคลต้องเรียนรู้อย่างต่อเนื่องไปตลอดชีวิต เพื่อเป็นการช่วยให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

จางง์ อติวัฒน์สิทธิ์ และคณะ (2549: 43) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม (Socialization) เป็นกระบวนการทางสังคมกับทางจิตวิทยาซึ่งมีผลทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพตามแนวทางที่สังคมต้องการ เด็กที่เกิดมาจะต้องได้รับการอบรมสั่งสอนให้เป็นสมาชิกที่สมบูรณ์ของสังคม สามารถอยู่ร่วมและมีความสัมพันธ์กับคนอื่นได้อย่างราบรื่น นอกจากนี้การขัดเกลาทางสังคมทำให้มนุษย์เปลี่ยนแปลงสภาพตามธรรมชาติ เป็นมนุษย์ผู้มีวัฒนธรรม มีสภาพแตกต่างจากสัตว์ร่วมโลกชนิดอื่น ดังนั้นการขัดเกลาทางสังคมจึงมีความหมาย 2 นัยด้วยกัน คือ การถ่ายทอดทางวัฒนธรรม และการพัฒนาบุคลิกภาพ

1.4.2 วิธีการขัดเกลาทางสังคม

อัมไพรัตน์ อักษรพรหม (2545: 36) ได้แบ่งวิธีการขัดเกลาทางสังคมแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.4.2.1 การขัดเกลาทางตรง ผู้ขัดเกลาจะแนะนำแนวทางหรือชี้แนะทางให้กับผู้ถูกขัดเกลาอย่างเจตนา ว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ควรหรือไม่ควร ซึ่งแนวทางการปฏิบัติจะเป็น 2 แนวทาง คือ ทางบวก ได้แก่ การพูดสอนหรือชี้แจงด้วยเหตุผล การชมเชย การให้รางวัล การสอนโดยใช้สื่อประกอบ เช่น กิจกรรม กีฬา ของเล่น วิทยู โทรทัศน์ หนังสือ เป็นต้น การพูดเปรียบเปรย การตักเตือน ส่วนทางลบ ได้แก่ การว่ากล่าว การดูหมิ่น การดูค่า การประชดประชัน การสั่ง การตำหนิ การลงโทษ เป็นต้น

1.4.2.2 การขัดเกลาทางอ้อม ผู้ถูกขัดเกลาสามารถเกิดการเรียนรู้จากผู้ขัดเกลา โดยที่ผู้ขัดเกลามีได้มีเจตนาจะถ่ายทอด ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้รับ การสังเกตในที่สุดก็กลายเป็นการเลียนแบบความคิด การแสดงความรู้สึก อารมณ์ และการแสดง พฤติกรรม โดยไม่มีการสั่งสอนโดยตรง เช่น เมื่อพ่อโกรธจะชี้หน้าเวลาพูด ดังนั้นเมื่อลูกโกรธใครก็ จะชี้หน้าเวลาพูดเช่นกัน การขัดเกลาทางอ้อมจึงมักจะเป็นวิธีการปฏิบัติให้เห็นเป็นแบบอย่างให้ ปฏิบัติ

1.4.3 กระบวนการขัดเกลาทางสังคม

สุพัตรา สุภาพ (อ้างถึงใน วชิราภรณ์ ศรีเบญจกุล, 2543: 65) ได้แบ่งกระบวนการ ขัดเกลาทางสังคมไว้เป็น 3 ขั้นตอน คือ

1.4.3.1 การตอบสนองในระยะเริ่มแรก (Response) เป็นกระบวนการที่บุคคล จะแสดงความต้องการออกมา และคนอื่นๆ ในสังคมซึ่งทำหน้าที่นี้จะตอบสนองต่อความต้องการนั้น เพื่อตอบสนองตามระเบียบแบบแผนที่สังคมนั้นๆ ได้กำหนดไว้ เช่น เมื่อทารกหิว (ต้องการ) จะ ร้องไห้ (แสดงออก) มารดาจะให้นมเด็ก (ตอบสนอง) ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามแต่ละสังคมของคน เช่น บางครอบครัวให้เด็กดื่มนมทุกครั้งที่ยังร้อง แต่ในบางครอบครัวจะให้นมตามเวลาที่กำหนดไว้ ล่วงหน้า ซึ่งเป็นการตอบสนองในรูปการให้เรียนรู้ระเบียบที่สังคมนิยมปฏิบัติจนกระทั่งโตหรือ แม้แต่การไม่ตอบสนองก็เป็นการขัดเกลาทางสังคมเช่นกัน เช่น การที่เด็กเล่นอุจจาระของตนเอง พ่อหรือแม่จะห้ามและไม่ให้ทำเช่นนั้น การที่ไม่ยอมให้เด็กทำตามความต้องการจึงเป็นการสอนให้ เด็กรู้จักปฏิบัติในสิ่งที่สังคมยอมรับ

1.4.3.2 การรู้จักปรับความต้องการและความสามารถของตนให้เข้ากับ กฎเกณฑ์ของสังคม (Adaptation) มนุษย์แต่ละคนมีความสามารถในการรู้ระเบียบกฎเกณฑ์ที่ไม่ เท่ากัน บางคนก็รับได้ยาก บางคนก็รับได้ง่าย ดังนั้น ในแต่ละคนจึงไม่เหมือนกันจึงต้องมีการ ปรับปรุง ดัดแปลง การอบรมต่างๆ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับแต่ละคน ซึ่งหากเป็นเรื่องที่เล็กน้อยก็ จะสามารถทำได้ง่าย หากเป็นเรื่องที่ใหญ่ก็จะทำได้ยากขึ้น

1.4.3.3 การยึดถือสิ่งที่คล้ายกับตนเอง (Identification) หมายถึง การที่บุคคลใด บุคคลหนึ่งนิยามตนเองว่าเหมือนกับบุคคลใด โดยยึดถือบุคคลอื่นเป็นต้นแบบในการกระทำตาม หรือเลียนแบบ รวมถึงยังมีความรู้สึกร่วมกับบุคคล หรือกลุ่มที่ถือว่าเป็นพวกเดียวกันโดยยึดถือหลัก และอุดมคติบางอย่างร่วมกัน

สุพัตรา สุภาพ ได้แบ่งการยึดถือสิ่งที่คล้ายกับตนเอง ออกเป็น 3 อย่าง คือ ความต้องการที่จะทำตัวให้เหมือนกับบุคคลอื่นที่ตนต้องการยึดถือเป็นต้นแบบฉบับ ความรู้สึก

ร่วมกันกับบุคคล หรือกลุ่มที่ยึดถือว่าเป็นพวกเดียวกับตน และการยึดมั่นถือมั่นในอุดมคติหรือหลักการบางอย่างอย่างแนบแน่น

1.4.4 เนื้อหาในการขัดเกลาทางสังคม

อาไพรัตน์ อักษรพรหม (อ้างถึงใน ฉัฐชัย สุจิตยามานนท์, 2546: 16) ได้แบ่งเนื้อหาในการขัดเกลาทางสังคม แบ่งได้เป็น 5 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1.4.4.1 บทบาทหน้าที่ หมายถึง การให้กรอบแก่สมาชิกเพื่อให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาท และการทำหน้าที่ตามบทบาทนั้น เช่น บทบาทความเป็นนักเรียนจะต้องมีหน้าที่ทำอะไรบ้าง

1.4.4.2 ค่านิยมทางสังคม หมายถึง แบบแผนในการปฏิบัติซึ่งสังคมยึดถือเป็นสิ่งที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ดีงาม และใช้เป็นวิธีในการจัดรูปแบบความประพฤติของบุคคล ค่านิยมจะขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ของสังคม ดังนั้น หากสภาพของสังคมเปลี่ยนแปลงไป ค่านิยมบางอย่างก็อาจจะไม่ใช่วิถีประจำอีกต่อไปก็จะเกิดค่านิยมใหม่มาแทนที่ค่านิยมเดิม

1.4.4.3 วัฒนธรรม หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลมเกลียว ความเจริญก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีงามของประชาชน วัฒนธรรมเป็นทั้งความคิดเห็น ความรู้สึก หรือการกระทำของมนุษย์ในส่วนรวมที่เป็นลักษณะเดียวกันเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และแสดงให้เห็น ปรากฏขึ้น เช่น ภาษา ศิลปะ ความเชื่อ ระเบียบ ประเพณี

1.4.4.4 ความมุ่งหวัง หมายถึง สังคมจะปลูกฝังความมุ่งหวังให้กับสมาชิกในสังคม เพื่อให้สมาชิกมีกำลังใจในการปฏิบัติตนตามระเบียบแบบแผนของสังคม โดยความมุ่งหวังจะเข้ากับสถานภาพที่บุคคลมี

1.4.4.5 เอกลักษณะ หมายถึง ความมุ่งหวังที่สังคมส่งเสริมและไม่ส่งเสริม จะทำให้บุคคลเรียนรู้เอกลักษณะของตนเอง เป็นความคิดเกี่ยวกับตนเองว่าเป็นคนเช่นไร

1.4.5 องค์กรที่ทำหน้าที่ในการขัดเกลาทางสังคม

การขัดเกลาทางสังคมเป็นกระบวนการที่มนุษย์ต้องเกี่ยวข้องด้วยตลอดเวลาตั้งแต่วัยเด็กต้องเรียนรู้ระเบียบและวิธีปฏิบัติตัวขั้นพื้นฐานกับบุคคลในวงแคบๆ คือ ญาติพี่น้อง เมื่อโตขึ้นถึงวัยเรียนก็ได้เรียนรู้หนังสือและระเบียบสังคมที่ซับซ้อนขึ้นจนถึงเรื่องของกฎหมาย และประเทศชาติ ในการปฏิบัติงานและเข้าสมาคมเหล่านั้นอยู่เสมอ เนื่องจากวัฒนธรรมมีลักษณะที่มีความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การเรียนรู้และการปรับตัวของมนุษย์ให้เข้ากับสังคมจึง

เป็นสิ่งที่ต้องทำอย่างไม่มีที่สิ้นสุด องค์การทางสังคมซึ่งทำหน้าที่ขัดเกลาทางสังคมมี 6 องค์การ (จำนงค์ อควัฒนสิทธิ์ และคณะ, 2549: 47-51) คือ

1.4.5.1 ครอบครัว เป็นองค์การแรกที่ทำหน้าที่ขัดเกลาทางสังคมให้กับมนุษย์ เพราะครอบครัวเป็นผู้เลี้ยงดูบุคคลตั้งแต่เป็นทารก ครอบครัวจะดูแลความเจริญเติบโตทางร่างกายของทารก ในขณะเดียวกันก็ค่อยๆ ให้การขัดเกลาทางสังคมเท่าที่ทารกจะสามารถเรียนรู้ได้ในระยะสั้น การขัดเกลาทางสังคมที่บุคคลได้รับในวัยเด็กเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาทางอารมณ์และบุคลิกภาพมาก บุคคลที่ได้รับความกดดันทางอารมณ์ในวัยเด็กมากๆ ก็จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีอารมณ์รุนแรง ส่วนผู้ที่ถูกตามใจมากเกินไปในวัยเด็กก็จะกลายเป็นคนที่ชอบเอาแต่ใจตัว เข้าสมาคมกับผู้อื่นลำบาก การขัดเกลาทางสังคมที่บุคคลได้รับจากครอบครัวดังกล่าวไม่สามารถจะกำหนดเวลาสิ้นสุดแน่นอน บางคนที่มีอิสระเป็นตัวของตัวเองได้รวดเร็วแต่บางคนที่อยู่ในความดูแลของพ่อแม่จนกระทั่งเรียนจบทำงานแล้ว เวลาจะออกไปพักค้างแรมกับเพื่อนๆ หรือกลับบ้านดึกๆ ยังต้องขออนุญาตจากผู้ปกครอง เป็นต้น ระยะเวลาของการขัดเกลาทางสังคมที่บุคคลจะรับจากครอบครัวนี้แตกต่างกันไปตามทัศนคติแต่ละครอบครัวจะมีต่อการอบรมบุตร บางครอบครัวก็ชอบที่จะให้บุตรหลานของตนมีความคิดเป็นของตัวเอง รู้จักคิดและตัดสินใจเองตั้งแต่เยาว์วัย แต่บางครอบครัวก็มีความเป็นห่วงและชอบที่จะควบคุมพฤติกรรมของบุตรหลานอยู่ตลอดเวลา

1.4.5.2 สถานศึกษา เป็นองค์การที่ทำหน้าที่การขัดเกลาทางสังคมต่อจากครอบครัวเมื่อถึงวัยเรียนครอบครัวก็ส่งบุตรหลานของตนไปโรงเรียนเพื่อให้ได้มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนวิชาการและได้รับการอบรมที่ดีจากโรงเรียน สิ่งที่ครอบครัวคาดหวังว่าบุตรหลานของตนจะได้รับจากโรงเรียนจึงมี 2 ประการ คือ วุฒิสึกษา อันได้แก่ วิชาความรู้ และ จริยศึกษา คือ กฎศีลธรรมจรรยาและมารยาทสังคม

1.4.5.3 เพื่อน มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการขัดเกลาทางสังคมทางอ้อม เพราะไม่มีการเขียนระเบียบหรือกฎเกณฑ์ในการที่บุคคลจะคบกับเพื่อน ไว้อย่างแน่นอน บุคคลคบกันเป็นเพื่อนเพราะมีสิ่งที่จะต้องร่วมกันบางประการ คนจะคบกันเป็นเพื่อนได้ต้องมีความพอใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน เมื่อเขาว่าวัยเด็กๆ มักจะเลียนแบบความประพฤติจากเพื่อน การเรียนรู้ระเบียบสังคมจากกลุ่มเพื่อนแม้จะเป็นกระบวนการขัดเกลาทางสังคมทางอ้อม แต่เป็นสิ่งที่ใกล้ชิดตัวบุคคลมากที่สุด และบุคคลกระทำอย่างเต็มใจโดยไม่รู้สึกรู้ว่าถูกบังคับ บุคคลเรียนรู้ว่าการจะมีชีวิตอยู่ในสังคมได้ต้องรู้จักปรับความต้องการของตนเองให้สอดคล้องกับความต้องการของคนอื่นด้วย สิ่งที่ตนเองพอใจกระทำแต่ถ้าเพื่อนๆ ไม่พอใจก็ไม่อาจกระทำได้

1.4.5.4 สำนักงานหรือองค์กรที่บุคคลสังกัดอยู่ หมายถึง กลุ่มอาชีพหรือหน่วยงานอันได้แก่ราชการหรือหน่วยงานเอกชนที่บุคคลสังกัดอยู่ หน่วยงานหรือองค์กรแต่ละแห่งก็มีระเบียบของตนเองที่กำหนดให้บุคคลอยู่ในสังกัดปฏิบัติตามระเบียบ บางหน่วยงานก็มีผลบังคับเพียงแต่เวลาทำงานเท่านั้น แต่ระเบียบของงานบางอาชีพก็มีผลบังคับให้บุคคลต้องทำตามอยู่ตลอดเวลา

1.4.5.5 สถาบันศาสนา ในสมัยก่อนสถาบันทางศาสนา คือ วัด มีอิทธิพลต่อการขัดเกลาทางสังคมแก่บุคคลมาก เพราะวัดทำหน้าที่เป็นทั้งสถานศึกษาและสมาคม คือ สถานที่พบปะสังสรรค์ของบุคคลในชุมชนเดียวกัน แต่ปัจจุบันคนห่างวัดไปมากเพราะมีสถาบันอื่นมารับช่วงแทนบทบาทในการขัดเกลาทางสังคมของสถาบันศาสนาโดยพระสงฆ์จึงน้อยลง แต่ก็มิได้หมดไปเลยทีเดียว ศาสนายังเป็นที่พึ่งทางใจของบุคคลจำนวนมากไม่น้อย เนื่องจากสังคมไม่สามารถตอบสนองความต้องการทุกอย่างให้บุคคลได้ เมื่อผิดหวังจากสังคมบุคคลมักจะหันเข้าหาศาสนาเป็นที่พึ่ง

1.4.5.6 สื่อมวลชน การเผยแพร่ข่าวสารหรือแนวความคิดผ่านสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ มีผลต่อสมาชิกของสังคมอย่างกว้างขวางและรวดเร็วมาก เด็กจะชอบเลียนแบบตัวแสดงภาพยนตร์โทรทัศน์ที่เขาชอบ บางประเภทสอดแทรกคุณธรรมและค่านิยมทางสังคมในบทบาทยนตร์สำหรับเด็กเพื่อเป็นการปลูกฝังความประพฤติที่ดีให้กับเด็กโดยไม่รู้ตัว ขณะที่ชมภาพยนตร์นั้นด้วยความเพลิดเพลิน หนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนประเภทอื่นก็มีผลต่อการขัดเกลาทางสังคมทั้งในทางที่ดีและไม่ดีเช่นเดียวกัน การจะยึดถือข่าวสารหรือแบบแผนของสังคมที่ได้จากสื่อมวลชนจึงเป็นเรื่องที่บุคคลจะต้องใช้ความคิดพิจารณาอย่างรอบคอบ

การขัดเกลาทางสังคมจึงเกี่ยวข้องกับสมาชิกในสังคมเป็นอย่างมาก เพราะ การขัดเกลาทางสังคมที่ดีจะช่วยทำให้สมาชิกในสังคมสามารถดำเนินชีวิตในสังคมอย่างมีความสุขตามกฎเกณฑ์และระเบียบของสังคมที่กำหนดไว้ หากการขัดเกลาทางสังคมบกพร่องก็จะทำให้บุคลิกภาพ ค่านิยม ความเชื่อ แนวทางการปฏิบัติของสมาชิกทางสังคมผิดไปจากกฎระเบียบแนวทางสังคมกำหนดไว้

โดยสรุปจะเห็นได้ว่า การขัดเกลาทางสังคมมีความสำคัญอย่างมากในการหล่อหลอมพฤติกรรมของคนในสังคม โดยสังคมจะดีได้ก็ต้องมีการขัดเกลาทางสังคมที่ดีเพื่อที่จะได้ให้เป็นไปตามแนวทางของสังคม เช่นเดียวกันกับเด็กและเยาวชนที่ได้รับอิทธิพลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมความเชื่อ ค่านิยม ทศนคติ เกิดขึ้น ซึ่งถ้าหากเด็กและเยาวชนนั้นได้รับการขัดเกลาที่ดีก็จะทำให้

เด็กและเยาวชนผู้นั้นไม่กระทำความผิดในการค้ายาเสพติด แต่ถ้าหากเด็กและเยาวชนผู้นั้นได้รับการขัดเกลาที่ไม่ดีจากสังคมของเด็กและเยาวชน กล่าวคือทั้งจากครอบครัว สถานศึกษา เพื่อน สถาบันศาสนา และสื่อมวลชน จากการศึกษาที่บกพร่องนั้นก็จะเป็นการนำไปสู่การกระทำความผิดในการค้ายาเสพติดได้

1.5 ทฤษฎีความแตกต่างในการคบหาสมาคม ของ เอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory)

ค.ศ. 1883-1950 เอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Edwin Sutherland) (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543: 109) ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักอาชญาวิทยาที่มีชื่อเสียงมากและได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากมหาวิทยาลัยชิคาโกหลังจากมีผลงานทางอาชญาวิทยาเป็นจำนวนมาก ผลงานวิชาการที่ทำให้ซัทเธอร์แลนด์ได้รับชื่อเสียงมาก คือ ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Associations Theory) ขโมยมืออาชีพ (Professional Theft) และอาชญากรรมคอเชิ้ตขาว (White-collar Crime) โดยเฉพาะทฤษฎีการเรียนรู้ที่ได้รับความสนใจและนำไปอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมจากนักอาชญาวิทยาเป็นจำนวนมาก

ก่อนหน้าที่ ซัทเธอร์แลนด์จะพัฒนาทฤษฎีอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมขึ้นมา ในเวลานั้นการอธิบายอาชญากรรมใช้วิธีการนำหลายปัจจัย (Multiple-factor Approach) มาอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรม ซึ่งปัจจัยหรือตัวแปรที่สำคัญมีดังต่อไปนี้ คือ โรคจิต ครอบครัวแตกแยก อายุ ชนชั้นทางสังคม การเป็นเยาวชน บิดามารดาติดแอลกอฮอล์หรือยาเสพติด จึงพยายามพัฒนาทฤษฎีอาชญาวิทยาที่สามารถใช้อธิบายสาเหตุของอาชญากรรมได้ครอบคลุมจนกระทั่งได้นำเสนอทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน ขึ้นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1924 ในหนังสือชื่อ “อาชญาวิทยา” (Criminology) โดยซัทเธอร์แลนด์ได้นำเสนอว่า กระบวนการสำคัญเฉพาะเจาะจงที่พัฒนาพฤติกรรมอาชญากรรมของมนุษย์คือ การคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความแตกต่างกันในด้านความเป็นอาชญากรและความเป็นพลเมืองดี นับได้ว่าเป็นทฤษฎีแนวโครงสร้างทางสังคม เนื่องจากว่าได้นับว่าสาเหตุของการคบหาสมาคมกับบุคคลที่แตกต่างกันนั้นมาจากสังคมที่ไร้ระเบียบและสังคมที่มีความขัดแย้งกัน

โดยซัทเธอร์แลนด์ได้มีการนำเสนอหลักการที่สำคัญ 9 หัวข้อ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ (Sutherland, 1947: 6-7)

กระบวนการที่บุคคลจะเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาชญากรรม มีดังต่อไปนี้ คือ

- (1) พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้

(2) พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้ในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่นตามกระบวนการติดต่อสื่อสาร

(3) หลักการสำคัญในส่วนของ การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นในกลุ่มบุคคลที่สนิทสนมใกล้ชิดกัน

(4) เมื่อพฤติกรรมอาชญากรรมได้รับการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้นี้จะรวมถึง (1) เทคนิคในการกระทำความผิด ซึ่งบางครั้งก็สลับซับซ้อนแต่บางครั้งก็ง่าย (2) ทิศทางเฉพาะของแรงคลใจ แรงผลักดัน การใช้เหตุผล ตลอดจนทัศนคติเกี่ยวกับการกระทำความผิด

(5) ทิศทางเฉพาะของแรงคลใจและแรงผลักดัน จะถูกเรียนรู้จากการทำให้เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับกฎหมาย ในบางสังคมบุคคลอยู่ในกลุ่มบุคคลที่เห็นด้วยกับการปฏิบัติตามกฎหมาย ในขณะที่บุคคลอื่นอยู่ในกลุ่มบุคคลที่เห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมาย

(6) หลักการสำคัญของการคบหาสมาคมกับบุคคลที่แตกต่างกัน คือ บุคคลจะกลายเป็นผู้กระทำความผิดเพราะว่าความเห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมายมีมากกว่าความเห็นด้วยกับการไม่ละเมิดกฎหมาย

(7) การคบหาสมาคมกับบุคคลที่แตกต่างกันอาจจะแตกต่างกันในด้านความถี่ระยะเวลา การให้ความสำคัญ และความเข้มข้น ซึ่งหมายความว่า ลักษณะของความแตกต่างกันของการคบหาสมาคมระหว่างพฤติกรรมอาชญากรรมและพฤติกรรมต่อต้านอาชญากรรม

(8) กระบวนการของการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมจะมีความเกี่ยวข้องกับกลไกการทำงานที่เหมือนกับการเรียนรู้ทั่วไป

(9) ในขณะที่พฤติกรรมอาชญากรรมเป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมทั่วไป แต่ก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายโดยความต้องการและค่านิยมนั้น เนื่องจากพฤติกรรมต่อต้านอาชญากรรมก็มีความต้องการและค่านิยมเดียวกัน บุคคลลัทธิพิทักษ์ก็เพื่อต้องการความมั่นคงในการเงินเช่นเดียวกับกรรมกรที่ทำงานหนักเพื่อความมั่นคงในการเงิน ความพยายามที่จะอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมจากแรงผลักดันและค่านิยมทั่วไป เช่น ความสุข การดิ้นรนเพื่อสถานะภาพทางสังคม แรงกระตุ้นจากเงิน หรือความผิหวัง ฯลฯ คงจะต้องพบกับความไม่ประสบความสำเร็จ ทั้งนี้เนื่องจากจะเป็นการอธิบายได้ทั้งพฤติกรรมอาชญากรรมและพฤติกรรมถูกกฎหมาย เฉกเช่นเดียวกับกระบวนการหาใจที่จำเป็นสำหรับพฤติกรรมทุกประเภท แต่ไม่ได้แบ่งแยกระหว่างพฤติกรรมอาชญากรรมและพฤติกรรมถูกกฎหมาย

ทฤษฎีของซัทเธอร์แลนด์ นำเสนอว่า พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการที่บุคคลเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรม และมีความเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมายนั้น ซึ่งการเรียนรู้

พฤติกรรมและทัศนคติเกิดจากการคบหาสมาคมกับบุคคลที่ใกล้ชิด และซัทเธอร์แลนด์ก็ให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับเพื่อนหรือคนใกล้ชิดที่เป็นอาชญากร (Sutherland & Cressey, 1978) ดังนั้นการเรียนรู้ตามทฤษฎีของซัทเธอร์แลนด์ มีองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการคือ

- องค์ประกอบแรก หมายความว่า เนื้อหาหรือสาระสำคัญของสิ่งที่ถูกเรียนรู้ (Content of What is Learned) ซึ่งหมายความว่ารวมถึง เทคนิคพิเศษในการประกอบอาชญากรรม แรงจูงใจที่เหมาะสม แรงกระตุ้น การอธิบายด้วยหลักเหตุผล ทัศนคติ และการทำให้บุคคลคล้อยตาม หรือเห็นด้วยกับการฝ่าฝืนกฎหมาย สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบในการรับรู้ซึ่งเป็นแนวความคิดหรือความรู้ที่นึกคิดแต่ไม่ใช่การกระทำ

- องค์ประกอบที่สองของการเรียนรู้ คือ กระบวนการที่การเรียนรู้ได้เกิดขึ้น (Process by which the Learning takes place) โดยการเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการคบหาสมาคมกับกลุ่มบุคคลที่ใกล้ชิดซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากความใกล้ชิดเท่านั้น บุคคลอาจเข้าสู่หรือผ่านกระบวนการเรียนรู้ได้เช่นกัน หากว่าได้มีโอกาสคบหาสมาคมกับต้นกำเนิดของพฤติกรรมอาชญากรรม (Akers, 1994) นอกจากนี้กระบวนการเรียนรู้อย่างแตกต่างกันตามความถี่ (Frequency) ระยะเวลา (Duration) การให้ความสำคัญ (Priority) และความเข้มข้น (Intensity) ซึ่ง ซัทเธอร์แลนด์ได้ให้ความสำคัญกับ “ความเข้มข้น” ว่าน่าจะมีอิทธิพลมากที่สุดในการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรม ดังนั้น ตามทฤษฎีแล้วหากบุคคลได้มีการเรียนรู้ถึงการยอมรับความเห็นกับพฤติกรรมละเมิดกฎหมายมากกว่าการยอมรับพฤติกรรมที่ไม่ละเมิดกฎหมายในลักษณะที่บ่อยครั้งเป็นเวลาก่อนข้างนาน ในระยะตอนต้นของช่วงชีวิต และมีต้นกำเนิดมาจากบุคคลที่มีความสำคัญหรือมีชื่อเสียงแล้ว บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมายมากขึ้น (Sutherland, 1947)

ทฤษฎีของซัทเธอร์แลนด์ได้ให้ความสำคัญกับตัวแปร “การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เป็นอาชญากร” (Sutherland & Cressey, 1978) โดยให้เหตุผลว่าความผูกพันกับเพื่อนจะสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้และการส่งเสริมสนับสนุน ทั้งในด้านพฤติกรรมและความเห็นด้วยกับพฤติกรรมดังกล่าว เขาชนที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนดี มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ดีและความเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย ในทางตรงกันข้ามเขาชนที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นอาชญากรจะมีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมและเห็นด้วยกับพฤติกรรมอาชญากรรม (Thronberry et al., 1994) และซัทเธอร์แลนด์ยังนำเสนอว่า บุคคลจะเรียนรู้ทั้งพฤติกรรมและความเชื่อในอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่อยู่ใกล้ชิดกับบุคคล (Sutherland & Cressey, 1978) เป็นเหตุให้มีงานศึกษาวิจัยจำนวนมากตามแนวทฤษฎีของซัทเธอร์แลนด์ มุ่งเน้นไปที่การกระทำผิดของแก๊งเยาวชนที่มาจากครอบครัวของชนชั้นต่ำ โดยมีสมมติฐานเกี่ยวกับ

สาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมว่าเกิดจากการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่อยู่ในแก๊งซึ่งเป็นอาชญากร และในขณะเดียวกันสภาพแวดล้อมทางสังคมของเยาวชนนั้นมีส่วนสนับสนุนในกระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมด้วย

นอกจากนี้ซัทเชอร์แลนด์ยังได้นำเสนอปัจจัยสองประการที่อาจทำให้ทฤษฎีการคบหาสมาคมมีความจำกัดในการอธิบายอาชญากรรม (Matsueda, 1988) ดังนี้

- ปัจจัยแรก ก็คือ โอกาสในการกระทำผิด กล่าวคือ แม้ว่าบุคคลจะมีความเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย แต่หากว่าบุคคลดังกล่าวไม่มีโอกาสกระทำผิดกฎหมาย บุคคลนั้นก็อาจจะไม่ประกอบอาชญากรรม ซึ่งซัทเชอร์แลนด์ก็ได้แย้งว่าบุคคลจะมองเห็นถึงการมี โอกาสในการกระทำผิดไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคลที่จะประกอบอาชญากรรมด้วย ดังนั้น ทฤษฎีจึงอธิบายว่าการที่บุคคลจะประกอบอาชญากรรมจะต้องเป็นบุคคลที่เรียนรู้และมีความชำนาญในการประกอบอาชญากรรมด้วย

- ปัจจัยที่สอง คือ ทางเลือกพฤติกรรมอื่นนอกเหนือจากพฤติกรรมผิดกฎหมาย การตัดสินใจประกอบอาชญากรรมอาจขึ้นอยู่กับทางเลือกพฤติกรรมอื่นนอกเหนือจากพฤติกรรมผิดกฎหมาย การตัดสินใจประกอบอาชญากรรมอาจขึ้นอยู่กับทางเลือกตามกฎหมายที่มีอยู่ หากบุคคลมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าการประกอบอาชญากรรม บุคคลอาจจะไม่ตัดสินใจประกอบอาชญากรรมได้ แม้ว่าจะมีความเห็นด้วยกับการกระทำผิดกฎหมาย ซัทเชอร์แลนด์ก็อธิบายว่า ทางเลือกพฤติกรรมอื่นจะขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น อาชญากรบางคนอาจเรียนรู้วิธีการ โจรกรรมรถยนต์ และรู้ว่าเป็นหนทางเดียวที่จะหารายได้เลี้ยงตนเองจึงเลือกประกอบอาชญากรรม ในขณะที่บุคคลธรรมดาทั่วไปก็อาจเรียนรู้วิธีการ โจรกรรมรถยนต์เช่นเดียวกันแต่ไม่เลือกที่จะประกอบอาชญากรรม ทั้งนี้เนื่องมาจากมีทางเลือกอื่นที่ถูกต้องตามกฎหมาย

โดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่า ทฤษฎีความแตกต่างในการคบหาสมาคมมีจุดสำคัญ คือ การเรียนรู้การกระทำผิดที่มาจาก การคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน และการที่เด็กและเยาวชนหญิงจะกระทำความผิดได้นั้นก็ต้องเกิดจากการเรียนรู้ต่างๆ ที่เกิดมาจากบุคคลใกล้ชิดที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมซึ่งก็จะทำให้เด็กและเยาวชนผู้นั้นกระทำความผิดได้ โดยมีตัวแปรสำคัญที่ทำให้เกิดแนวโน้มการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้สูง คือความถี่ ระยะเวลา การให้ความสำคัญ และความเข้มข้น ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนหญิงได้คบหาสมาคมหรือได้รับการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิดที่ค้ายาเสพติด เด็กและเยาวชนผู้นั้นก็มีแนวโน้มในการค้ายาเสพติดด้วยเช่นกัน

1.6 ทฤษฎีพันธะทางสังคม ของ ทราวิช เฮอร์ชี่ (Hirschi's Social Bonding Theory)

Hirschi (1971) (อ้างถึงใน จูซาร์ตัน เอื้ออำนวย, 2529: 38) เชื่อว่า ความผูกพันทางจิตใจระหว่างบิดามารดากับเยาวชน เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะเป็นตัวกำหนดว่า เยาวชนจะกระทำผิดมากน้อยเพียงใด กล่าวคือ เยาวชนที่มีความผูกพันทางใจกับบิดามารดามาก เมื่อปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมส่วนรวมก็จะได้รับการยอมรับและชมเชยเป็นรางวัลตอบแทนมากกว่าเยาวชนที่มีความผูกพันกับบิดามารดาน้อย และถ้าไม่ปฏิบัติตามก็จะได้รับการลงโทษมากน้อยตามลำดับความสัมพันธ์ ด้วยเหตุนี้เยาวชนที่ปราศจากความผูกพันดังกล่าวก็จะไม่เกิดการเรียนรู้จากการให้รางวัลหรือการลงโทษ จึงไม่มีความยินดียินร้ายในปฏิกริยาตอบโต้ของบุคคลอื่น ไม่ว่าจะบิดามารดา หรือเจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองในที่สุด

พรชัย ชันดี และคณะ (2543: 129) ได้แบ่งองค์ประกอบพันธะทางสังคมหรือความผูกพันกับสังคม (Social Bond) (Hirschi, 1961) ไว้ 4 ประการ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความผูกพัน (Attachment) หมายถึง การที่บุคคลมีความผูกพัน หรือความรักใคร่กับบุคคลอื่นหรือมีความสนใจกับความรู้สึนึกถึงของบุคคลอื่น ซึ่งความผูกพันนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่จะให้บุคคลมีการพัฒนาการยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม ส่งผลให้บุคคลสร้างความรู้สึหรือสามัญสำนึกที่จะควบคุมตนเองให้เป็นบุคคลที่ดีในสังคม ดังนั้น ความผูกพันจึงเป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์หรือด้านความรักของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

2. ข้อผูกมัด (Commitment) หมายถึง การที่บุคคลผูกมัดกับการดำเนินชีวิตตามทำนองคลองธรรมของสังคม คือ ได้ศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลไม่ย่อกรกระทำผิดกฎหมาย เนื่องจากจะเป็นการเสี่ยงต่อการสูญเสียความสำเร็จในชีวิต ดังนั้น ข้อผูกมัดจึงเป็นองค์ประกอบด้านความมีเหตุผลของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

3. การเข้าร่วม (Involvement) หมายถึง การที่บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของสังคมเป็นเหตุให้บุคคลถูกจำกัดเวลาที่จะไปประกอบอาชญากรรม เนื่องจากเวลาส่วนใหญ่ได้ถูกใช้ให้หมดไปกับกิจกรรมสังคม ดังนั้น การเข้าร่วมถือว่าเป็นองค์ประกอบด้านกิจกรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

4. ความเชื่อ (Belief) หมายถึง ระดับของความเชื่อถือที่บุคคลมีต่อค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม หากบุคคลมีระดับความเชื่อต่อค่านิยมและบรรทัดฐานใน สังคมสูง ก็จะมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำผิดกฎระเบียบสังคม ดังนั้นความเชื่อจึงเป็นองค์ประกอบด้านจริยธรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

โดยสรุปจะเห็นได้ว่าทฤษฎีพันธะทางสังคมเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงความผูกพันทางสังคมของบุคคล ถ้าบุคคลใดมีความผูกพันกับสังคมมากก็ยากที่จะหันไปประกอบอาชญากรรม เช่นเดียวกันกับพันธะทางสังคมของเด็กและเยาวชนหญิงนั้นที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากในการที่เด็กและเยาวชนจะกระทำผิดได้นั้นก็จะขึ้นอยู่กับความผูกพันต่อสังคมและบุคคลใกล้ชิด ซึ่งหากเด็กและเยาวชนบุคคลนั้นมีพันธะทางสังคมมากก็จะทำให้เด็กและเยาวชนไม่กระทำผิด แต่หากเด็กและเยาวชนบุคคลนั้นมีความผูกพันทางสังคมน้อยก็จะทำให้มีแนวโน้มที่เด็กและเยาวชนจะกระทำผิดมาก

1.7 ทฤษฎีความกดดันทางสังคม ของ โรเบิร์ต เมอร์ตัน (Merton's Strain Theory)

ผู้เขียนเรื่อง Social Structure and Anomie หรือ โครงสร้างทางสังคมและสภาวะไร้กฎเกณฑ์ ได้ประยุกต์นิยามคำว่า “anomie” ของเคอร์ไคม์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยเสนอแนวความคิดว่าสังคมมีจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ (goals) แต่สังคมไม่มีวิถีทาง (means) ที่จะไปสู่วัตถุประสงค์นั้น หรือมีหนทางเฉพาะคนบางกลุ่มเท่านั้น ดังนั้น วิถีทางไปสู่วัตถุประสงค์จึงถูกปิดกั้น เรียกว่า “Goals-Means Dysjunction” เมื่อใดที่คนในสังคมไม่สามารถใช้วิถีทางที่สังคมกำหนดหรือกระทำอย่างถูกต้องได้ก็จะนำวิถีทางที่มีขอบมาใช้ จึงเกิดความขัดแย้งระหว่างจุดมุ่งหมายและวิถีทาง(สุดสงวน สุธีสร, 2547: 78)

โดยเมอร์ตันได้เสนอแนวทางที่บุคคลจะตอบโต้ความกดดันนี้ไว้ 5 แนวทาง คือ

(1) การปฏิบัติตาม (Conformity) (+,+) เป็นบุคคลที่ยึดถือจุดมุ่งหมายทางสังคมและวิธีการที่ได้รับการยอมรับ แม้ว่าบุคคลกลุ่มนี้จะได้รับความกดดันที่เน้นให้ตนเองสร้างฐานะความร่ำรวย แต่พวกนี้ก็ยังเลือกวิธีการที่ได้รับการยอมรับทางสังคมไม่ว่าจะบรรลุจุดมุ่งหมายทางสังคมหรือไม่ก็ตาม

(2) การเปลี่ยนแปลง (Innovation) (+,-) เป็นบุคคลที่ยอมรับจุดมุ่งหมายทางสังคมในด้านการสร้างฐานะร่ำรวยแต่พวกเขากลับพบว่าไม่สามารถทำได้โดยวิธีการที่ได้รับการยอมรับ ดังนั้นพวกเขาจึงหาวิธีการใหม่ในการสร้างฐานะทางเศรษฐกิจ โดยไม่คำนึงถึงที่จะเป็นการผิดกฎหมายหรือละเมิดศีลธรรมหรือขนบธรรมเนียมประเพณีแต่อย่างใด

(3) การยึดถือวัฒนธรรมใหม่ (Ritualism) (-,+) เป็นบุคคลที่ปฏิเสธหรือไม่ยอมรับจุดมุ่งหมายทางสังคม แต่ยังคงปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมยอมรับ ซึ่งเป็นการปรับตัวของบุคคลที่เลิกยึดถือจุดมุ่งหมายของวัฒนธรรมเดิม แต่ในขณะที่เดียวกันต้องการให้ตนเองปลอดภัยจากการละเมิดกฎระเบียบของสังคม

(4) **ยอมแพ้หรือล่าถอย (Retreatism) (-,-)** เป็นบุคคลที่ไม่ยอมรับหรือล่าถอยจากการบรรลุจุดมุ่งหมายทางสังคมหรือการปฏิบัติตามวิถีการที่ได้รับการยอมรับ ดังนั้นคนที่ยึดแนวทางนี้จึงหนีตัวออกจากแรงกดดันหรือความต้องการของสังคม

(5) **การปฏิวัติ (Rebellion) (+,±)** เป็นบุคคลที่รู้สึกผิดหวังกับจุดมุ่งหมายทางสังคม จึงได้เปลี่ยนจุดมุ่งหมายใหม่ซึ่งอาจเป็นจุดมุ่งหมายทางการเมือง ซึ่งวิธีการอาจต้องใช้กำลังปฏิวัติหรืออาจเป็นวิธีการอย่างสันติ บุคคลกลุ่มนี้จะไม่ยอมรับทั้งจุดมุ่งหมายและวิธีการในการบรรลุจุดมุ่งหมายของสังคมที่เขาอาศัยอยู่

โดยสรุปจะเห็นได้ว่า ทฤษฎีความกดดันทางสังคมของเมอร์ตัน มีสมมติฐานเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ว่า มนุษย์จะเป็นผู้ปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือบรรทัดฐานของสังคม ดังนั้นทฤษฎีนี้จึงมุ่งหวังที่จะอธิบายเกี่ยวกับการที่โครงสร้างทางสังคมได้กระตุ้นหรือเร่งเร้าให้บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม นอกจากนี้เมอร์ตันยังเชื่อว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรืออาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ปกติที่บุคคลได้โต้ตอบหรือปรับตัวต่อความกดดันทางสังคมที่เกิดขึ้นกับบุคคล ซึ่งในกรณีของการทำความผิดของเด็กและเยาวชนหญิงนี้จะเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลง (Innovation) คือเด็กและเยาวชนหญิงยอมรับกับความสำเร็จของทางสังคมคือความร่ำรวยแต่ไม่สามารถหาวิธีการที่ยอมรับได้จึงหันไปหาวิธีการที่จะหาความร่ำรวยคือการค้ายาบ้า

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นัทธี จิตสว่าง และคณะ (2542) ได้ศึกษาเรื่อง “การกระทำผิดของผู้ต้องขังในคดีค้ายาเสพติด” ผลการศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดส่วนใหญ่เป็นชาย อายุ 36-45 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีภูมิลำเนาจากภาคกลางมากที่สุด ส่วนใหญ่สมรสแล้ว มีมูลเหตุจูงใจมาจากประสบปัญหาเศรษฐกิจ ไม่มีทางเลือกในชีวิต ต้องการมีฐานะดีเป็นที่ยอมรับในสังคม และสภาพแวดล้อมชักจูง สำหรับผู้ที่ไม่ยอมรับว่าทำผิด เนื่องจากกล่าวอ้างว่ายอมรับผิดแทนผู้กระทำผิด และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เป็นงานที่ทำได้ง่าย โดยผู้ที่มีอายุ 46-55 ปี ผู้ที่มาจากครอบครัวที่บิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน ผู้ที่ไม่เคยกระทำผิดซ้ำในคดีอาญามาก่อน และผู้ค้ารายย่อยเห็นว่าการค้ายาเสพติดเป็นงานที่ทำได้ง่ายมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

พชร โดตะ (2543) ได้ศึกษาเรื่อง “สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติดของผู้หญิง: ศึกษาเฉพาะกรณี ทักษสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร” จากการศึกษาพบว่า สาเหตุแห่ง

การกระทำความคิดดังกล่าว เกิดจากหลายปัจจัยด้วยกันตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ได้แก่ การคบเพื่อนที่กระทำความคิด การที่มีลูกจับกุม การเกี่ยวข้องกับอิทธิพลท้องถิ่น และการเคยทำความคิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติดที่นำไปสู่การกระทำผิดซ้ำ

นัทธิ จิตสว่าง และคณะ (2544) ได้ทำรายงานวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด” จากผลการวิจัยพบว่า

1) เส้นทางชีวิตของผู้เสพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง อายุน้อยกว่า 25 ปี มีจำนวนมากที่สุด การศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา สถานภาพครอบครัว ในวัยเด็กอยู่ร่วมกับบิดา มารดา สถานภาพโสด ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและขับรถรับจ้าง และเคยมีประวัติการถูกจับกุมมาก่อน ประเภทของยาเสพติด ที่เสพ คือ ยาบ้า รองลงมา คือ เฮโรอีน ระยะเวลาในการเป็นผู้เสพยาเสพติดก่อนการถูกจับกุม 1-3 ปี ถูกตัดสินจำคุกโดยมีกำหนดโทษ 1-5 ปี มากที่สุด มุลเหตุจูงใจในการเข้าสู่ขบวนการเป็นผู้เสพและความหวังจากการใช้ยาเสพติด คือ ความอยากรู้ อยากลอง เพื่อนชักชวน เสพยาเสพติดเพื่อช่วยในการทำงาน การประสบปัญหาด้านสุขภาพและความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดที่ไม่ถูกต้อง คิดว่ายาเสพติดสามารถรักษาโรคและช่วยในการทำงานได้ รวมทั้งสภาพแวดล้อมเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเสพยาเสพติด

2) เส้นทางชีวิตของผู้ค้ารายย่อย ผู้ค้ารายย่อยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุขณะถูกจับกุมน้อยกว่า 25 ปี การศึกษาระดับประถมศึกษา สถานภาพของครอบครัวในวัยเด็ก คือ บิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน สถานภาพสมรสแล้ว ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนแหล่งยาเสพติด และผู้ค้ายาเสพติดถูกจับกุมเป็นครั้งแรก และมีพฤติกรรมเป็นผู้เสพยาเสพติดมาก่อนเข้าสู่ขบวนการเป็นผู้ค้ารายย่อย มุลเหตุจูงใจในการเข้าสู่ขบวนการค้ายาเสพติดผู้ค้ารายย่อยของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เนื่องจากประสบปัญหาเศรษฐกิจ ไม่มีทางเลือกในชีวิต ต้องการนำเงินไปซื้อยาเสพติดเพื่อนำมาเสพ ตลอดจนสภาพแวดล้อมชักจูง โดยจำหน่ายยาเสพติดประเภทยาบ้ามากที่สุด ระยะเวลาที่เข้าสู่ขบวนการเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายย่อยจนกระทั่งถูกจับกุมไม่เกิน 1 ปี แหล่งในการซื้อยาเสพติดของผู้ค้ารายย่อย ปรากฏว่าผู้ค้ารายย่อยที่มีพฤติกรรมค้าอาชีพ จะซื้อจากผู้ผลิตหรือผู้ค้ารายใหญ่ในภาคเหนือ และผู้ค้ารายย่อยที่พัฒนาการจากผู้เสพจะซื้อยาเสพติดจากผู้ค้ารายย่อยหรือคนรู้จักในภูมิภาคที่ตนอาศัยอยู่ มีกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย ได้แก่ ผู้เสพและผู้ค้ารายย่อยด้วยกันเอง

3) เส้นทางชีวิตของผู้ค้ารายใหญ่ ผู้ค้ารายใหญ่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุขณะถูกจับกุม 31 – 40 ปี การศึกษาระดับอาชีวศึกษา มีสถานภาพของครอบครัวในวัยเด็ก คือ บิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน สถานภาพสมรสแล้ว ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว และถูกจับกุมเป็นครั้งแรก

โดยมีพฤติกรรมเป็นผู้เสพยาเสพติด หรือผู้ค้า รายย่อยมาก่อนเข้าสู่ขบวนการเป็นผู้ค้ารายใหญ่ มูลเหตุจูงใจในการเข้าสู่ขบวนการค้ายาเสพติดผู้ค้ารายใหญ่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เนื่องจากต้องการมีเงิน ธุรกิจประสบปัญหา ปัญหาติดยาเสพติดจึงต้องการนำเงินมาซื้อยาเสพติด อดายมุข และส่วนใหญ่จะถูกชักจูงจากผู้ใกล้ชิด ระยะเวลาที่เข้าสู่ขบวนการเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ จนกระทั่งถูกจับกุมเฉลี่ย 1-5 ปี สูงสุด 20 ปี สำหรับผู้ค้ารายใหญ่ที่มีพฤติกรรมจากผู้เสพยาหรือผู้ค้ารายย่อย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเริ่มต้นเป็นผู้ค้ารายใหญ่ มีระยะเวลาที่เข้าสู่ขบวนการเป็นผู้ค้ารายใหญ่ จนกระทั่งถูกจับกุมเฉลี่ย 1 สัปดาห์ - 3 ปี สูงสุดไม่เกิน 5 ปี แหล่งในการซื้อยาเสพติดของผู้ค้ารายใหญ่ ปรากฏว่าส่วนใหญ่ซื้อ ยาเสพติดจากชายแดนภาคเหนือ และภาคเหนือ ส่วนหนึ่งนำเข้าจากต่างประเทศ คือ ประเทศพม่าและลาวโดยตรง จากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คลองเตย และการผลิตด้วยตนเอง ลูกค้าเป้าหมายของผู้ค้ารายใหญ่ กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มผู้ค้ารายย่อย กลุ่มผู้ค้ารายใหญ่ และกลุ่มผู้เสพยา

สุนิสา จิรชนานนท์ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิงในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี” ผลการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ภายในกลุ่มเพื่อนมากกว่าครอบครัว เพราะเพื่อนๆ มักจะเข้าใจปัญหาและความต้องการของเด็กและเยาวชน โดยเพื่อนๆ ของเด็กและเยาวชนมักจะใช้ยาเสพติด จึงทำให้ถูกชักจูงให้ใช้ยาเสพติด ซึ่งต่อมาก็ทำให้เด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมในการจำหน่ายยาเสพติดด้วย นอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจภายในครอบครัวที่มีรายได้น้อยและเด็กและเยาวชนไม่ต้องการรบกวนผู้ปกครอง จึงทำให้ส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนมักจะแก้ปัญหาเอง ทำให้เด็กและเยาวชนมีความเสี่ยงในการใช้ยาเสพติด และถูกชักจูงให้เข้าไปสู่กระบวนการค้ายาเสพติดเพื่อแลกเปลี่ยนเงินหรือยาเสพติด

ยุทธนา แพรดำ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีต่อการกระทำความคิดเกี่ยวกับยาบ้าของเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง” ได้ศึกษาจากเยาวชนหญิงที่ศาลสั่งให้คุมประพฤติหรือให้ฝึกอบรมในบ้านปรานีจากการกระทำความคิดเกี่ยวกับยาบ้า ในข้อหาเสพยา และครอบครองเพื่อเสพยา ผลการศึกษาวินิจฉัยพบว่า ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การอยากสู้อาการหลง การอาศัยอยู่ในแหล่งที่มียาบ้าระบาด การไม่ได้ประกอบอาชีพหรือการว่างงาน ความแตกแยกในครอบครัว ความยากจนขาดรายได้ การขาดความรักความผูกพันภายในครอบครัว ส่งผลต่อการกระทำความคิดเกี่ยวกับยาบ้ามากกว่าการเลียนแบบ การไม่ได้รับการศึกษาหรือได้รับการศึกษาน้อย การถูกเพื่อนชักจูง ค่านิยมว่ายาบ้าไม่ใช่สิ่งเลวร้าย ส่วนปัจจัยที่มีผลน้อยที่สุด คือ

การมีโรคประจำตัวที่ต้องใช้ยาบ้า การถูกหลอกให้เสพ การถูกบังคับ และการมีบุคลิกที่ต้องใช้ยาตลอดเวลา จากผลการศึกษาจะเห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลทำให้เยาวชนเข้าไปกระทำผิดเกี่ยวกับยาบ้าสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มปัญหาด้วยกัน คือ ปัญหาทางด้านการศึกษา และปัญหาความแตกแยกภายในครอบครัว ซึ่งจะต้องกำหนดนโยบายในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อไป

ตุมน ทวีวัฒนศรีสุข (2546) ได้ศึกษาเรื่อง “การกระทำผิดของหญิง ศึกษาเฉพาะกรณีค้ายาบ้าในทัณฑสถานหญิงกลาง” ผลการวิจัยพบว่า ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 26-35 ปี กลุ่มตัวอย่างกว่าครึ่งหนึ่งจบการศึกษาระดับประถมศึกษาและร้อยละ 52 สมรสแล้ว ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างร้อยละ 40.2 มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี โดยร้อยละ 56 มีรายได้ต่ำกว่ารายจ่าย มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ระดับต่ำ และทัศนคติต่อการกระทำผิดในระดัปลานกลาง การทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพก่อนการต้องโทษ สถานภาพสมรส สภาพแวดล้อมที่พักอาศัยที่เอื้ออำนวยต่อการกระทำผิด ประสบการณ์ในการกระทำผิด และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดคดีค้ายาบ้า แต่ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและทัศนคติต่อการกระทำผิดของนักโทษหญิงไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด

โสภา เวณูภุติ (2546) ได้ศึกษาเรื่อง “สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง ในทัณฑสถานหญิงธนบุรี” ผลการศึกษาสรุปสาเหตุการกระทำผิดว่าเกิดจากผู้กระทำผิดอยู่ในแหล่งชุมชนที่มีการค้ายาเสพติด ครอบครัวมีฐานะยากจน รู้เท่าไม่ถึงการณ์ อยากรู้ อยากรองอีกทั้งสังคมยกย่องนิยมผู้มีฐานะร่ำรวยมากกว่าคนจนที่มีคุณธรรมทำให้คนฟุ้งเฟ้อ ทะเยอทะยานกล้าทำผิด โดยไม่คิดถึงผลเสียหาย และเจ้าหน้าที่ยังมีส่วนร่วมในการทำความผิด จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างต้องการให้ครอบครัวสนใจให้ความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจ ให้คำปรึกษาแก่บุตรหลานหรือคนในครอบครัวด้วยการอบรมสั่งสอน ให้การศึกษาที่ดี ควรให้ความรู้เกี่ยวกับพิษภัยของยาเสพติด ฝึกวิชาชีพผู้หญิงอย่าให้ว่างงาน ในส่วนของเอกชนก็ต้องให้การสนับสนุนควบคู่ไปด้วย รวมถึงสื่อมวลชนต่างๆ ต้องถ่ายทอดความรู้ถึงบทลงโทษในการกระทำผิด เพื่อเป็นการยับยั้งไม่ให้บุคคลคิดทำความผิดในด้านการงานของกระบวนการยุติธรรมควรให้มีความรวดเร็ว รุนแรง แน่นนอน และเสมอภาค

ณัฐชัย สุจิตยามานนท์ (2546) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ต้องขังคดีจำหน่ายยาเสพติด: ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางนครปฐม” ผลการศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังคดีจำหน่ายยาเสพติดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 25-31 ปี มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ในช่วง 3,001-6,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่สมรสแล้ว มีบุตร 1-2 คน กระทำผิดในลักษณะคดีจำหน่ายยาเสพติด ประเภทของยาเสพติดที่ถูกจับกุม คือ ยาบ้า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดมาก่อน ยาเสพติดที่เคยใช้ คือ ยาบ้า ส่วนใหญ่ไม่เคยต้องโทษทางอาญามาก่อน ส่วนใหญ่กระทำผิดเพียงคนเดียวไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ สถานภาพการสมรส บุตร และรายได้ ปัจจัยสภาพแวดล้อม ด้านเพื่อน ชุมชน และครอบครัว ปัจจัยทัศนคติต่อการกระทำผิด ด้านต่อระบบป้องกันและปราบปรามการยอมรับพฤติกรรมกรรมการกระทำผิด และผลการกระทำผิด มีผลในการจำหน่ายยาเสพติดของผู้ต้องขัง

สมนึก ตักเตือน (2546) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมค้ายาเสพติดของผู้ต้องขังก่อนต้องโทษ: ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำพิเศษธนบุรี” ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-30 ปี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร มีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้อยู่ระหว่าง 10,000-15,000 บาท มีสถานภาพโสด ไม่มีบุตรต้องคดีจำหน่ายถูกศาลพิพากษาตัดสินจำคุกระยะเวลา 10 ปีขึ้นไป มูลเหตุในการกระทำผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดต้องการมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดี และมีปัญหาด้านเศรษฐกิจรวมทั้งเสพยาเสพติดด้วย สำหรับพฤติกรรมค้ายาเสพติดของผู้ต้องขัง ด้านวิธีการซื้อไม่เคยซื้อยาเสพติดจากแหล่งผลิตด้วยตนเอง และซื้อยาเสพติดจากบุคคลที่รู้จัก และขายยาเสพติดให้เฉพาะลูกค้าประจำ ส่วนการชำระเงินให้ชำระเป็นเงินสด ด้านวิธีการลำเลียงและซุกซ่อน เปลี่ยนแนววิธีการปฏิบัติโดยไม่ซ้ำกัน

ไพฑูรย์ ศรีวิสัย (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดียาเสพติด: ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี” จากผลการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนชายและหญิงที่ตัดสินใจกระทำความผิดในคดียาเสพติด ส่วนใหญ่มีอายุ 18 ปี มีการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมาจากครอบครัวที่บิดามารดาหย่าร้างกัน เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำผิดในคดียาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) และกระทำความผิดเป็นครั้งแรก ส่วนสาเหตุที่ตัดสินใจกระทำความผิดเนื่องจากเพื่อนชักชวน อยากลอง รู้เท่าไม่ถึงการณ์ มีปัญหาด้านการเงิน มีปัญหาด้านครอบครัว และมีสภาพจิตใจอ่อนแอ ส่วนปัจจัยสภาพแวดล้อมด้าน

ครอบครัว พบว่าเด็กและเยาวชนเมื่อกระทำความคิดจะนึกถึงบิดามารดาหรือผู้ปกครองก่อนเป็นอันดับแรก ในด้านการคบเพื่อนพบว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของเด็กและเยาวชนให้กระทำความคิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาก ในด้านสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยพบว่า เด็กและเยาวชนที่พักอาศัยอยู่ในแหล่งการแพร่ระบาดของยาเสพติดทั้งคนเสพและคนขายจำนวนมาก ในด้านสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว พบว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่คิดว่ากระทำผิดเพราะต้องการหารายได้พิเศษเพราะเดือดร้อนทางการเงินทำให้เสี่ยงต่อการตัดสินใจในการกระทำความคิดในคดียาเสพติด ในด้านสื่อมวลชน พบว่าเด็กและเยาวชนเห็นว่ายาเสพติดเป็นโทษต่อร่างกายและแสดงให้เห็นถึงบทลงโทษตามมาตรการทางกฎหมาย จากการชั่งเกี่ยวกับยาเสพติด

นิชชานันท์ วรรณชง (2548) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาการกระทำผิดของผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดกรณีศึกษา ผู้ต้องขังหญิง เรือนจำอำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ยอมรับว่าทำผิดจริงโดยมีเหตุจูงใจมาจากการประสบปัญหาเศรษฐกิจไม่มีทางเลือกในชีวิตต้องการมีฐานะดีเป็นที่ยอมรับในสังคมและสภาพแวดล้อมชั่งจูง

นพพร ศรีผัด (2548) ได้ศึกษาเรื่อง “กระบวนการตัดสินใจเสพยาบ้าของเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขตภาคเหนือตอนบน” ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนหญิงรับรู้ถึงโทษของยาเสพติดจากโรงเรียนและผู้ปกครองว่ายาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่ในกลุ่มเพื่อนมีการใช้ยาเสพติดจึงทำให้เยาวชนเลียนแบบและทดลองการใช้ยาเสพติด โดยเยาวชนจะรู้จักการใช้ฝิ่น บุหรี่ สุรา และยาบ้า ตามลำดับ และต่อมาเมื่อมีคนใกล้ชิด กลุ่มเพื่อน และเพื่อนสนิทเป็นเอเยนต์ค้ายาหรือจำหน่ายยาบ้ารายย่อยก็ทำให้ในภายหลังเยาวชนได้หันมาเข้าร่วมอยู่ในขบวนการยาเสพติดด้วย

กาญจนา เต็ดดวง (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดคดีจำหน่ายยาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง: ศึกษาเฉพาะกรณีทัณฑสถานหญิงกลาง” ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่มีอายุ 40 ปีขึ้นไปอายุขณะกระทำผิดระหว่าง 30-39 ปี มีระดับการศึกษาต่ำ มีอาชีพไม่มั่นคง รายได้ต่ำและมีภาระครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบมีส่วนต่อการจำหน่ายยาเสพติด ส่วนปัจจัยทางสังคมหรือสภาพแวดล้อมพบว่าครอบครัวของผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ที่ดี สมาชิกในครอบครัวไม่เกี่ยวข้องกับการจำหน่ายยาเสพติด ชุมชนที่อาศัยอยู่มีมาตรการป้องกันและมีการแก้ไขปัญหาเสพติคโดยร่วมมือกับทางราชการซึ่งการตัดสินใจจำหน่ายยาเสพติดอาจเป็นเพราะความจำเป็นเนื่องจากมีภาระครอบครัวที่ต้องดูแลรับผิดชอบแต่รายได้ที่นำมาเลี้ยงดูครอบครัวไม่เพียงพอ สำหรับปัจจัยทางจิตวิทยา พบว่าผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่

สามารถแยกแยะความถูกต้องและไม่ถูกต้องออกจากกันได้ ให้เหตุผลกับการกระทำของตนได้ เกรงกลัวต่อผลแห่งการกระทำผิด และทราบว่า การจำหน่ายยาเสพติดเป็นสิ่งผิดกฎหมาย

ปิ่นรัฐ ปานถาวร (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “การประกอบอาชีพของนักโทษเด็ดขาดหญิงก่อนเข้าสู่ทัณฑสถานหญิงกลาง” จากผลการศึกษาพบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนก่อนเข้าสู่การค้ายาเสพติด มีความสัมพันธ์กับรายได้จากการค้ายาเสพติด นอกจากนี้ความพึงพอใจในอาชีพเดิมของกลุ่มตัวอย่างก่อนเข้าสู่การค้ายาเสพติดยังมีความสัมพันธ์กับรายได้จากการค้ายาเสพติด ส่วนข้อเสนอแนะจากการศึกษา คือ ควรป้องกันปัญหาในด้านการประกอบอาชีพและด้านแรงจูงใจในการค้ายาเสพติด การแก้ไขปัญหาควรมีแนวทางที่ชัดเจนและเจ้าหน้าที่ควรมีมาตรการตรวจตราที่เข้าถึงชุมชนมากขึ้น ส่วนผู้ประกอบการหรือหน่วยงาน ควรให้โอกาสแรงงานและรัฐบาลควรมีนโยบายปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง

ปิยะพร บุญโสภณ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “ยาเสพติดกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ศึกษาจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี” จากผลการศึกษาพบว่า เยาวชนหญิงส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ได้มีการเข้าร่วมอยู่ในขบวนการการค้ายาเสพติด โดยเริ่มแรกเยาวชนได้เสพยากับกลุ่มเพื่อน ต่อมาเมื่อมีเพื่อนสนิท(แฟน) เป็นผู้ค้ายาเสพติด จึงได้กลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดตาม เพราะวงจรรยาเสพติดทำให้มีรายได้เป็นจำนวนมาก แต่เงินก็หมดไปกับการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยส่งผลให้เงินที่หามาได้หมดไป และเยาวชนหญิงจึงได้ก่อเหตุร่วมกับเพื่อนสนิท (แฟน) กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ชมพูนุท แก้วอนุรักษ์ (2553) ได้ศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของผู้ต้องขังคดียาเสพติดรายย่อยต่อการเข้าร่วมโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูเฉพาะ” ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ผู้ต้องขังกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 32.8 ก่อนต้องโทษมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 47.8 มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ร้อยละ 46.3 มีความผิดฐานจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ร้อยละ 87.3 โดยการจำหน่ายยาบ้า ร้อยละ 90.4 และมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดด้วย ร้อยละ 69.4 ส่วนใหญ่ต้องโทษเป็นครั้งแรก ร้อยละ 61.3 สาเหตุในการกระทำผิดเพราะฐานะยากจน/ต้องการเงิน ร้อยละ 36.6

Wattenberg and Saunders (1954) ได้ศึกษาเรื่อง “Sex Differences among Juvenile Offenders” และกล่าวว่าเด็กผู้หญิงที่กระทำความผิดนั้นมาจากครอบครัวที่แตกแยก โดยเด็กไม่

สามารถที่จะแสดงความเป็นตัวตนของตัวเองได้ รวมถึงไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ จึงส่งผลให้เด็กไปกระทำความผิด

Monahan (1957) ได้ศึกษาเรื่อง “Family Status and the Delinquent Child: A Reappraisal and Some New Finding” และกล่าวว่า สาเหตุของพฤติกรรมกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนหญิงส่วนหนึ่งมาจากการที่เด็กอยู่ในครอบครัวที่แตกแยก และส่วนใหญ่ก็จะเกิดกับเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย และความตึงเครียดและความขัดแย้งภายในครอบครัวก็ส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

Konopka (1966) ได้ศึกษาเรื่อง “The Adolescent Girl in Conflict” กับวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง 14-19 ปี ที่ถูกคุมประพฤติหรือถูกทัณฑ์บน โดย Konopka ได้กำหนดปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม กระทำความผิดในหมู่เด็กผู้หญิงไว้คือ

1) การที่เป็นจุดเริ่มต้นของวัยเจริญพันธุ์ของเด็กหญิงได้ทำให้เกิดความหวาดกลัวและเกิดการกระทำขึ้น

2) กระบวนการพิสูจน์ที่ซับซ้อนที่สามารถระบุได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยรุ่นตอนต้น มักจะมีการต่อต้านหรือมีปัญหาเกี่ยวกับแม่ของพวกเขา หรือความเกลียดชังต่อความอ่อนแอ รวมถึงการไม่มีพ่อหรือการกระทำที่โหดร้ายจากพ่อ

3) การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งทางวัฒนธรรมของผู้หญิง Konopka ได้พิจารณาสิ่งทำให้เกิดพฤติกรรมกระทำความผิดของเด็กผู้หญิงที่มาจากชนชั้นล่าง คือ การขาดการอบรมทางด้านประเพณีและอาชีพของผู้หญิง การได้ค่าแรงน้อยของผู้หญิง ความทะเยอทะยานที่ถูกขัดขวาง การขาดวิธีการแสดงออกทางอารมณ์หรือความรู้สึกที่ถูกต้องเมื่อถูกกระตุ้นให้โกรธ และความไม่พอใจต่อระบบสองมาตรฐาน

4) การไม่มีตัวตนในครอบครัวและสังคมส่งผลให้เด็กหญิงเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่มีใคร ไม่มีใครยอมรับทั้งที่บ้าน โรงเรียน หรือสังคม ส่งผลให้เด็กไม่รู้คุณค่าในตนเอง

โดยจากการศึกษาถึงอิทธิพลของครอบครัวพบว่าอิทธิพลของครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนหญิง เนื่องจากครอบครัวถือได้ว่าเป็นสถาบันแห่งแรกที่ขัดเกลาเด็กและเยาวชน โดยเด็กและเยาวชนจะรับเอาบรรทัดฐาน ค่านิยม และกฎที่พัฒนามาจากในครอบครัว โดย Nye ระบุว่า กฎของครอบครัวจะเป็นเหมือนการฝึกให้เด็กเกิด การขัดเกลาในทางตรงผ่านการให้ความหมายของการให้รางวัล และการลงโทษ ซึ่ง

เป็นการควบคุมภายใน ส่งผลให้เด็กและเยาวชนนั้นมีจิตสำนึกในตนเอง รวมถึงการขัดเกลาโดย อ้อมที่เด็กจะละเว้นพฤติกรรมบางอย่างเพื่อไม่ให้ตนเองเจ็บ เสียใจ หรือผิดหวัง

Henggeler (1991) ได้ศึกษาเรื่อง “Delinquency in adolescence” กล่าวว่า มีเหตุผลหลาย ประการเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนหญิงที่แตกต่างกับการกระทำความผิดของ เด็กและเยาวชนชาย ดังนี้

- **ประการแรก** คือ อัตราการเกิดการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนหญิงมี อัตราที่ต่ำกว่าเด็กและเยาวชนชาย

- **ประการที่สอง** คือ การศึกษาพฤติกรรมการกระทำความผิด ส่วนใหญ่จะศึกษากับ เด็กและเยาวชนชาย เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการกระทำความผิดของเด็กเยาวชน หญิงและชายจึงมีความแตกต่างกัน

- **ประการที่สาม** คือ การปฏิบัติเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมของเด็กและเยาวชน หญิงและชายมีความแตกต่างกัน

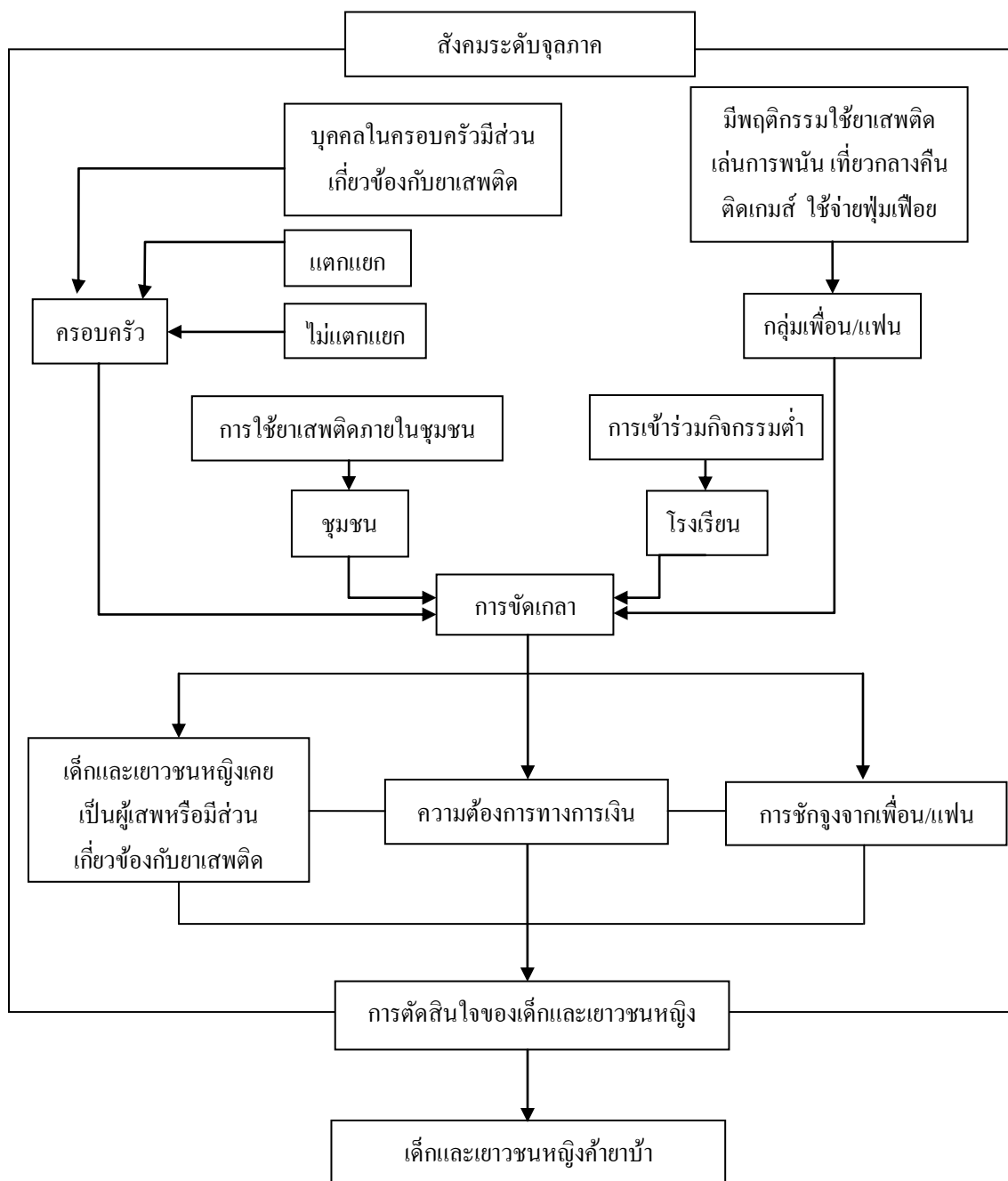
- **ประการที่สี่** คือ การเปลี่ยนแปลงบทบาททางเพศในสังคมปัจจุบันส่งผลให้ พฤติกรรมการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนหญิงมีความคล้ายคลึงกับพฤติกรรมการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนชาย

โดยพฤติกรรมการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนหญิง อาจเกิดได้จากการที่ลักษณะ ส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนหญิงเกี่ยวกับการรับรู้ในตนเอง และการมองเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ใน ระดับต่ำ รวมถึงการแสดงบทบาทในสังคมของเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกบังคับให้กระทำกับ สังคมส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงมีพฤติกรรมการกระทำผิดขึ้น และทางด้านของความสัมพันธ์ ภายในครอบครัวของเด็กและเยาวชนหญิงที่มีความเครียดภายในครอบครัวและการมีความสัมพันธ์ ภายในครอบครัวที่ผิดปกติก็จะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนหญิง

Kratcoski(1996) ได้ศึกษาเรื่อง “Female Delinquency” กล่าวว่า อัตราการกระทำความผิด ของเด็กและเยาวชนหญิงในอดีตที่มีอัตราที่ต่ำ ทำให้ไม่สามารถกำหนดถึงสาเหตุของการกระทำ ความผิดในสมัยก่อนได้ แต่ในปัจจุบันพบว่าการกระทำความผิดของผู้หญิงมีอัตราที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่ง เกิดมาจากอิทธิพลของครอบครัวที่เหมือนเป็นการควบคุมทางสังคมมีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชน ลดลง

3. กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ภาพที่ 2 กรอบแนวความคิด กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า:
ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง "กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี" เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) มีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัยตามหัวข้อต่างๆ ดังนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

การศึกษานี้ ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญโดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ได้กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นไปตามโอกาสทางสถิติ (Non Probability Sample) ประเภทกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยผู้วิจัยได้กำหนดให้เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ที่มีอายุตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 และศาลได้พิพากษาและได้รับการฝึกอบรมอยู่ใน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ซึ่งในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีมีประชากรทั้งหมด 87 คน และมีเด็กและเยาวชนหญิงที่ศาลได้พิพากษาการกระทำผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) จำนวน 68 คน ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกเด็กและเยาวชนหญิงที่ยินยอมให้ข้อมูล จำนวน 10 ราย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และการศึกษาประวัติชีวิต (Life – History) อย่างละเอียดเป็นรายบุคคล ซึ่งมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (Research Instrument) เพื่อที่ได้ข้อมูล (Data) และนำไปวิเคราะห์แล้วสรุปออกมาเป็นผลการวิจัย โดยผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

2.1 ทำการศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research) โดยรวบรวมข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้อง เช่น หนังสือ เอกสาร ตำราทางวิชาการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ กฎหมาย แนวความคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบสัมภาษณ์

2.2 กำหนดขอบเขตในส่วนเนื้อหาของการสัมภาษณ์เพื่อให้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการศึกษา โดยจัดทำแนวคำถาม (Interview Guide) เพื่อใช้สัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

2.3 ออกแบบสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบปลายเปิด (Open-ended)

นอกจากนี้ผู้วิจัยจะมีขั้นตอนการสัมภาษณ์ ดังนี้

- สร้างความคุ้นเคยเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกิดความไว้วางใจ เป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดี และสร้างความคุ้นเคยระหว่างกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญและผู้วิจัย จนเกิดความคุ้นเคยและความไว้วางใจจึงเริ่มทำการสัมภาษณ์ เพื่อให้สามารถได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงให้มากที่สุด
- การสัมภาษณ์ หลังจากทีกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญและผู้วิจัยมีความคุ้นเคยกันแล้ว ผู้วิจัยจึงทำการสัมภาษณ์ตามแบบสัมภาษณ์ที่เตรียมไว้ ในการสัมภาษณ์แต่ละครั้งจะมีการสังเกตพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลไปด้วย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาเรื่อง "กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี" เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ มีวิธีการศึกษาดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research) โดยรวบรวมข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ เอกสาร วารสาร วิทยานิพนธ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ แนวคิด ทฤษฎี และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อนำมาประกอบการศึกษาให้สมบูรณ์

3.2 นำข้อมูลที่ได้มารวบรวมเพื่อกำหนดขอบเขต เนื้อหา ทิศทางของการศึกษาว่าควรจะมีการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในรูปแบบใดบ้าง จากนั้นนำรูปแบบของคำถามต่างๆ ไปปรึกษากับอาจารย์ประจำรายวิชาให้ช่วยแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้เกิดความถูกต้องเหมาะสม

3.3 ศึกษาภาคสนาม (Field Research) โดยจัดทำแบบสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า เพื่อเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนหญิงที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี 21 หมู่ 6 ตำบลสามพราน อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม โดยเป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และการศึกษาประวัติชีวิต(Life – History)อย่างละเอียดเป็นรายบุคคล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ค้นคว้าจากทางเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก และการศึกษาประวัติชีวิต (Life – History) มาวิเคราะห์ในลักษณะเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ที่ได้จากการสังเกตสัมภาษณ์ แล้วจัดบันทึกไว้ โดยจะใช้วิธีการหลักในการวิเคราะห์ คือ การวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic Induction) คือ การตีความเพื่อสร้างข้อสรุปข้อมูลจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็นให้สอดคล้องกับคำถามวิจัยและวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

5. การนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลที่ละเอียด ครบคลุม และครบถ้วน และจะนำเสนอผลการศึกษาโดยวิธีการเสนอข้อมูลเชิงพรรณนามุ่งสาระสำคัญจากแบบสอบถามและการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร เพื่อที่จะอธิบายข้อมูลที่ได้จากการศึกษา

6. จริยธรรมในการวิจัย

จริยธรรมในการวิจัย (Ethics in Research) การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยคำนึงถึงหลักจริยธรรมในการวิจัย ดังต่อไปนี้

6.1 มีความซื่อสัตย์ ไม่แอบอ้างความคิดผู้อื่นมาเป็นของตน มีการอ้างอิงทุกครั้งที่กล่าวถึงผลงานหรือความคิดผู้อื่น ซื่อสัตย์ต่อสิ่งที่ตนศึกษา ยึดมั่นในวัตถุประสงค์

6.2 มีความรับผิดชอบ ทำงานได้สำเร็จตามแผน ตามกำหนดเวลา ตรงตามเป้าหมาย เก็บรักษาความลับของข้อมูลที่ไม่ควรเปิดเผย คำนึงถึงผลเสียต่อผู้อื่น ต่อสังคมและต่อประเทศชาติ ทั้งด้านจิตใจและวัฒนธรรม เคารพในสิทธิส่วนบุคคล ไม่เป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์ของผู้อื่น คำนึงถึงผลกระทบต่อกลุ่มทดลอง

6.3 มีใจกว้าง รับฟังความคิดเห็นและคำติชมของผู้อื่น ให้ความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์โดยสุจริตและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น

6.4 ในการนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยจะไม่ระบุชื่อ - นามสกุลจริงของผู้ถูกสัมภาษณ์เพื่อเคารพในสิทธิส่วนบุคคล

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ในบทที่ 4 จะเป็นการกล่าวถึงผลการศึกษาของข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และการศึกษาประวัติชีวิต(Life – History)อย่างละเอียดเป็นรายบุคคล กับเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด และคดีร่วมกันครอบครองและจำหน่ายยาเสพติด (ยาบ้า) ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 10 ราย โดยแบ่งลำดับการนำเสนอผลการศึกษาดังนี้

1. กรณีศึกษา
2. สรุปภาพรวมกระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า

1. กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 1 ขวัญตา (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

นางสาวขวัญตา อายุขณะกระทำผิด 17 ปี ปัจจุบันอายุ 19 ปี กระทำความผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) 40 เม็ด และถูกศาลพิพากษาให้อยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี 5 ปี แต่มีความประพฤติดีจึงถูกลดหย่อนวันต้องโทษเหลือ 2 ปี นับถือศาสนาพุทธ เป็นคนจังหวัดกาญจนบุรี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พ่อและแม่ประกอบอาชีพทำสวนมะนาว และทำนา รายได้จึงไม่แน่นอน ก่อนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกฯ ขวัญตาอาศัยอยู่ในบ้านกับพี่สาว พี่เขย และหลานอีก 3 คน เนื่องจากปัจจุบันพ่อได้ไปมีครอบครัวใหม่แล้ว ส่วนแม่ของขวัญตานั้นเสียชีวิตตั้งแต่ขวัญตาอายุได้ 2 ขวบ เนื่องจากเป็นโรคไตวาย ขวัญตาเล่าว่า

“พ่อของหนูเค้าเป็นผู้ชายเจ้าชู้ ในตอนที่แม้อยังไม่ป่วยพ่อก็รักกับแม่ดี แต่พอแม่ป่วย พ่อหนูก็แอบไปมีแฟนใหม่ ครอบครัวทางฝ่ายแม่ก็เลยเกลียดพ่อมาก และชอบบอกว่าพ่อเป็นสาเหตุที่ทำให้แม่ต้องตายเพราะแม่ตรอมใจที่พ่อไปมีแฟนใหม่และทำให้แม่อายุเสียชีวิตเร็วขึ้น ยายกับญาติทางฝ่ายแม่เค้าก็เลยไม่ชอบพอกัน ญาติ ก็เคยเล่าให้ฟังนะว่า ตอนก่อนที่พอกับแม่หนูจะอยู่ด้วยกัน พ่อเคยพาแม่หนีไป ครอบครัวของยายเลยไม่ชอบหน้าพ่อ พยายามกีดกันไม่ให้พ่อรักกับแม่ ซึ่งพอหลังจากที่แม่หนูตายไปพอก็ไปมีแฟนใหม่อีกหลายคนนะ พอก็ย้ายไปอยู่อีกบ้านหนึ่งละแวกเดียวกันนี้แหละ นานๆ ที

พ่อถึงจะมาหาหนู หลังๆ มาหนูก็ได้ข่าวประจำว่าพ่อมีแฟนใหม่อีกคนหนึ่ง ตอนนั้นหนูรับไม่ได้อะและน้อยใจด้วยที่พ่อยังเจ้าชู้ไม่เลิกเสียที ช่วงนั้นมันทำให้หนูไม่ค่อยคุยกับพ่อเลยนะ จำได้ว่าประมาณปีกว่าๆ ใต้นะที่ไม่คุยกับพ่อเลย แต่หลังจากนั้นหนูก็เริ่มมาคุยกับพ่อก่อนนะเพราะพ่อเค้าจะคอยมาหาบ่อยขึ้นเลยทำให้หนูรู้สึกที่พ่อยังรักหนูอยู่เหมือนเดิม แต่ทางฝ่ายครอบครัวแม่อะเค้าก็จะห้ามไม่ให้หนูคุยกับพ่อ ตลอด แต่ก็มีอยู่ครั้งหนึ่งที่หนูแอบไปค้างที่บ้านพ่อกับแฟนใหม่ของพ่อ ตอนนอนขวัญตาก็จะไม่ยอมนอนข้างแฟนใหม่ของพ่อแต่เลือกที่จะนอนข้างๆ พ่อเพราะไม่ชอบที่แฟนใหม่มาแย่งพ่อและแย่งความรักของพ่อไป พอถึงตอนเช้าหนูกลับไปบ้านและยายรู้ว่าหนูแอบไปค้างกับพ่อ ยายเลยค่าเลยว้าว มึงชอบนักใช้มัยความลำบากอะ ชอบไปนอนกลางดินกินกลางทรายนักใช้มัย”

(ขวัญตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

จึงทำให้หลังจากนั้นขวัญตาไม่ได้ไปค้างบ้านพ่ออีกเลย ส่วนบ้านที่อยู่กับพี่สาวนั้นเป็นบ้านที่ขายยกเป็นมรดกให้กับแม่ ซึ่งบ้านก็จะอยู่ติดกับบ้านยายและบ้านของญาติๆ อีกหลายหลัง ทางด้านยายและลูกกับป้าจะเป็นคนเลี้ยงดูและส่งเสียค่าเล่าเรียนให้เนื่องจากลุงมีแต่ลูกชายไม่มีลูกสาว ลูกกับป้าจึงรักขวัญตาเหมือนกับลูกในไส้ของตัวเองและส่งเสียค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายต่างๆ ซึ่งนอกจากเงินที่ได้จากยายและลูกกับป้าแล้วนั้นขวัญตายังได้จากญาติๆ คนอื่นอีก เมื่อเดินไปบ้านญาติ คนไหนก็จะได้เงิน ถ้าเดินไปหลายๆ บ้านเงินก็จะได้เยอะเพราะญาติทุกคนก็จะหยิบยื่นเงินให้ขวัญตา

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของขวัญตาที่เกิดขึ้นจากการเสพและการค้ายาบ้า สามารถพิจารณาได้ถึงสาเหตุของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

ลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ขวัญตาที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนในครอบครัว มีบ้างบางครั้งทีทะเลาะกับพี่สาวแต่ก็จะไม่ทะเลาะกันรุนแรงเพราะเมื่อพี่สาวเริ่มบ่นขวัญตา ก็จะเงียบไม่พูดและเดินเข้าห้องของตัวเองไปเพราะคิดว่าไม่อยากมีเรื่องและจะรู้สึกรำคาญเวลาที่พี่สาวบ่นมากๆ ขวัญตา ก็จะเปิดเพลงเสียงดังแทนการรับฟังเสียงบ่นของพี่สาว แต่อย่างไรก็ตามเมื่อเวลาที่ขวัญตามีปัญหาก็จะคอยมาปรึกษาพี่สาวเนื่องจากจะสนิทกับพี่สาวเพราะอยู่บ้านเดียวกันพี่สาวจะคอยดูแลทุกอย่างตั้งแต่เด็กๆ ทำให้ขวัญตารักพี่สาวมาก ส่วนพ่อที่อยู่กับแม่ใหม่

ขวัญตาก็สามารถไปปรึกษาพ่อได้เพราะบ้านแม่ใหม่ก็อยู่ในละแวกเดียวกัน สามารถปรึกษาปัญหา กับพ่อได้หมดทุกเรื่อง เรื่องแฟนก็ปรึกษาได้พ่อไม่ว่าอะไร อยากได้อะไรก็ได้ตลอด ขอเงินก็ให้ ได้ ความรักจากพ่อ พี่สาว และญาติๆ แต่ถึงอย่างไรขวัญตาก็ยังคิดถึงแม่ และต้องการความรักจากแม่ ขวัญตาเคยคิดว่า

“ทำไมแม่ถึงไม่อยู่กับเรา อยากให้แม่อยู่กับเรานานๆ บางทีก็มีความรู้สึก น้อยใจเหมือนกันที่ทำไมตัวเองถึง ไม่มีแม่เหมือนอย่างคนอื่น บางครั้งพอ เวลานี้ถึงแม่ก็จะแอบไปร้องไห้ในห้องคนเดียว”

(ขวัญตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

การที่ขวัญตาไม่มีแม่คอยดูแล พี่สาวจึงต้องทำหน้าที่แทนแม่และมีบทบาทต่อขวัญ ตาเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะขวัญตาจะทำอะไรก็จะคุยกับพี่สาวก่อนเสมอ นอกจากขวัญตาจะสนิทกับ พี่สาวแล้วขวัญตาก็ยังมีความสนิทสนมกับครอบครัวทางฝ่ายแม่อีกด้วย ซึ่งแตกต่างจากครอบครัว ทางฝ่ายพ่อ ขวัญตาเล่าว่า

“พอถึงช่วงสงกรานต์ของทุกปีก็จะเอาผ้าถุงไปให้ปู่กับย่าและมีการพูดคุย กันนิดหน่อยเสร็จแล้วแล้วก็กลับเท่านั้น แต่กับครอบครัวแม่ก็จะเดินไปมา หาสุ่มกันตลอด พูดคุยเล่นกัน จะมีบางครั้งเท่านั้นที่ทะเลาะกันซึ่งส่วนใหญ่ จะเป็นเรื่องเดิมๆ เรื่องการแบ่งมรดกจำนวนที่ดินและเงินกับญาติฝ่ายแม่ เพราะทุกๆ ปีครอบครัวของยายจะได้เงินจากการที่ให้คนอื่นเช่าที่ดิน ลุง ป้า น้ำ อาก็จะมีปากเสียงกันเรื่องการแบ่งเงินค่าเช่าที่ไม่เท่าเทียมกัน แต่หนูก็ ไม่ได้เข้าไปยุ่งวุ่นวายด้วยนะเพราะคิดว่ายังไงหนูยังเป็นเด็กอยู่ เรื่องนี้เป็น เรื่องของผู้ใหญ่ปล่อยให้ผู้ใหญ่เค้าจัดการ กันเอง หนูจะได้ส่วนแบ่งของแม่ เท่าไหร่ก็เท่านั้น”

(ขวัญตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

ในส่วนของการให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดนั้น ในตอนเด็กพ่อจะสอนเสมอว่ายา เสพติดมันไม่คินะ อย่าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เพราะยาเสพติดจะทำให้เราไม่มีอนาคต ซึ่งใน ตอนเด็กนั้นตนเองก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่ายาเสพติดคืออะไร และไม่ใช่อะไร พ่อโตขึ้นเห็นน้ำของ ตนเองขายยาบ้าจึงรู้สึกเฉยๆ เกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งในตอนแรกตนเองก็ไม่รู้ว่าน้ำของตนเองทำงาน อะไรเห็นเพียงแต่น้ำมีเงินใช้ตลอดเวลา บางทีก็ให้เงินคนอื่นอีกด้วย จะมารู้ว่าน้ำขายยาบ้าตอนหลังก็ เมื่อมีเพื่อนบ้านมาเล่าให้ฟังว่าเห็นน้ำขายยาอยู่ในละแวกหมู่บ้าน ซึ่งก่อนหน้าที่ขวัญตาจะถูกตำรวจ

จับกุมนั้น น้ำของตนก็ได้ถูกจับก่อนแล้วและอยู่ที่เรือนจำกลางเขาบิน จังหวัดราชบุรี และจากการที่น้ำซึ่งเป็นคนในครอบครัวกระทำผิดเกี่ยวกับการค้ายาบ้าทำให้ขวัญตาารู้สึกว่าการค้ายาบ้าก็เป็นอาชีพหนึ่งที่สามารถจะนำรายได้ที่ได้มาเลี้ยงครอบครัวได้

- โรงเรียน

โรงเรียนเป็นสถานที่ที่ให้ความรู้ ในตอนเด็กจะชอบไปโรงเรียนเพราะมีเพื่อนๆ ให้เล่นด้วยกัน เพื่อนก็สนุกสนาน ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี ไม่เคยทะเลาะหรือมีปัญหากับเพื่อนหรือครูเลย ในด้านการให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดนั้นครูสอนและให้ความรู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นยาที่ทำให้เกิดผลเสียต่อร่างกาย ไม่ควรไปไม่ยุ่งเกี่ยว รวมถึงเคยมีการจัดกิจกรรมรณรงค์การต่อต้านยาเสพติดแต่ตนเองก็ไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากนัก ส่วนเหตุผลที่มีความเบื่อหน่ายกับการไปโรงเรียนก็ตั้งแต่เริ่มเรียนชั้น ม.1 เนื้อหาที่เรียนยาก เพื่อนที่เรียนมาด้วยกันก็ตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือกันทุกคน ทำให้เพื่อนๆ ไม่ค่อยคุยเล่นเหมือนแต่ก่อน ขวัญตาจึงเริ่มไม่อยากไปโรงเรียน ไม่อยากตื่นแต่เช้า แก่ล้างป่วย ต่อมาเริ่มโดดเรียน แอบหนีไปเที่ยวกับเพื่อนที่อยู่แถวบ้าน การเรียนก็เริ่มแยลง เวลามีปัญหาก็ไม่ปรึกษากับครูที่โรงเรียนเพราะคิดว่าครูคงให้คำปรึกษาไม่ได้ จึงตัดสินใจไม่ไปเรียนดีกว่า พอขาดเรียนบ่อย เพื่อนและครูที่โรงเรียนก็มาตามที่บ้าน ให้กลับไปเรียนหนังสือ แต่ขวัญตาก็ไม่ไปเรียนและฝากให้เพื่อนที่โรงเรียนที่อาศัยอยู่ละแวกเดียวกันไปบอกครูว่าจะไม่ไปเรียนแล้ว ซึ่งในตอนแรกคนที่บ้านไม่มีใครรู้ แต่ต่อมาครูประจำชั้นได้มาบอก ลูกกับป้าจึงรู้ว่าขวัญตาไม่ได้ไปเรียน ทำให้ลูกกับป้าโกรธและไม่คุยด้วยอีก ขวัญตาจึงหยุดเรียนและเรียนไม่จบชั้นม.3

- เพื่อน

กลุ่มเพื่อนที่ขวัญตาคบ และสนิทด้วยจะมีอยู่ประมาณ 10 คน เป็นเพื่อนที่อยู่แถวๆ บ้าน ซึ่งเพื่อนในกลุ่มก็จะมีทั้งผู้หญิง ผู้ชาย และกระเทย ขวัญตาเล่าว่า

“เวลาที่นัดเจอกันถ้าตอนที่ยังเรียนหนังสืออยู่ก็จะไปนัดเจอกับเพื่อนแถวบ้านในวันศุกร์ เสาร์ และอาทิตย์ นัดกันไปเที่ยวกลางคืน สูดบุหรี่ ดื่มเหล้า เสพยา เล่นไพ่ และไปเล่นเกมสล็อตตามร้านอินเทอร์เน็ต พอลาออกจากโรงเรียนก็จะไปเจอเพื่อนแถวบ้านเกือบทุกวัน เริ่มติดเพื่อน เพราะตอนอยู่กับเพื่อนแล้วมันสนุก มีคนคอยคุย คอยให้คำปรึกษาได้ด้วย ต่อมาก็เริ่มหลงเสพยาซึ่งเกิดจากความอยากรู้อยากลอง เพราะเพื่อนในกลุ่มทุกคนเสพยาทั้งหมด เพื่อนเลยชวนหนูให้ลองเสพ เพื่อนก็จะบดยาบ้าแล้วก็รมควันในกระดาษที่ห่อของบุหรี่แล้วจึงแบ่งกันสูดควันกับเพื่อน จากนั้นหนูก็ติดเสพยามาตลอด แต่ก็เคยหยุดเสพยาอยู่ครั้งหนึ่งประมาณ 1 ปีแต่ก็มีความรู้สึก

หลังจากหยุดเสพยาแล้วมันอ้วนขึ้นเลยกลับไปเสพยาใหม่อีกเพราะมีความรู้สึกว่าคุณเสพยาเข้าไปก็จะไม่ยากกินอะไรเลย พอมาเสพยาใหม่เลยเลิกไม่ได้”

(ขวัณตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

ในที่สุดขวัณตาก็เลิกเสพยาบ้าไม่ได้อีกเลย ส่วนสถานที่เสพยาจะไปเสพบ้านของเพื่อนที่พ่อเป็นทหารประจำ เพราะพ่อของเพื่อนออกไปราชการบ่อย ไม่ค่อยได้กลับบ้าน ส่วนแม่ของเพื่อนก็ไม่ได้สนใจอะไรเพราะแม่เพื่อนป่วยพอกินยาแก้โรคประจำตัวเข้าไปก็จะมึนและนอนอยู่ในห้องทั้งวัน หรือถ้าพ่อเพื่อนไม่ได้ไปราชการก็จะไปเช่าห้องแถวบ้านเพื่อนเสพยากับเพื่อน

- ชุมชน

ภายในชุมชนของขวัณตามีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมาก มีทั้งยาบ้า ยาไอซ์ยาเค และกัญชา สามารถหาซื้อได้ง่ายภายในชุมชน ซื้อขายยากันให้เห็นอย่างโจ่งแจ้ง และคนส่วนใหญ่ที่ซื้อก็จะเป็นผู้ใหญ่และวัยรุ่นที่ทำงานในไร่และทำงานในโรงงาน ซื้อเพราะเมื่อเสพยาเข้าไปแล้วก็ไม่รู้สึกเหนื่อย มีกำลังในการทำงานมากขึ้น และด้วยความที่มีผู้เสพเป็นจำนวนมาก คนขายจึงมีจำนวนมากด้วย มีการแข่งขันกันถึงราคาของยาบ้าทำให้ยาบ้าในชุมชนมีราคาถูก และถึงแม้ว่าคนในชุมชนจะรู้ว่ามีการใช้ยาเสพติดแต่คนในชุมชนก็ไม่ได้มีการแก้ไขปัญหายาเสพติดเพราะไม่อยากเดือดร้อนหาเรื่องใส่ครอบครัวตัวเอง

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

ก่อนที่ขวัณตาจะกลายมาเป็นคนขายยาบ้า ขวัณตาเป็นผู้เสพมาก่อนครั้งแรกที่เสพยาอายุ 11 ปี เสพเพราะเพื่อนชวน รวมทั้งความที่อยากรู้ อยากลอง เพื่อนบอกว่า

“ถ้าได้เสพยาแล้วจะดีนะ สนุก โล่งสบาย ไม่ติดหรอกน่า”

(ขวัณตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

จากนั้นมาขวัณตาก็เสพยาเกือบทุกวัน รุ่งขึ้นพอหายนื้อคยาก็จะออกไปเที่ยว ดื่มเหล้า เล่นการพนัน(ไพ่ป๊อกเต็ง) และเสพยาอย่างนี้ทุกๆ วัน จนกระทั่งเริ่มติดการพนัน(ไพ่ป๊อกเต็ง)ร่วมด้วย จึงเป็นหนี้และไม่มีเงินใช้หนี้จึงเอามอเตอร์ไซค์ที่ใช้ชื้ออยู่เป็นประจำและที่ดินที่ขายให้ไว้เป็นมรดกในส่วนของขวัณตาไปขายเพื่อเอาเงินมาใช้หนี้ ขวัณตาเล่าว่า

“ช่วงนั้นคิดไปเล่นไพ่ป๊อกเต็งในบ่อนแถวบ้านมาก เงินที่เอาไปเล่นก็เอาไปเสี่ยงดวงเพื่อพลุ้คได้เงินมาจะได้เอาไปชื้อยามาเสพกับเอาไปเที่ยว เล่นกัน

ใช้เงินตาละ 100 บาท เล่นกับพวกผู้ใหญ่ทั้งนั้น ตอนแรกเล่นก็ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ยังไม่ถึงกับเป็นหนี้ แต่ช่วงหลังไปเล่นป็อกเต็งเกือบทุกวัน เงินที่จะเอาไปซื้อยามาเสพก็เหลือแค่พอไปซื้อยามาเม็ด สองเม็ดซึ่งทุกทีหนูจะเสพวันละประมาณสิบกว่าเม็ด ทำให้ต้องไปติดเงินทั้งที่บ่อนและกับเพื่อนที่ขายยา ตอนนั้นคิดอะไร ไม่ออกเลยตัดสินใจเอาทั้งมอเตอร์ไซค์กับที่ดินที่ยายยกให้แม่ไปขาย บอกกับพี่สาวว่าจะขายที่ในสวนที่แบ่งกับพี่นะเพราะไปติดหนี้ในบ่อน พอพี่รู้ก็บ่นและคำว่าทำไมถึงได้ทำแบบนี้ แต่ในเมื่อไปติดหนี้เค้าแล้วก็ต้องใช้หนี้อย่างเดียว พี่สาวเลยต้องยอมให้ขายที่ดินไปแปลงเล็กๆ 1 แปลง ให้ญาติที่รู้จักกันไปติดต่อซื้อขายให้ ตอนนั้นยายก็รู้ด้วยว่าทำไมถึงต้องขายที่ดินแต่ยายก็ไม่ได้สนใจ ยายบอกว่า ก็ยกที่ดินให้แล้วจะเอาไปทำอะไรก็เรื่องของมึง แต่ถ้าหมดแล้วก็อย่ามาขออีกล่ะกันเพราะกูก็ไม่มีที่จะให้แล้ว ตอนนั้นพอได้เงินมาก็เอาไปใช้หนี้จนหมด เหลือเงินอยู่อีกส่วนหนึ่งไม่กี่พันบาท เลยไปปรึกษากับเพื่อนว่าจะทำยังไงดี ไม่มีเงินแล้ว และไม่กล้าขอเงินจากพี่สาวแล้วด้วย เพื่อนมันเลยถามว่า สนใจจะขายยามั้ย ได้เงินคืนะ ซึ่งตอนนั้นเพื่อนทุกคนในกลุ่มก็ขายยากันหมด แล้วหนูก็คิดไปถึงที่น้ำชายของตนเองขายยาบ๊าน้ำก็ทำได้ รายได้ก็ดี ทำไมตนเองจะทำไม่ได้ ดังนั้นหนูเลยตัดสินใจขายยาบ๊าน้ำเลย”

(ขวัญตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

ขวัญตาจะไปรับยาบ๊าน้ำมาจากเพื่อนอีกทอดหนึ่ง พอเพื่อนได้ยามาก็จะโทรศัพท์ให้ตนไปเอางาน(เอายาบ๊าน้ำ) โดยครั้งแรกที่ขายตนเองรับยามา 1 ถุง(200 เม็ด) ซักพักก็จะมีคนในหมู่บ้านมาถามว่า “มีมัย?” ซึ่งเป็นคำพูดที่รู้จักกันระหว่างคนซื้อและคนขาย จากนั้นตนจึงพยักหน้าและส่งยาให้ตามจำนวนที่จะซื้อ ในขณะที่ขายยาอยู่นั้นรู้สึกกลัวมากเพราะไม่รู้ว่าจะมีใครมาจับมัย แล้วถ้าโดนจับโทษจะหนักแค่ไหน จะติดคุกหรือไม่ คิดถึงพี่สาว พ่อ ยายและคนที่บ้านว่าจะโดนค่าหรือเปล่า คิดไปหมดทุกอย่าง กลัวมาก แต่พอในครั้งแรกขายได้แล้ว เงินที่ได้มาเยอะจึงไม่คิดกลัวอีก จนตอนหลังในทุกครั้งที่ขายก็ไม่ได้มีความรู้สึกกลัวแล้ว โดยครั้งหนึ่งจะรับยามาเฉลี่ย 4-5 ถุงต่อวัน ในถุงจะบรรจุยาบ๊าน้ำ 200 เม็ด ขายเม็ดละ 140-160 บาท รายได้ต่อวันประมาณ 10,000 - 20,000 บาท ถ้าช่วงที่ยาหายากเคยขายได้วันละ 100,000 บาทต่อวัน ซึ่งก็จะมีคนมาซื้อตลอด กลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่ก็จะเป็นคนทำงานหรือวัยรุ่นแถวบ้านที่รู้จักกันดี เงินที่ได้มาส่วนใหญ่จะเอาไปใช้จ่ายซื้อเสื้อผ้า ซื้อของกินของใช้ เล่นไพ่ ไปเที่ยว ไปกินเหล้ากับเพื่อน เงินที่ได้มาแต่ละครั้งจึงหมดไปกับการเล่นกิน ดื่ม เที่ยว เลยทำให้ขวัญตาจึงต้องรับยาบ๊าน้ำมาขายทุกวันอยู่ได้ประมาณ 5 ปี จนกระทั่งถูกจับ

4. ข้อเสนอแนะ

ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรเข้าไปยุ่งตั้งแต่แรก ถ้าย้อนกลับไปได้อีกจะไม่ไปขายยาอีก และจะตั้งใจเรียนหนังสือจะได้ไม่ต้องทำให้พ่อกับพี่สาวเสียใจและร้องไห้ ซึ่งถ้าได้ออกจากศูนย์ฝึกฯ ไปแล้วเจ้าหน้าที่ศูนย์ฝึกก็แนะนำให้มาทำงานเป็นผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ภายในศูนย์ หรือไม่ก็อาจจะกลับไปอยู่บ้านช่วยพี่สาวเลี้ยงหลานช่วยพ่อทำสวนหาเงินช่วยเหลือพี่เขยเพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายภายในบ้าน และก็จะไม่ไปกระทำผิดอีก

กรณีศึกษาที่ 2 น้ำหวาน (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

น้ำหวาน อายุขณะกระทำผิด 16 ปี ปัจจุบันอายุ 17 ปี กระทำความผิดในคดีร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) 100,000 เม็ด และถูกศาลพิพากษาให้อยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีต่ำสุด 2 ปี สูงสุด 3 ปี นับถือศาสนาพุทธ เป็นคนจังหวัดสมุทรปราการ จบการศึกษาชั้นป. 5 มีพี่ชาย และพี่สาว พ่อเสียชีวิตตั้งแต่น้ำหวานอยู่ในท้อง ส่วนแม่หลังจากที่คลอดน้ำหวานก็ไปแต่งงานใหม่และให้ป่า (ญาติห่างๆ ฝ่ายแม่) เป็นคนอุปการะเลี้ยงดูพี่สาว และน้ำหวานแทน ส่วนพี่ชายแม่เอาไปอยู่ด้วยที่ต่างจังหวัดและไม่เคยมาเยี่ยมอีกเลย แต่ป่าก็เคยพูดถึงแม่อยู่ว่าที่เอาพี่ชายไปเลี้ยงนั้นก็เพราะว่าแม่รักลูกชายมากกว่า

“ที่แม่เค้าไม่เอาแกสองคนไปอยู่ด้วยเพราะเค้ารักลูกผู้ชายมากกว่า ลูกผู้ชายมันทำผิดอะไรไปก็ไม่มียอะไรเสียหายหรอก แต่ถ้าลูกสาวทำผิดสิรู้ถึงไหนอายุถึงนั้น เดี่ยวพอเลี้ยงมันจนโตมันก็ไปแต่งงานอยู่กับครอบครัวมัน ทิ้งให้เราอยู่คนเดียว”

(น้ำหวาน, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

พอป่าพูดมาแบบนั้นน้ำหวานกับพี่สาวก็เลยไม่ได้สนใจแม่กับพี่ชายอีกเลย เพราะรู้สึกว่ามีแม่รักลูกผู้ชายมากกว่าแล้วเราจะไปสนใจแม่ทำไม น้ำหวานกับพี่สาวเลยไม่ได้ติดต่อกับแม่อีกเลยและถือว่าป่าที่เลี้ยงเป็นแม่ที่แท้จริงแทน ป่าทำงานในอู่รถเมล์ทุกวัน รายได้ประมาณ 5,000 บาทต่อเดือน ส่วนลุงเป็นคนขับรถเมล์ในอู่รถเมล์เดียวกันกับป่า มีลูกด้วยกัน 4 คน ผู้หญิง 1 คน ผู้ชาย 3 คน แต่ต่อมาป่ากับลุงก็แยกทางกันเมื่อตอนที่น้ำหวานอายุได้ 14 ปี ลุงจึงย้ายไปอยู่อุดรติดกับลูกสาว ส่วนป่าก็มีแฟนใหม่เป็นเด็กล้างรถอายุ 30 กว่าๆ ในอู่รถเมล์ บ้านที่อาศัยอยู่เป็นบ้านของป่าตั้งอยู่ในหมู่บ้านใกล้กับอู่ แต่ลูกๆ ของป่าแต่ละคนแยกย้ายกันไปทำงานและพัก

อาศัยอยู่ละแวกเดียวกัน ภายในบ้านจึงมีสมาชิก 6 คน มีเพียงพี่ชายคนที่สองกับพี่สะใภ้ที่อยู่บ้านเดียวกันกับป้า โดยป้าจะเป็นคนออกค่าใช้จ่ายภายในบ้าน ส่วนพี่สาวแท้ๆ ของน้ำหวานพอจบชั้น ม.3 ก็ไปทำงานโรงงานและเป็นคนส่งเสียค่าเล่าเรียนให้กับน้ำหวาน และให้เงินไปใช้ที่โรงเรียนวันละ 60 บาท

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของน้ำหวานที่เกิดขึ้นจากการเสพและการค้ายาบ้า สามารถพิจารณาได้ถึงสาเหตุของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

ลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัวจะต่างคนต่างอยู่ ถ้าสมาชิกในครอบครัวไม่ได้มีปัญหาหรือมีเรื่องจำเป็นก็จะไม่ค่อยคุยกัน โดยก่อนที่ป้าจะมีแฟนใหม่ ป้ากับลุงจะชอบทะเลาะกันประจำมีปากเสียงกันตลอดเพราะลุงหลังจากเลิกงานจากอู่รถเมล์ก็จะออกไปตั้งวงกินเหล้ากับเพื่อน พอกลับมาถึงบ้านก็จะทะเลาะกับป้า มีปากเสียงกันเป็นอย่างนี้ทุกวัน จนเมื่อป้าทนไม่ไหวจึงได้แยกทางกันกับลุงเมื่อตอนที่น้ำหวานอายุได้ 14 ปี และไปคบกับแฟนใหม่ จึงทำให้ส่วนมากเวลาต่างๆ น้ำหวานจะคุยกับพี่สาวมากกว่า ถ้ามีปัญหาเรื่องเพื่อน เรื่องแฟนก็จะมาปรึกษากับพี่สาวประจำ ซึ่งในตอนแรกน้ำหวานไม่รู้เลยว่าพี่สาวเสพยาบ้า จนกระทั่งเข้าไปในห้องของพี่สาวแล้วเห็นอุปกรณ์เสพยาที่ใช้แล้ววางทิ้งไว้ในห้องอย่างบังเอิญ น้ำหวานจึงรู้ว่าพี่สาวเสพยา แต่พี่สาวก็ได้แต่เฉยไม่ได้พูดแก้ตัวอะไร จะมีก็แต่พี่สะใภ้ที่เห็นว่ามียาอยู่ในบ้าน จึงไล่ให้เอาออกไปนอกบ้านไม่ให้เอาของไม่ดีเข้าบ้าน ต่อมาน้ำหวานมีแฟนซึ่งเป็นรุ่นพี่ของแฟนพี่สาว น้ำหวานจึงรวมกันกับแฟนขายยาบ้า

- โรงเรียน

น้ำหวานมีความรู้สึกไม่ชอบการไปโรงเรียน ไม่ชอบเรียนหนังสือ ไม่ชอบฟังครู บ่นเวลาที่เรียนไม่เข้าใจ เวลาเรียนจึงมักจะไม่ค่อยสนใจจะคุยกับเพื่อนมากกว่า อีกทั้งน้ำหวานเรียนไม่เก่งทำให้ต้องเรียนซ้ำชั้นอยู่บ่อยๆ เพื่อนจึงมีไม่เยอะเพราะในขณะที่น้ำหวานขึ้นชั้นเรียนอยู่ป.6 ก็อายุ 15 ปีแล้ว เพื่อนส่วนมากจึงเป็นรุ่นน้องที่มีอายุห่างกันหลายปี เวลารุ่นน้องเข้ามาคุยหรือเล่นด้วย ครูประจำชั้นก็จะบอกกับรุ่นน้องตลอดว่า

“ไปเล่นกับพี่เค้าไต่ยังงิ พี่เค้าโตแล้วนะ ไม่มาเล่นอะไรเด็กๆ แบบนี้หรอก”

(น้ำหวาน, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

จากคำพูดของครูประจำชั้นทำให้น้ำหวานรู้สึกไม่ดีและเสียใจ ทำให้ไม่ไปโรงเรียน อีกเลยจนไม่มีสิทธิ์สอบ หลังจากออกจากโรงเรียนเพื่อนแถวบ้านก็ชวนไปเรียน กศน. น้ำหวานก็ไปสมัครเรียนแต่ก็ไม่ได้เข้าเรียนอยู่ดี ที่ไปสมัครก็เพราะอยากจะไปเรียนตามเพื่อนเท่านั้น ทำให้น้ำหวานจบเพียงชั้น ป. 5

- เพื่อน

เพื่อนสนิทที่คบจะเป็นรุ่นพี่แถวบ้านที่รู้จักกันมานานไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดเวลาไปเที่ยวกันพี่ก็มักจะออกค่าใช้จ่ายให้ตลอด บางทีก็ชวนไปเล่นไฟที่บ่อนแถวบ้าน ครั้งแรกที่ลองขาคือตอนที่รุ่นพี่พาไปเที่ยวที่บ้านเพื่อนรุ่นพี่ แล้วรุ่นพี่ก็เสพยาให้เห็นและถามว่า

“ลองมัย? ลองแล้วก็จะดีนะ ไม่สนใจหน่อยเธอ”

(น้ำหวาน, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

ซึ่งในตอนนั้นน้ำหวานก็คิดลึกลงๆว่าจะลองดีมัย ผลสุดท้ายด้วยความอยากรู้อยากลองน้ำหวานจึงลองเสพยาไอซ์ มีรุ่นพี่คอยทำให้ดูก่อน แล้วน้ำหวานก็ทำตาม โดยจะสูบจากหลอดแก้วอันยาวๆ พอสูบเข้าไปเรื่อยๆ ก็เริ่มชอบเพราะมีความรู้สึกว่ามันเสพเข้าไปแล้วมีความสุข ตัวโล่งสบายตัว ทำให้มีครั้งต่อไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นก็ลองเสพยาบ้าแต่ไม่ชอบเพราะทำให้ออกผื่นหัว เสพอยู่ได้ไม่กี่เดือน หลังๆ ก็มีเพื่อนในกลุ่มมาชวนให้ไปรับยามาขาย ประกอบกับในตอนนั้นน้ำหวานไม่ค่อยมีเงินใช้ ชอบไปเล่นไฟที่บ่อน และชอบซื้อของตามห้าง ทำให้ไม่ออกไปขอเงินจากพี่สาวเพราะเมื่อขอเงินที่ไรพี่สาวกับน้ำหวานก็จะทะเลาะกันทุกที เลยตัดสินใจขายยาบ้าเลย เพราะเพื่อนก็เชียร์ให้ขายก็เลยขาย ทำตามเพื่อน เพื่อนทำอะไรก็ทำด้วย

- ชุมชน

ภายในชุมชนไม่ค่อยมีการใช้ยาเสพติดมากนักเพราะคนในชุมชนจะมีการรณรงค์การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด อีกทั้งยังมีป้อมตำรวจหน้าหมู่บ้านจึงทำให้ภายในชุมชนไม่ได้มีการใช้ยาเสพติดมากนัก ส่วนใหญ่สถานที่ที่น้ำหวานจะไปส่งยาบ่อยๆ คือ แถวซีคอนสแควร์และแถวศรีนครินทร์มากกว่า

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

ก่อนที่น้ำหวานจะเข้ามาสู่วงการค้ายาบ้านั้น น้ำหวานได้เคยเป็นผู้เสพยามาก่อน เสพได้ประมาณ 3-4 เดือน เพื่อนก็ชวนให้ไปหารายได้พิเศษเพราะเงินดี น้ำหวานจึงสนใจที่จะรับยามาขาย ตอนนั้นเพื่อนพูดว่า

“มีใครสนใจจะเอางานมัย? ทำเล่นๆ แล้วเดี๋ยวก็จะได้เงินมาใช้ งานสบายๆ สนมัย”

(น้ำหวาน, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

ซึ่งตอนแรกที่เพื่อนชวนก็คิดล้งเลอยู่ว่าจะทำดีหรือไม่ น้ำหวานเล่าว่า

“พอเพื่อนเริ่มพูดกรอกหูบ่อยเข้า เลยไปทำซะเลย ครั้งแรกทีไปปรับงานมาจากเพื่อน เพื่อนจะเป็นคนโทร ไปบอกกับรุ่นพี่ที่อยู่ในคุกบางขวางว่า ต้องการงานให้รุ่นพี่โทรสั่งลูกน้องที่อยู่นอกคุกมาให้เอามาส่งให้หน่อย พอมีคนมาส่งยาให้แล้วก็จะเอาไปขาย พี่เค้าก็จะมีข้อตกลงกับหนูว่าถ้าได้ยามาแล้ววันไหนอีกวันถัดไปก็ต้องเอาเงินไปให้คนที่เอายามาส่ง จะได้เป็นการรับประกันว่าจะไม่เบี้ยวเงิน หนูจะรับยาบ้ามาราคาเม็ดละ 200 บาท แต่จะเอาไปปล่อยขายในราคา 250 รายได้ต่อวันก็ประมาณ 10,000 บาท แล้วแต่ความต้องการของคนซื้อ พักหลังพี่สาวเริ่มรู้ว่าหนูขายยา พี่สาวเลยแนะนำให้รู้จักกับรุ่นพี่คนหนึ่งที่ยายยาบ้าเหมือนกันเป็นรุ่นพี่ของแฟนพี่สาว ตอนแรกก็คุยกันเฉยๆ หลังๆ คุยกันบ่อยเลยตกลงมาคบกันเป็นแฟน ตอนแรกแฟนจะรับยามาจากรุ่นพี่ ส่วนน้ำหวานรับยามาจากรุ่นพี่ของเพื่อนคนละเอเย่นต์กันแต่เห็นว่าถ้ารับยามาจากแฟนจะสะดวกกว่า แฟนจะได้ไปรับแก่คนเดียวพอ จะได้ไม่เสี่ยงต่อการถูกตำรวจจับ จึงตัดสินใจร่วมทำกับแฟน พอคิดกับตอนนั้นพี่สาวก็ต้องการเงินมาใช้จ่ายด้วยพี่สาวเลยขอทำด้วย แต่หนูก็ไม่ยอม ไม่อยากให้พี่สาวต้องมาค้ายาบ้าด้วยกันเดี๋ยวถูกจับพร้อมกันล่ะแยะเลย เพราะตอนนั้นพี่สาวกำลังท้องอยู่ด้วยไม่อยากให้ลูกพี่สาวกับพี่สาวต้องเดือดร้อน น้ำหวานจึงตัดสินใจค้ายาบ้ากับแฟนเอง หมดเรื่องไปโดยเฉลี่ยแฟนหนูจะไม่ได้ไปเองงาน ทุกวันนะ แต่ถ้าวันไหนไปเองงานก็จะอยู่ที่ประมาณ 2 ลูก ลูกละ 2,000 เม็ด”

(น้ำหวาน, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

ซึ่งกลุ่มคนซื้อส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนหรือไม่ก็จะเป็นคนรู้จักที่รู้ว่าน้ำหวานขายยาเท่านั้น กลุ่มของคนซื้อ ก็จะเป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่ติดต่อซื้อขายกับแฟน ถ้าคนซื้อต้องการยาบ้าพอถึงเวลาที่จะโทรศัพท์มาสั่งจำนวนยาวว่าเอาเท่าไร พอได้จำนวนแล้วน้ำหวานก็จะจีรรถมอเตอร์ไซค์ไปส่งยาให้ ซึ่งในขณะที่ไปขายยาบ้านั้นก็ไม่ได้มีความรู้สึกกลัวเลยและ รู้ด้วยว่าสิ่งที่ทำเป็นสิ่งผิดกฎหมายถ้าโดนจับก็จะถูกลงโทษติดคุกแต่ถ้าจะให้ไปทำงานอย่างอื่นเงินที่ได้มาก็ยังไม่เท่ากับการขายยาบ้า

ระยะหลังเริ่มขายยาได้เยอะเลยทำให้ไม่คิดที่จะเลิก ขายได้ประมาณ 5 เดือนก็มาถูกจับที่ปั้มน้ำมันข้างซีคอนสแควร์ เพราะตำรวจมาล้อมซื้อยา

4. ข้อเสนอแนะ

ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ก็อาจจะไม่ทำ ซึ่งถ้าออกจากศูนย์ฝึกฯ ไปแล้วก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะไปทำอะไร อาจจะไปอยู่กับแม่และขายเสื้อผ้าที่ตลาดนัดแถวบ้าน ในส่วนมุมมองของน้ำหวานเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด น้ำหวานคิดว่าเจ้าหน้าที่จะต้องสืบหาและทำลายแหล่งผลิตยา ให้หมดไปให้เร็วที่สุด คนจะได้หาซื้อยามาเสพไม่ได้

กรณีศึกษาที่ 3 เปรี๊ยะ (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เปรี๊ยะ อายุขณะกระทำผิด 16 ปี ปัจจุบันอายุ 17 ปี กระทำความผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด (ยาบ้าและยาไอซ์) และถูกศาลพิพากษาให้อยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีเป็นเวลา 1 ปี นับถือศาสนาพุทธ เป็นคนจังหวัดสมุทรปราการ จบการศึกษาชั้นม. 1 พ่อทำงานอยู่ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นพนักงานบริษัท รายได้ 20,000 บาทต่อเดือน ส่วนแม่ขายของชำและเปิดห้องเช่าอยู่ที่บ้านกับยายที่สมุทรปราการ รายได้ประมาณ 20,000-30,000 บาทต่อเดือน มีน้องชาย 1 คน และน้องสาวอีก 1 คน เมื่อเปรี๊ยะอายุได้ 10 ขวบ แม่ก็เสียชีวิตลง ทำให้พ่อพาเปรี๊ยะและน้องๆ ไปอยู่บ้านพ่อที่อยุธยาด้วย จนกระทั่งเรียนจบชั้น ป.6 พ่อจึงส่งเปรี๊ยะมาเรียนและมาอยู่เป็นเพื่อนยายที่สมุทรปราการ ในช่วงที่เรียนอยู่ที่สมุทรปราการพ่อเป็นคนส่งเสียค่าเลี้ยงดูและค่าเล่าเรียน แต่พอลาออกจากโรงเรียนพ่อก็ส่งเงินมาให้บ้าง ยายก็ให้บ้างเป็นบางครั้ง แต่พออายุได้ 14 ปี เปรี๊ยะเริ่มลองเสพยากับเพื่อนเลยทำให้ได้พบกับแฟน(อายุ 24 ปี)และชักชวนให้เปรี๊ยะเสพยาและค้ายาบ้าด้วย

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของเปรี๊ยะที่เกิดขึ้นจากการเสพและการค้ายาบ้า สามารถพิจารณาได้ถึงสาเหตุของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวมีความสัมพันธ์กันดี ครอบครัวอบอุ่น พ่อและแม่รักเปรี๊ยะมาก พ่อและแม่ปฏิบัติต่อลูกทุกคนเท่ากัน ไม่ได้รักลูกลำเอียงเลย ตอนที่แม่ยังมีชีวิตอยู่เวลาที่เปรี๊ยะมีปัญหา ก็จะปรึกษาแม่ และไม่เคยเห็นพ่อและแม่ทะเลาะหรือมีปากเสียงกันเลย มีครั้ง

เดี๋ยวเท่านั้นที่พ่อกับแม่มีปากเสียงกันคือตอนที่พ่อเห็นแม่ตีเปรี้ยวเพราะเปรี้ยวชนไม่เชื่อฟังแม่เปรี้ยวเล่าว่า

“ตอนนั้นหนูยังเด็กอยู่เลย รู้สึกว่าแม่ห้ามไม่ให้รื้อของเล่นเพราะบ้านจะรก แต่หนู ไม่เชื่อแม่ เถียงแม่ด้วย แม่เลยตีไปสองที แล้วพ่อกลับมาบ้านมาเห็นพอดี พ่อเลยว่แม่ว่าทำไมถึงตีลูก ทำไมถึงไม่พูดกับลูกดีๆ แม่ก็เลยขึ้นเสียง แล้วบอกกับพ่อว่าก็พูดไปแล้วแต่ลูกมัน ไม่เชื่อก็เลยต้องตี ไม่งั้นคราวหน้า ไม่เข็ดเดี้ยวก็ไปทำอีกสิ”

(เปรี้ยว, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

หลังจากนั้นเปรี้ยวก็ไม่เคยเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันอีกเลย ต่อมาหลังจากแม่เสียชีวิตลงตอนเปรี้ยวอายุได้ 10 ปี เวลาเปรี้ยวมีปัญหา ก็จะไปปรึกษากับยายเพราะเปรี้ยวสามารถคุยกับยายได้ทุกเรื่อง มีเรื่องอะไรมา ก็จะคุยและบอกกับยายก่อนเสมอ มีบ้างบางครั้งทีทะเลาะกับยาย เรื่องการใช้เงินของเปรี้ยวที่เยอะเกินไป มีปากเสียงกันบ้างแต่ก็ไม่รุนแรงถึงขั้นทำร้ายร่างกาย ส่วนทางด้านการให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดเคยมีอยู่ครั้งหนึ่งตอนที่เปรี้ยวยังเป็นเด็กนั่งดูข่าวตำรวจจับคนค้ายาบ้าด้วยกับกับพ่อ พ่อจึงสอนเปรี้ยวว่าอย่าเข้าไปยุ่งกับยาเสพติดเพราะยาเสพติดไม่ดี คนที่ไม่ดีเท่านั้นที่จะไปยุ่งกับยาเสพติด พ่อพูดตอนนั้นเปรี้ยวก็จำมาตลอดว่าอย่าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

- โรงเรียน

โรงเรียนเป็นแหล่งที่ให้ความรู้แก่นักเรียน ครูที่โรงเรียนเคยสอนในชั้นเรียนว่า ยาบ้าเป็นสิ่งไม่ดี ใครไปยุ่งเกี่ยวกับก็จะถูกตำรวจจับติดคุก โดยตอนที่เปรี้ยวอยู่ที่โรงเรียนก็จะมีกิจกรรมการให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดบ้าง แต่ก็ไม่บ่อย ชีวิตตอนเรียนก็ปกติไม่ได้มีปัญหาหรือทะเลาะกับเพื่อนในชั้นเรียน แต่ด้วยความที่พ่อย้ายบ้านมาเรียนที่สมุทรปราการก็ได้ไปรู้จักกับเพื่อนที่อยู่แถวบ้าน ซึ่งเพื่อนแถวบ้านก็ไม่ชอบไปเรียนหนังสือ โดดเรียนประจำ บางทีก็ออกไปเล่นเกมส์ตามร้าน พอหลังเลิกเรียนเปรี้ยวก็จะเจอเพื่อนกลุ่มนี้เพราะร้านเกมส์อยู่แถวบ้านเปรี้ยว บ่อยเข้าก็เริ่มคุยกันถุกคอ จนมาช่วงที่เปรี้ยวขึ้น ม.2 เปรี้ยวโดดเรียนบ่อยเพราะเพื่อนกลุ่มนี้ชวนโดดเรียนก็เลยโดดเรียนตามเพื่อน จึงทำให้เวลาเรียนไม่พอ และสอบตกทำให้รู้สึกก็เลยไปเรียนด้วย เปรี้ยวจึงโทรไปบอกพ่อที่อยู่ชยว่าจะไม่ไปเรียนหนังสือแล้วให้พ่อมหาแล้วมาลาออกให้หน่อย และบอกกับพ่อว่าถ้าออกมาแล้วจะมาช่วยขายของอยู่ที่บ้านแทน ตอนแรกพ่อและยายก็พยายามพูดให้เปรี้ยวเรียนต่อให้จบ แต่เปรี้ยวก็ไม่เชื่อฟังคำพูดของพ่อ ส่วนยายก็เริ่มบ่นทุกวัน เปรี้ยวจึงรำคาญ

และเริ่มทำตัวเกรงไม่ไปโรงเรียนเพิ่มมากขึ้น จนครูที่โรงเรียนโทรไปบอกพ่อว่าเปรี้ยวขาดเรียนบ่อย ไม่มีสิทธิ์สอบ และโรงเรียนได้ไล่ออกแล้ว เปรี้ยวจึงเรียนไม่จบม.2 และเปรี้ยวก็ต้องสัญญากับพ่อ และยายด้วยว่าจะช่วยยายขายของและจะไม่เป็นเด็กเกเรอีก

- เพื่อน

หลังจากที่ย้ายมาอยู่กับยายที่สมุทรปราการ เปรี้ยวก็เริ่มคิดถึงเพื่อนที่โรงเรียนมากขึ้นกับเพื่อนที่โรงเรียนก็เจอกันทุกวันอยู่แล้ว แต่เพื่อนก็ไม่ได้มีพฤติกรรมเสพยา แต่พอได้รู้จักกับเพื่อนแถวบ้านเปรี้ยวก็เริ่มมีพฤติกรรมการเสพยา เทียวกลางคืน เล่นไพ่ดัมมี่ และติดเกมออนไลน์อย่างมาก บางครั้งหมดเงินไปกับการเล่นเกมที่ร้านอินเทอร์เน็ตมากถึงพันกว่าบาท ซึ่งพอเปรี้ยวติดเกมส์มากขึ้นก็เริ่มมีพฤติกรรมไม่ไปเรียนหนังสือโดยหลอกยายว่าจะไปเรียนหนังสือแต่แอบไปเล่นเกมที่ร้านอินเทอร์เน็ตแทน ซึ่งเกมที่เปรี้ยวติดนั้นเป็นเกมส้อดิชั่นที่จะต้องเล่นต่อไปเรื่อยๆ ระดับถึงจะสูงขึ้น เปรี้ยวจึงเล่นอย่างหนักเพื่อที่จะได้แข่งกับเพื่อนว่าใครจะได้ระดับสูงกว่ากัน ซึ่งพอเริ่มเล่นเกมแล้วก็จะหยุดไม่ได้เพราะจะต้องทำระดับให้ได้สูงกว่าเพื่อนอีกไปเรื่อยๆ เปรี้ยวจึงเอาเวลาเรียนไปเล่นเกมแทนจนไม่ได้ไปเรียนหนังสือติดต่อกันเป็นเวลานาน ทำให้ถูกไล่ออก พ่อและยายเสียใจมาก แต่ในตอนนั้นเปรี้ยวก็ไม่ได้รู้สึกผิดอะไรเพราะด้วยความที่ติดเพื่อนมาก เพื่อนจะพูดหรือจะทำอะไรก็จะทำเหมือนเพื่อนตลอด จนกระทั่งตอนอายุ 14 ปีได้ไปที่ข่วงที่บ้านเพื่อนและเห็นเพื่อนสูบกัญชาจึงเกิดความอยากลองแต่พอได้ลองสูบในบ้องไม้ไผ่แล้วเปรี้ยวก็รู้สึกแปลกๆ ไม่ชอบ เพื่อนจึงให้ลองยาไอซ์ เปรี้ยวก็ไม่ชอบอีกเพราะเวลาเสพยาไอซ์จะมีอาการมึนหัวและปวดไม่รู้เรื่อง จึงหันมาลองเสพยาบ้าซึ่งจะเอายาบ้ามาบดแล้วรมควันในกระดวยพอดควันขึ้นก็สูดเข้าจมูกก็รู้สึกดีทำให้ตั้งแต่นั้นมาเปรี้ยวก็เสพยาบ้ากับเพื่อนทุกวัน บางครั้งก็จะพนันกันกับเพื่อนในกลุ่มให้เสพยาและไม่นอนให้ได้มากที่สุดด้วย จนช่วงหลังพอเริ่มมีแฟนเป็นคนค้ายา เปรี้ยวก็หันมาค้ายาด้วยจนไม่มีเวลาเสพยากับเพื่อนเพราะบางวันก็ต้องไปรับส่งยาทั้งวัน บางวันต้องเสียค่าแท็กซี่ไปหลายพันบาททีเดียว จะเสพได้ก็ตอนที่แฟนชวนให้เสพเท่านั้น

- ชุมชน

ภายในชุมชนที่เปรี้ยวอาศัยอยู่ไม่มีการณรงค์หรือป้องกันเกี่ยวกับยาเสพติดเลย คนภายในชุมชนก็ไม่ได้รวมตัวกันแก้ไขปัญหาภายในชุมชนด้วย การติดต่อซื้อขายยาเสพติดจึงเป็นเรื่องง่ายภายในชุมชน โดยเฉพาะวัยรุ่นที่ติดยาที่มักจะมารวมตัวกันไปเสพยาตามชอกชอยที่ไม่ค่อยมีคนอยู่อาศัยกัน

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

พอเปรี้ยวเริ่มติดเพื่อนแถวบ้าน เพื่อนก็ชวนให้ลองเสพยา และพาไปเล่นเกมสล็อตออนไลน์ที่ร้านอินเทอร์เน็ตประจำ ความต้องการเงินของเปรี้ยวที่จะมาซื้อยาเสพติดและเล่นเกมก็มีมากขึ้น จนเงินที่พ่อกับยายให้มาไม่พอใช้ พอขอเงินยายบ่อยๆ ยายก็เริ่มว่า

“ตัวแค่นี้ อายุแค่นี้ ใช้เงินเก่งเหลือเกิน ถ้าไม่มียายกับพ่อคอยให้เงินแล้วจะเอาอะไรกิน ให้มาช่วยขายของที่บ้านก็ไม่ช่วย ให้ทำอะไรก็ไม่ทำ ดีแต่จะใช้นเงิน เทียว เล่น ไปวันๆ นะ บอกอะไรแล้วก็ไม่รู้จักเชื่อ รู้จักฟัง โตขึ้นเดี๋ยวก็รู้สึกรอค”

(เปรี้ยว, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

พอฟังยายบ่นบ่อยๆ ก็เริ่มเบื่อ เลยไปเล่าให้เพื่อนฟัง เพื่อนเปรี้ยวจึงได้แนะนำให้รู้จักกับรุ่นพี่ ของเพื่อน ซึ่งก็ได้กลายมาเป็นแฟนคนแรกของเปรี้ยว ซึ่งแฟนก็จะมีพฤติกรรมทั้งเสพยาและขายยา ตอนไปขายยาครั้งแรกก็ไปด้วยกันกับแฟน รู้สึกตื่นเต้นมากกลัวถูกตำรวจจับแต่พอหลายครั้งเข้าก็เริ่มชิน และจะรู้สึกตื่นเต้นและทำท่ายทุกครั้งทีไปส่งยาตามสถานที่ต่างๆ จนกระทั่งแฟนคนแรกถูกจับเข้าคุก แต่วันนั้นที่แฟนถูกจับเปรี้ยวไม่ได้ไปส่งยากับแฟนพอดี และแฟนก็ไม่ได้ชักทอดมาถึงเปรี้ยว เปรี้ยวจึงไม่ได้ถูกจับ แฟนก็เลยถูกจับเพียงคนเดียวและได้เข้าไปอยู่ที่เรือนจำกลางเขาบิน จังหวัดราชบุรี หลังจากแฟนถูกจับเปรี้ยวก็ไปคบกับรุ่นพี่ของแฟน ซึ่งรุ่นพี่ก็ค้ายาบ้าด้วยเหมือนกัน เปรี้ยวเล่าว่า

“แฟนคนที่สองของหนู เค้าอายุ 35 แล้ว มีลูกสาว 1 คน อายุ 3 ขวบ ส่วนแฟนที่เค้าเลิกกันไปนานแล้ว พี่เค้าเป็นผู้ใหญ่ดี หนูเลยชอบพี่เค้า เคยคุยกันบ้างตอนที่แฟนคนแรกยังไม่ถูกจับ และก็รู้ด้วยว่านี่พี่เค้าก็ค้ายาบ้าเหมือนกัน พอแฟนคนแรกถูกจับ ก็เลยไปคบกับพี่เค้าแทน แล้วหนูก็เลยย้ายไปอยู่บ้านพี่เค้าเลยเพราะพี่เค้าชวน แล้วก็โกหกบอกกับยายว่าจะไปทำงานโรงงานและจะออกไปอยู่กับเพื่อนเพราะบ้านเพื่อนอยู่แถวโรงงาน ยายเลยให้ไป พอไปอยู่บ้านพี่เค้าแม่เค้าก็ติดกับหนู ลูกเค้าก็น่ารัก หนูเคยถามพี่เค้าเหมือนกันว่าแม่พี่รู้รึป่าวว่าพี่ขายยา พี่เค้าก็ตอบมาว่า ก็คงรู้แหละมั้ง เพราะบางทีต้องออกไปข้างนอกแต่มีคนส่งยาไว้ก็จะฝากยาไว้ที่แม่แล้วบอกว่าเดี๋ยวจะมีเพื่อนมาเอาของนะใส่ไว้ในลิ้นชักถ้าเพื่อนมาก็ให้เอาของไปให้ด้วยนะ พี่เค้าก็เลยคิดว่าแม่คงรู้แต่ไม่อยากจะพูดเดียวเป็นเรื่อง ส่วนลูกพี่เค้า

ก็เคยเห็นตอนที่พี่เค้ากับหนูแพ็คยาเป็นห่อๆ ลูกเค้าก็ถามว่าอะไรอะพ่อ พี่เค้าก็เลยตอบไปว่าเป็นยารักษาโรคเด็กกินไม่ได้เป็นยาของผู้ใหญ่เอาไว้กินตอนไม่สบาย ลูกพี่เค้าก็เลยไม่กล้ากิน ก็เท่ากับว่าคนในบ้านที่เค้ารู้กันหมด ส่วนหนูอยู่กับพี่เค้าก็เห็นมาตลอดว่าพี่เค้าขายยังไง เวลามีคนมาสั่งยาพี่เค้าจะรู้เห็นทุกอย่างว่าต้องทำอะไร ยังไง ติดต่อกับใครบ้าง แล้วหนูก็เป็นคนหัวไว เพราะเคยขายยามาก่อน เวลาแฟนให้ติดต่อกับซื้อก็จะขายยาได้หมดเร็ว ไม่มีปัญหาเรื่องเงินจึงทำให้แฟนไว้ใจ เวลาซื้อยาบ้ากับยาไอซ์แฟนก็จะพาไปซื้อด้วยกัน ส่วนใหญ่ก็จะซื้อยาบ้า 200 เม็ด ในราคา 19,000 บาทแต่จะขายออก 200 เม็ด ในราคา 25,000 บาท ส่วนถ้าแบ่งขายจะขายเป็นแฉว แฉวละ 10 เม็ดใส่ในหลอดกาแฟ ราคา 1,300 บาท แต่ถ้าซื้อ 50 เม็ดก็จะขายในราคา 6,000 บาท ซึ่งเวลาที่แฟนไม่สามารถไปเองงานได้ เปรี้ยวก็จะเป็นคนไปรับงานแทนแฟนจนทำให้หัวหน้าของแฟนไว้ใจและพาไปคอนโดที่เช่าแถวย่านเคหะรามอินทราเพื่อไปดูวิธีการทำยาบ้า และ การแพ็คยาส่งขาย พอไปครั้งแรกก็เห็นแค่กรู่นราวคราวเดียวกันประมาณ 5-6 คนกำลังป้อนยาบ้าและแพ็คยาไอซ์ บางคนก็เมายานอนอยู่บนพื้นไม่มีสติ ในตอนนั้นเปรี้ยวยอมรับว่ากลัวมากๆ กลัวว่าคนห้องข้างๆ ที่พักอยู่คอนโดเดียวกันจะสงสัยกลัวว่าตำรวจจะมาจับเพราะรู้ว่ามีการผลิตยาในห้องนี้ เปรี้ยวจึงพยายามไม่มารับงานที่นี้ จะมีบ้างบางครั้งก็หัวหน้าจะชวนมาเสพยาแต่เปรี้ยวก็รู้สึกว่าจะเสพยาในห้องนี้ไม่ปลอดภัย เพราะเพื่อนที่เสพด้วยกันมักจะมีการเมายาหนูแ่ววได้ยินเสียงเหมือนมีคนมากอยุ่หน้าห้องตลอดเวลา”

(เปรี้ยว, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

กลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนของแฟน เพื่อนของเปรี้ยว และวัยรุ่นที่อยู่ในซอยบ้านแฟน ซึ่งกลุ่มลูกค้าก็จะมีการบอกต่อกันเองด้วย จึงทำให้จะมีคนมาซื้อตลอด แต่ขายยากับแฟนได้ไม่ถึงปีก็โดนตำรวจจับโดยการล่อซื้อยาของตำรวจ เปรี้ยวกับแฟนจึงถูกจับ เปรี้ยวเข้ามาอยู่ที่ศูนย์ฝึกฯ ส่วนแฟนของเปรี้ยวถูกส่งตัวไปอยู่เรือนจำพิเศษมีนบุรี

4. ข้อเสนอแนะ

หลังจากที่พ่อและยายรู้ว่าเปรี้ยวถูกจับในคดีค้ายาบ้า พ่อก็เสียใจและโทษว่าเป็นความผิดของพ่อที่ไม่ค่อยได้ดูแลเปรี้ยว ส่วนยายก็ร้องไห้เสียใจ ซึ่งถ้าหากเปรี้ยวย้อนเวลากลับไปได้เปรี้ยวก็จะไม่ไปทำอีกเด็ดขาดเพราะสงสารพ่อและยาย ถ้าได้ออกจากศูนย์ฝึกฯ พ่อก็เตรียมวางแผนที่จะให้

เปรี้ยว ไปอยู่กับพ่อที่อยู่ชานและพ่อก็จะไปเปิดร้านขายของให้เพื่อที่เปรี้ยวจะได้มีรายได้เลี้ยงตัวเองด้วย

กรณีศึกษาที่ 4 พลอยใส (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

พลอยใส อายุขณะกระทำผิด 17 ปี ปัจจุบันอายุ 18 ปี กระทำความผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) และถูกศาลพิพากษาให้อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง บ้านปรานีเป็นเวลา 1 ปี นับถือศาสนาอิสลาม เป็นคนกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาชั้น ม.3 พ่อทำงานเป็นคนขับสิบล้อรายได้ไม่แน่นอน ส่วนแม่เป็นแม่บ้านในห้างสรรพสินค้าย่านหนองจอก ทำงานทุกวัน รายได้ประมาณ 9,000 บาทต่อเดือน มีพี่ชาย 1 คน ทำงานเป็นพนักงานบริษัท พ่อกับแม่ได้แยกทางกันเมื่อตอนที่พลอยใสอายุได้ 14 ปี หลังจากพ่อกับแม่แยกทางกัน พี่ชายก็ออกไปอยู่บ้านแฟน ส่วนพลอยใสไปอยู่กับแม่ที่บ้านเช่าในราคาเดือนละ 2,500 บาท ย่านรามอินทราจนอายุ 16 ปี พลอยใสก็ย้ายออกจากบ้านมาอยู่บ้านแฟนย่านหนองจอก ซึ่งในขณะที่พลอยใสถูกจับนั้น พลอยใสกำลังตั้งท้องได้ 5 เดือนแล้ว

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของพลอยใสที่เกิดขึ้นจากการเสพและการค้ายาบ้า สามารถพิจารณาได้ถึงสาเหตุของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวในตอนก่อนที่พ่อกับแม่ยังไม่ได้แยกทางกัน ครอบครัวก็มีความสุข ราบรื่นดี พ่อและแม่ไม่เคยทะเลาะกัน รวมถึงพี่ชายก็ใจดี พุดคุย รักและเอ็นดู พลอยใสมาก จนกระทั่งเมื่อแม่คิดลูก พลอยใสแล้วว่า

“ที่แม่ถูกจับเข้าไปอยู่ในคุกเพราะแม่รับสารภาพผิดแทนพ่อในข้อหาค้ายาบ้า ซึ่งในขณะที่พ่อขายยาบ้านั้น แม่ก็รู้ว่าพ่อขายยาบ้าให้กับเพื่อนที่ขับสิบล้อด้วยกัน วันที่โดนจับแม่เดินไปซื้อของกับพ่อที่ตลาดนัด พอติดกับที่ตำรวจก็ตั้งด่าน ตำรวจเลยเข้ามาค้นตัวพ่อ ปรากฏว่าในตัวพอมียาบ้า แต่พ่อตำรวจมาจับพ่อเข้าคุกด้วยความที่แม่ไม่ยอมให้ลูก 2 คน กำพร้าทั้งพ่อและแม่ และไม่ยอมให้ลูกลำบาก แม่จึงสารภาพกับตำรวจว่าแม่เป็นผู้ขายยาบ้าเพียงคนเดียว ยาที่เจอในตัวพ่อเป็นยาที่แม่ฝากพ่อไว้ พ่อไม่ได้เกี่ยวข้องกับ

การขายยาบ้าด้วยเลย แม่จึงต้องเข้าไปอยู่ในคุกเป็นเวลา 2 ปี ซึ่งหลังจากที่แม่ออกมาจากเรือนจำแล้ว แม่ก็สอนให้รู้ถึงโทษของการทำผิด และห้ามไม่ให้ขายยาบ้าอย่างที่พ่อกับแม่เคยทำ เพราะมันไม่ได้อาจจะทำให้ติดคุกและมีชีวิตที่ยากลำบากมากขึ้น ขอให้ลูกตั้งใจเรียนและเป็นเด็กดีอย่าเอาอย่างพ่อและแม่ แม่ยังสอนให้อดทนและขยันเรียนเพื่อที่พอเรียนจบแล้วจะได้มีงานทำดีๆ แม่จะได้ไม่ต้องลำบาก”

(พลอยใส, สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2555)

จากคำสั่งสอนของแม่จึงทำให้พลอยใสเกิดความพยายามเรียนจนจบชั้นม.3 ได้ แต่หลังจากที่พลอยใสจบชั้นม.3 ได้ไม่นานพ่อก็แอบไปมีแฟนใหม่ พอแม่รู้ว่าพ่อแอบไปมีแฟนใหม่ พ่อก็จะทะเลาะกันกับแม่เป็นประจำมีปากเสียงกันตลอด จนในที่สุดพ่อกับแม่ก็แยกทางกันตอนที่พลอยใสอายุ 14 ปี ซึ่งพ่อก็แยกทางกับแม่ รายได้ก็ลดน้อยลงพอพลอยใสอายุ 15 ปีก็ต้องออกจากโรงเรียนเพราะแม่ไม่มีเงินส่งให้เรียน

- โรงเรียน

พลอยใสไม่ค่อยชอบไปโรงเรียนตั้งแต่เด็กแล้วเนื่องจากเบื่อและไม่ชอบเรียนหนังสือ แต่ด้วยความที่แม่สอนให้อดทนเรียน จึงทำให้พลอยใสเรียนจบชั้น ม.3 ซึ่งการที่พลอยใสได้เข้าเรียนหนังสือ ทำให้พลอยใสได้รับความรู้จากครูเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดให้โทษเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้ในช่วงที่พลอยใสเรียนหนังสือก็ไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย

- เพื่อน

กลุ่มเพื่อนที่โรงเรียนของพลอยใสจะเป็นเด็กเรียนหนังสือทุกคน พฤติกรรมบางคนอาจจะชอบเที่ยวบ้าง แต่ก็ไม่มีเพื่อนที่โรงเรียนคนไหนเสพยาเสพติดเลย แต่กับกลุ่มเพื่อนที่อยู่ในซอยเดียวกันที่เป็นเด็กไม่ได้เรียนหนังสือก็จะมีการใช้ยาเสพติดกันทุกคน ซึ่งก่อนที่พลอยใสจะลาออกจากโรงเรียนนั้น พลอยใสได้คบกับแฟนซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่โรงเรียนอยู่ด้วยกันคนหนึ่งแต่แฟนก็ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย จนกระทั่งเมื่อพลอยใสได้เข้าไปสนิทกับเพื่อนที่อยู่ในซอยเดียวกัน พลอยใสเล่าว่า

“หนูจะคิดเพื่อนมาก พอเพื่อนไปเที่ยวกลางคืนหรือออกไปดื่มเหล้า หนูก็จะตามเพื่อนกลุ่มนี้ไปด้วยตลอดเพราะอยากให้เพื่อนรักและไม่อยากถูกกีดกันให้ออกจากกลุ่ม จึงทำให้เวลาที่เพื่อนไปเสพยาที่เพื่อนๆก็จะชวนหนูไปด้วยตลอด เพื่อนก็ชวนให้ลองและด้วยความที่มีความรู้สึกว่าอยากลองด้วย

อยู่แล้ว หนูที่ตอนนั้นอายุก็ 15 แล้ว เลยลองเสพยาไอซ์จากหลอดแก้ว มันทำให้หนูนอนไม่หลับตาค้างตลอดเวลาเลยอะ เพื่อนเลยแนะนำให้ลองเสพยาบ้าดูบ้างเผื่อจะชอบ เพื่อนเลยเอายาบ้าที่พกมาคใส่ลงไปในกระดาษฟรอยด์ของซองบุหรี่แล้วเอาไฟแช็คมาลน พอหนูสูดควันเข้าไปนะรู้สึกดีและก็ชอบมากอะ รู้สึกว่ามันอร่อย”

(พลอยใส, สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2555)

หลังจากนั้นพลอยใสจึงออกจากบ้านไปอยู่กับแฟน โดยที่แฟนก็ไม่ว่าพลอยใสเสพยาและแอบไปเสพยาบ้างกับเพื่อนเป็นประจำ จนในที่สุดมีเพื่อนในกลุ่มแนะนำให้พลอยใสค้ายาบ้าเพราะรายได้ดี ไม่ต้องลำบาก พลอยใสจึงหันมาค้ายาบ้าร่วมด้วย

- ชุมชน

ภายในชุมชนที่พลอยใสอาศัยอยู่ เป็นชุมชนห้องแถวที่มีคนอยู่เป็นจำนวนมาก การรณรงค์และป้องกันยาเสพติดจึงมีให้เห็นในซอย มีป้ายรณรงค์เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาคอยสอดส่องตลอดเวลาจึงทำให้ถึงแม้จะมีคนอยู่ในซอยเป็นจำนวนมาก แต่การเข้าถึงยาเสพติดก็เป็นไปได้ยากด้วยเช่นกัน จะมีก็แต่วัยรุ่นในซอยที่เสพยาเท่านั้นที่รู้กันว่าคนไหนเสพยาก็จะชวนกันไปเสพตามบ้านที่เขาไว้เพื่อเสพยาเท่านั้น ซึ่งก็จะเปลี่ยนสถานที่เสพยาไปเรื่อยๆ เพื่อให้ตำรวจจับได้

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

ในขณะที่เรียนหนังสือที่โรงเรียน พลอยใสก็ได้รู้จักกับเพื่อนในซอยแถวบ้าน ทำให้พลอยใสเลือกทางเดินผิดไปคบกับเพื่อนในซอย และเมื่อเพื่อนชวนให้ลองยาเสพติด พลอยใสก็อยากลองทันที ซึ่งในตอนแรกแม่และแฟนก็ไม่ว่าพลอยใสติดยาบ้า จนกระทั่งเมื่อพลอยใสไม่ขอเรียนหนังสือต่อ เนื่องจากไม่อยากให้แม่ลำบากทำงานหาเงินเพื่อส่งให้พลอยใสเรียนหนังสือ พลอยใสจึงตัดสินใจลาออกจากโรงเรียน พลอยใสเล่าว่า

“ในช่วงที่หนูลาออกจากโรงเรียน หนูก็ย้ายไปอยู่บ้านแฟน แฟนเค้าก็จะอยู่กับแม่ พ่อ และน้องชายอยู่ด้วยกัน หนูก็เข้ากันได้กับทุกคนในบ้าน งานบ้าน หนูก็ไม่ต้องทำอะไรเลย เพราะแม่แฟนเค้าทำให้ทุกอย่าง รักหนูเหมือนลูกเค้าเองเลย หนูเลยเอาเวลาที่ไม่ได้ทำอะไร ไปเที่ยวและเสพยากับเพื่อน ซึ่งแฟนหนูที่คบกันมา 4 ปี เค้าก็ไม่รู้เลยว่าหนูแอบไปเสพยากับเพื่อน จนกระทั่งแฟนหนูเค้าเริ่มสงสัยว่าทำไมหนูถึงออกไปเที่ยวกับเพื่อนทุกวัน

เลย แฟนหนูเลยแอบตามหนูมา เค้าเลยรู้ว่าหนูแอบมาเสพยากับเพื่อน ซึ่งสถานที่เสพาก็จะเป็นบ้านไม้ที่เพื่อนไปเช่าไว้แถวบ้านเพื่อน พอแฟนหนูรู้ว่าหนูติดยา หนูกับเค้าเลยทะเลาะกัน แฟนก็พยายามพูดเพื่อให้หนูเลิกเสพยานะ เพราะบอกว่ายาบ้ามันไม่ดี ถ้าเกิดหนูถูกจับเข้าคุกแล้วแล้วแฟนจะอยู่ยังไง หนูเลยพยายามจะเลิกแต่ก็เลิกไม่ได้ซักทีเพราะเพื่อนเวลานัดกันไปเที่ยวเมื่อไหร่ เพื่อนก็จะชวนเสพ อดใจไม่ได้ทุกที หนูเลยต้องแอบเสพยากับเพื่อน จนหนูรู้ว่าตัวเองท้อง หนูถึงจะเลิกเสพยาเพราะหนูกลัวลูกจะเป็นอะไรไป แต่พอหนูเลิกเสพยาแล้วหนูก็มาคิดมากเรื่องลูกอีก หนูไม่อยากจะลูกเกิดมาแล้วลำบากเหมือนหนู หนูอยากให้ลูกสบาย จะให้หนูไปทำงานแล้วได้เงินเป็นรายวันวันละไม่กี่ร้อยหนูก็ไม่เอาหรอก หนูเลยไปเล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง เพื่อนเลยแนะนำให้ไปขายยาบ้าเพราะเป็นงานสบายๆ ขายได้เงินมาก็รวยเลยมีเงินใช้เยอะแน่ ไม่ต้องกลัวว่าลูกจะลำบากด้วย”

(พลอยใส, สัมภาษณ์, 27 มิถุนายน 2555)

พลอยใสจึงสนใจขายยาบ้า ซึ่งพลอยใสต้องแอบออกไปขายเพราะรู้ว่าแฟนและครอบครัวไม่ชอบให้ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ครั้งแรกที่พลอยใส(อายุ 17 ปี)ออกไปขายยานั้น เพื่อนจะเป็นคนเอายามาจากรุ่นพี่และมาขายให้พลอยใสอาทิตย์ละประมาณ 50 เม็ด จากนั้นเพื่อนที่รู้จักกับกลุ่มคนซื้อก็จะแนะนำคนที่เสพยาว่าให้มาซื้อกับพลอยใส ซึ่งตอนนั้นเพื่อนจะเป็นคนนัดคนที่ซื้อให้ไปเจอพลอยใสที่ห้างย่านรามอินทรา พอถึงเวลานัดคนซื้อก็จะโทรมาว่าถึงแล้วพลอยใสอยู่ตรงไหนเดี๋ยวจะเดินไปหา รายได้ครั้งแรกที่พลอยใสขายได้ประมาณ 1,000 บาท จนตอนหลังพลอยใสก็จะรับยาจากเพื่อนอาทิตย์ละ 100-200 เม็ด และขายในราคาเม็ดละ 200 บาท พอมีคนต้องการจะซื้อก็จะโทรศัพท์มาสั่งยากับพลอยใสมากกว่าแล้วให้พลอยใสไปส่งยาตามจุดนัดแล้วแต่ว่าลูกค้าจะให้ไปส่งที่ไหน ซึ่งพลอยใสก็ไม่ได้รู้ลึกกลัวเลยนึกถึงแต่เรื่องเงินที่จะได้มามากกว่า เพราะตอนนั้นต้องการเงินมากแต่พลอยใสก็ทำได้ 3-4 เดือน ก็ถูกตำรวจล่อซื้อยาบ้า และถูกจับในที่สุด

4. ข้อเสนอแนะ

ถ้าพลอยใสย้อนเวลากลับไปได้ก็จะไม่ไปเสพและขายยาอีก เพราะรู้สึกเสียใจที่ได้ทำผิดกับแม่และแฟนทำให้คนที่เรารักเสียใจ เวลาที่นึกถึงลูกที่กำลังจะเกิดขึ้นมาเมื่อไหร่ พลอยใสก็จะยังรู้สึกผิดมากเท่านั้นเพราะกลัวว่าถ้าลูกรู้ว่าแม่ของเขาเคยทำผิดมาก่อนลูกก็จะไม่รัก และอยากจะบอกกับคนอื่นว่ายาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดีอย่าได้เข้าไปลองยาเสพติดเลยเพราะคนที่ลองอาจจะรู้สึกผิดไปตลอดชีวิต

กรณีศึกษาที่ 5 ปู่เป่ (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

ปู่เป่ อายุขณะกระทำความผิด 15 ปี ปัจจุบันอายุ 16 ปี กระทำความผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) 16 เม็ด และถูกศาลพิพากษาให้อยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง บ้านปรานีเป็นเวลา 1 ปี นับถือศาสนาพุทธ เป็นคนจังหวัดปทุมธานี จบการศึกษาชั้นป. 6 พ่อทำงานรับจ้างแบกข้าวที่โรงสีข้าว รายได้วันละ 400 บาท ก่อนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกฯ อาศัยอยู่กับพ่อและแม่เลี้ยง แม่เลี้ยงอายุ 20 กว่าปี ทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟในร้านอาหาร ส่วนแม่แท้ๆ เสียชีวิตตั้งแต่ปู่เป่อายุได้ 5 ขวบแล้ว บ้านที่อยู่เป็นบ้านของพ่อเองตั้งอยู่ในซอยชุมชนแถวบางกะดี จังหวัดปทุมธานี ที่มีคนพลุกพล่าน คนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในซอยก็จะเป็นคนทำงานหาเช้า กินค่ำ ในช่วงที่ปู่เป่ได้เรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนการเรียนค่อนข้างแย่เพราะไม่ตั้งใจเรียน ดิฉันเพื่อนมากเลยลาออกจากโรงเรียนตอนอายุ 12 ปี ออกมาทำงาน ตอนแรกพ่อพาปู่เป่ไปทำงานแบกข้าวที่โรงสีข้าวที่เดียวกับที่พ่อทำอยู่ประมาณ 2-3 เดือน ก็ลาออกเพราะได้เงินน้อยและเป็นงานที่เหนื่อยมาก ต่อมาเลยไปสมัครเป็นเด็กนั่งเครื่อง ทำได้อยู่ 5 เดือนก็ลาออกเพราะรู้สึกว่าเปลืองตัว เงินที่ได้ก็ไม่พอใช้เพราะช่วงที่ลาออกจากโรงเรียนก็เริ่มเสพทั้งยาบ้าและยาไอซ์แล้ว เพราะเห็นเพื่อนแถวบ้านเสพเลยเสพตามเพื่อน เงินที่ได้มาจากการทำงานเลยไม่พอใช้ ปู่เป่จึงตัดสินใจขายยาบ้า โดยให้เพื่อนเป็นคนไปติดต่อกับรุ่นพี่ให้หายาบ้ามาให้ปู่เป่ขาย ขายยาบ้าอยู่ได้ปีครึ่งก็ถูกตำรวจจับ

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของปู่เป่ที่เกิดขึ้นจากการเสพและการค้ายาบ้า สามารถพิจารณาได้ถึงสาเหตุของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อและแม่ปู่เป่ก็จำไม่ได้แล้วว่าพ่อแม่ทะเลาะกัน หรือรักกันหรือไม่ แต่กับพ่อและแม่เลี้ยงนั้นจะชอบทะเลาะกันบ่อยๆ ปู่เป่เล่าว่า

“พ่อพ่อเลิกงานแบกข้าวสารที่โรงสี พ่อก็ชอบตั้งวงกินเหล้ากับเพื่อนทุกเย็น กลับมาถึงบ้านที่ไร เมากลับมาทุกที ถ้าวันไหนกลับมาแล้ว ไม่เจอแม่เลี้ยงก็ดีไป แต่ถ้าวันไหนเจอกับแม่เลี้ยงตอนเมาเหล้า ก็ทะเลาะกันทุกที เบื่อมาก ตอนพ่อเมาเหล้าพ่อชอบด่า ชอบพูดถึงแต่เรื่องค่าน้ำค่าไฟว่า ใช้น้ำเปลืองเงินไม่ได้หามาได้ง่ายๆ ใช้เงินกันเปลืองจริงๆ บางทีถ้าไม่ค่าถึงเรื่องค่าน้ำค่าไฟ พ่อก็ชอบพูดเอาเรื่องเก่าๆ มาพูด ชอบพูดถึงเรื่องเก่าๆ ของแม่เลี้ยง ก่อนที่จะมาอยู่กับพ่อว่าเคยผ่านผู้ชายมาแล้วกี่คน ชีวิตของแม่เลี้ยงว่าแย่แค่ไหน

ไหนด ชอบทำด้วยังไงเวลาเจอผู้ชาย พ่อพ่อค่าแม่เลี้ยงเรื่องนี้ที่ไร ทะเลาะตบตีกันทุกที บางทีพ่อก็พาลมาค่าหนูมาตีหนูด้วย เห็นแล้วก็เบื่อไม่อยากจะอยู่บ้าน ตอนหลังพ้อออกจากโรงเรียนหนูเลยไปค้างบ้านเพื่อนประจำแหละ”

(ปูเป้, สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2555)

พอดอนปูเป้อายุได้ 13 ปี พ่อก็เริ่มกินเหล้าหนักขึ้น บางวันไม่ได้ไปทำงาน เพราะว่ายังเมาค้างจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ พ่อเลยชอบตีปูเป้บ่อยๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พ่อเมาแล้วทำร้ายปูเป้ต่อหน้าเพื่อน ปูเป้เล่าว่า

“วันนั้นหนูไม่ได้ทำงาน กำลังจะออกไปเที่ยวกับเพื่อน พอดีลิ้มของเลยกลับมาเอาที่บ้าน เพื่อนก็เอาแฟนมาด้วย พอดีกับที่พ่อกลับบ้าน พ่อพ่อเห็นว่าหนูเอาเพื่อนเข้ามาในบ้าน ก็โวยวาย ค่าหนูลั่นบ้านเลย ค่าว่าเอาผู้ชายเข้ามาในบ้านทำไมไม่อายหรือไง หนูก็บอกพ่อไปว่าผู้ชายคนนี้เป็นแฟนของเพื่อนหนู พ่อก็ค่าต่อว่าแล้วเอามันเข้ามาในบ้านกันทำไม ทำไมไม่ให้เพื่อนรอนอกบ้าน ค่าไปค่ามาพ่อเลยไปหยิบไม้หน้าสามมาตีเพื่อนหนูกับหนู แต่พอดีเพื่อนหลบทันเลยรอดไป แต่หนูคันโดนแทน บอกได้คำเดียวว่าตอนนั้นเจ็บมากและก็โกรธพ่อมากด้วยว่าทำไมถึงต้องทำขนาดนี้ ตอนก่อนพ่อก็แค่เอาไม้กวาดมาตีหนู หนูก็เสียใจนะแต่ก็คิดว่าคงเป็นเพราะพ่อเมา แต่พอมารั้งนี้มันทำให้หนูรู้สึกเกลียดพ่อ เกลียดพ่อที่ทำร้ายหนู เกลียดที่พ่อกดขี่บังคับให้ทำโน่นทำนี่ ตอนนั้นหนูเลยหนีออกจากบ้านไปอยู่บ้านเพื่อนได้ 4-5 วัน พ่อก็โทรมาตามให้กลับบ้าน แต่หนูก็ไม่กลับ หนูเลยบอกพ่อว่าถ้าหนูอยากกลับเมื่อไหร่หนูก็จะกลับเอง พ่อไม่ต้องมาสั่ง พอหนูพูดไปแบบนั้นพ่อเค้าคงรู้สึกผิดมั้ง หลังจากวันนั้นหนูก็เลยกลับบ้าน จนตอนหลังพ่อก็เลยไม่ค่อยได้กินเหล้า”

(ปูเป้, สัมภาษณ์, 28 มิถุนายน 2555)

ซึ่งช่วงที่พ่อเมาบ่อยๆ ปูเป้ก็จะไปอยู่กับเพื่อนแถวบ้านประจำ เพื่อนเลยชวนให้ลองเสพยา ปูเป้ก็เลยลองเสพยาเพื่อที่หวังว่าจะได้ลืมเรื่องปัญหาที่บ้าน แต่พอถึงตอนที่พ่ไม่ค่อยได้กินเหล้าแล้ว ปูเป้ก็ยังเสพยาอยู่เพราะเสพจนเคยแล้วเลิกไม่ได้

- โรงเรียน

ตอนปูเป้เรียนอยู่ที่โรงเรียนไม่ค่อยได้ตั้งใจเรียนเท่าไรเลยไม่รู้ว่าครูที่โรงเรียนได้สอนเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดและโทษของยาเสพติดหรือไม่ พอถึงวันจันทร์เมื่อไหร่ก็จะรู้สึกขี้เกียจ

ทันที พอจบชั้น ป.6 ปู่เป่จึงลาออกจากที่โรงเรียนเลขทันทีเพราะปู่เป่ไม่ได้มีความรู้สึกผูกพันกับโรงเรียนเลย

- เพื่อน

ปู่เป่จะเป็นคนติดเพื่อนมาก จะออกมาหาเพื่อนทุกวันเพราะไม่อยากจะอยู่บ้าน ไม่อยากฟังเสียงพ่อทะเลาะกับแม่เลี้ยง ซึ่งตอนที่ปู่เป่มีปัญหา ปู่เป่ก็จะโทรศัพท์ไปปรึกษากับเพื่อนสนิทที่โรงเรียนเป็นประจำ แม้กระทั่งตอนที่ปู่เป่ลาออกจากโรงเรียนแล้วปู่เป่ก็ยังติดต่อกับเพื่อนที่โรงเรียนอยู่เพราะเพื่อนที่โรงเรียนมักจะให้คำปรึกษาที่ดี แต่ด้วยความที่ปู่เป่อยู่กับเพื่อนแถวบ้านบ่อยกว่า ช่วงหลังปู่เป่จึงไม่ค่อยได้โทรคุยกับเพื่อนที่โรงเรียน เวลามีปัญหาเรื่องพ่อ เรื่องเงินก็จะหันไปปรึกษากับเพื่อนแถวบ้านแทน เพราะอยู่ด้วยกันตลอดไม่ว่าเพื่อนจะทำอะไรก็จะทำด้วยกัน จะกินเหล้า สูบบุหรี่ เสพยา ก็จะทำกับเพื่อนแถวบ้านตลอด ซึ่งในครั้งแรกที่เสพยาเกิดจากการเห็นเพื่อนเสพยาเลยลองทำตามเพื่อน ปู่เป่เล่าว่า

“เริ่มลองตั้งแต่ตอนอายุ 12 เห็นเพื่อนเสพเวลาไปเที่ยวกลางคืนด้วยกัน เลยถามเพื่อนว่าทำอะไรอะ เพื่อนเลยตอบกลับมาว่า นั่งเล่นยาอยู่ มึงจะลองมั้ยล่ะ ซึ่งช่วงนั้นปู่เป่เครียดเรื่องที่บ้านพอดี ปู่เป่เลยลองเสพเพื่อจะได้ลืมๆ เรื่องที่บ้านไป ตอนนั้นเพื่อนมันลองให้เสพยาบ้า เห็นเพื่อนมันเอายาบ้ามาบดเป็นผงๆ แล้วเอาไปลงไฟ ก็เลยทำตามเพื่อนมาเรื่อยๆ วันหนึ่งเสพไม่ก็เม็ด สองสามเม็ดก็รู้สึกดีแล้ว ตอนหลังก็เริ่มมาดูดไอซ์แต่ไอซ์ราคาแพง เลยดูดไม่บ่อย ช่วงไหนรู้สึกว่ายาวก็จะเสพยาบ้าอย่างเดียวเพราะตอนเสพยาบ้าก็ไม่อยากกินข้าว น้ำหนักก็จะลดลงเร็ว แต่หนูโชคไม่ดีพอเริ่มลองเสพก็ถูกจับเลย เข้าไปอยู่ศูนย์แรกๆที่ปากคลองตลาด เดือนเดียวก็ได้ออกมาแล้วเพราะช่วงนั้นเค้ามีโครงการคืนคนดีกลับสู่สังคม หนูเลยได้ออกมา ช่วงนั้นเลิกยาได้ 4-5 เดือนแต่เลิกได้อยู่แปบเดียวก็กลับไปติดใหม่เพราะเพื่อนมันชวนอีก”

(ปู่เป่, สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2555)

ซึ่งพอหลังจากที่ปู่เป่เริ่มกลับมาเสพยาอีก เงินที่ได้มาจากการทำงานจึงไม่พอกับค่าใช้จ่าย ปู่เป่จึงไปปรึกษากับเพื่อน เพื่อนเลยแนะนำให้รู้จักกับรุ่นพี่ ปู่เป่เล่าว่า

“พี่เค้าก็บอกว่ามีปัญหาเรื่องเงินเหรอ อยากได้งานพิเศษมั้ยล่ะ ที่ช่วยได้นะ แค่มารับของไปขายแค่นั้นเอง ขายแปบเดียวก็ได้เงินมาใช้แล้ว”

(ปูเป้, สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2555)

ปูเป้เลยลองไปขายยาเพราะช่วงนั้นต้องการเงิน และขายยาบ้าได้ประมาณแค่ปีครึ่ง ก็ถูกตำรวจจับ

- ชุมชน

ในชุมชนที่ปูเป้อาศัยอยู่หาขายเสฟติดได้ง่ายมากเพราะคนในชุมชนก็เสฟกันทั้งนั้น จึงทำให้ไม่มีคนในชุมชนมาเป็นผู้นำในการรณรงค์ต่อต้านยาเสฟติดเลย เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่ได้ ออกตรวจบ่อย คนในชุมชนก็เลยซื้อขายกันง่าย การจัดการแก้ไขปัญหายาภายในชุมชนก็ไม่ใช่ระเบียบเพราะส่วนมากเมื่อมีปัญหาของคนภายในชุมชนก็ใช้การทะเลาะกันมากกว่าการพูดคุยที่ดีต่อกัน

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

ก่อนที่ปูเป้จะกลายมาเป็นคนค้ายาบ้า ปูเป้ได้รับความกดดันมาจากครอบครัวเนื่องจากพ่อติดเหล้า ทำให้เวลาที่พ่อเมาเหล้าเมื่อใดพ่อก็จะเอามาลงกับแม่เลี้ยง และปูเป้ ปูเป้มักจะโดนทำร้ายร่างกายอยู่บ่อยๆ แต่ช่วงหลังที่พ่อติดเหล้าหนักและเอาไม้หน้าสามมาตีปูเป้ ปูเป้จึงทนพ่อไม่ไหว บางครั้งปูเป้ก็มีความรู้สึกเกลียดพ่อที่พ่อกำทำร้ายร่างกาย ชอบมาบังคับกดขี่ให้ปูเป้ทำงาน ปูเป้ไม่ชอบจึงหนีออกจากบ้าน ซึ่งในช่วงที่หนีออกจากบ้านก็ได้ไปอยู่บ้านเพื่อนเลยทำให้สนิทกับเพื่อนมากขึ้นเพื่อนทำอะไรก็จะทำตามตลอด จนกระทั่งเพื่อนให้ลองเสฟยา ก็ลองตามเพื่อน ปูเป้เล่าว่า

“พอออกจากโรงเรียนตอนแรกพ่อพาปูเป้ไปทำงานแบกข้าวที่โรงสีข้าวที่เดียวกับที่พ่อทำ ทำตั้งแต่แปด โมงเช้าถึงห้า โมงเย็น ได้ค่าจ้างวันละ 200 บาท ทำอยู่ประมาณ 2-3 เดือน ก็ลาออกเพราะได้เงินน้อยแล้วก็เหนื่อยมากด้วย ต่อมาก็เลยไปสมัครงานในร้านอาหารตอนกลางคืนเป็นเด็กนั่งครึ่งคี่จะได้ค่าตอบแทนครึ่งคี่ละ 100 บาท ทำได้อยู่ 5 เดือนก็ลาออกเพราะรู้สึกว่าการเปลืองตัว ลูกค้าชอบมาจับ โน่นจับนี่ที่ตัว รู้สึกไม่ชอบ และเงินที่ได้ก็ไม่พอใช้เลยลาออก ตอนนั้นเลยไปปรึกษากับเพื่อนเพราะเงินไม่พอใช้ เพื่อนเลยแนะนำให้รู้จักกับรุ่นพี่ ซึ่งรุ่นพี่ก็เลยบอกให้ลองไปขายยา ครั้งแรกเพื่อนพาไปเอายากับรุ่นพี่ที่บ้านแถวรังสิต เอามา 50 เม็ด พอได้ยามา เพื่อนก็บอกว่ารู้จักกับคนเสฟเยอะเดี๋ยวจะแนะนำให้มาซื้อกับหนู ครั้งแรกขายหมดภายในเวลาสามวันได้เงินมา 1,500 บาท ตอนหลังเลยรับยามากขึ้น กลุ่มคนซื้อก็จะเป็นคนในชุมชนบ้าง และคนที่รู้จักกับเพื่อนหรือคนที่เพื่อน

แนะนำให้นำซื้อกับหนูป้าง ซึ่งเวลาคนซื้อต้องการยาส่วนมากก็จะโทรมาสั่งจำนวนยาและบอกสถานที่ที่จะให้เอาไปส่ง โดยก่อนที่หนูจะไปส่งยา ก็จะให้เพื่อนขี่มอเตอร์ไซค์ไปดูเส้นทางให้ก่อน ถ้าทางสะดวกเพื่อนก็จะโทรมาบอกว่าให้ออกมาส่งได้แล้ว แต่ทุกวันหนูจะไปส่งยาประมาณ 30-50 เม็ดต่อวัน รับยามาเม็ดละ 130 บาท ราคาขายถ้าเป็นคนซื้อไม่บ่อย ก็จะขายราคา 250 บาท แต่ถ้าเป็นลูกค้าประจำก็จะขายเม็ดละ 200 บาท รายได้เฉลี่ยแล้วก็ประมาณวันละ 5,000 บาทแล้วแต่วัน”

(ปูเป้, สัมภาษณ์, 28 มิถุนายน 2555)

4. ข้อเสนอแนะ

ถ้าปูเป้สามารถย่นเวลากลับไปได้ ปูเป้ก็คงจะไม่ไปขายยาบ้าอีก เพราะไม่อยากมีประวัติไม่ดี ซึ่งถ้าได้ออกจากศูนย์ฝึกฯ แล้วปูเป้ก็จะนำความรู้จากการฝึกอาชีพของศูนย์ฝึกฯ คือ การนวดแผนไทย มาทำเป็นอาชีพ และอยากจะให้เจ้าหน้าที่เข้ามาควบคุมดูแล และป้องกันไม่ให้มีการใช้ยาเสพติดภายในชุมชนอีก

กรณีศึกษาที่ 6 หมูแดง (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

หมูแดง อายุขณะกระทำผิด 17 ปี ปัจจุบันอายุ 18 ปี กระทำความผิดในคดีร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) 4,000 เม็ด และถูกศาลพิพากษาให้อยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีต่ำสุด 4 ปี สูงสุด 6 ปี นับถือศาสนาอิสลาม เป็นคนจังหวัดนนทบุรี จบการศึกษาชั้นปวช. ปี 2 พ่อมีอาชีพทำไร่และทำสวนผักในที่ดินของตัวเอง รายได้ไม่แน่นอน ส่วนแม่เป็นแม่บ้านคอยดูแลบ้านให้กับเจ้าของโรงงานได้รายได้วันละ 300 บาท แต่ถ้าวันไหนทำงานล่วงเวลานายจ้างก็จะให้เงินเพิ่ม รายได้เฉลี่ยประมาณ 15,000 บาทต่อเดือน มีพี่สาว 2 คน พี่สาวคนโตทำงานเป็นครูพี่เลี้ยงเด็กอนุบาล ส่วนพี่สาวคนที่สองทำงานที่คลินิกรักษาหน้าแห่งหนึ่งอยู่รวมกัน 5 คน ในบ้านที่อยู่ในที่ดินที่ขายยกให้กับแม่ เป็นบ้านสวนมีบริเวณ หน้าบ้านจะเป็นคลอง หลังบ้านจะเป็นนาข้าว จึงทำให้ภายในหมู่บ้านมีเพียงบ้านไม่กี่หลัง คนในหมู่บ้านส่วนใหญ่ก็จะต่างคนต่างอยู่ จะเจอกันก็ตอนไปทำบุญที่วัดและตอนไปซื้อของที่ตลาด เพราะคนส่วนใหญ่จะไปรวมตัวกันใน 2 สถานที่นี้ ซึ่งก่อนที่ครอบครัวของหมูแดงจะมาอยู่ที่นนทบุรี หมูแดงเคยอาศัยอยู่ที่บ้านพ่อในซอยสีลม กรุงเทพฯ มาก่อน แต่พี่สาวอีกสองคนไม่ได้อยู่ที่กรุงเทพฯ ด้วยเพราะพี่สาวทั้งสองคนขายเป็นคนเลี้ยงพอโตขึ้นแม่ก็เลยให้อาศัยอยู่เป็นเพื่อนกับยายเลย ซึ่งในขณะที่พ่อและแม่

อยู่ที่กรุงเทพฯ พ่อและแม่ก็เปิดร้านเบเกอรี่เล็กๆ ในซอยสีลม รายได้ประมาณ 20,000 บาทต่อเดือน แต่พ่อยายที่อยู่นนทบุรีไม่สบาย แม่และหมูแดงจึงต้องไปกลับนนทบุรีเพื่อดูแลยายที่บ้าน ส่วนพี่สาว 2 คนไม่ค่อยได้มีเวลาดูแลยายมากเพราะพี่สาวทั้งสองคนต้องออกไปทำงาน บางวันก็ออกไปล้างที่บ้านแฟน เลยไม่ค่อยได้ดูแลยายมากนัก แม่และหมูแดงจึงต้องไปดูแลยายแทน หมูแดงเล่าว่า

“ก่อนที่จะหนูจะมาอยู่ที่นนทบุรี กับพ่อและแม่ หนูเคยอยู่ที่บ้านพ่อที่สีลม ในกรุงเทพฯ มาก่อน ส่วนพี่สาว 2 คน ยายจะเป็นคนเลี้ยงตั้งแต่เด็ก พ่อพี่สาว 2 คน โตก็เลยอยู่กับยายที่นนทบุรีเลย เพราะว่ายายอยู่บ้านที่นนทบุรีคนเดียว ส่วนตาก็เสียไปนานแล้ว พ่อกับแม่เลยให้พี่สาวไปอยู่เป็นเพื่อนตอนที่หนูอยู่ที่กรุงเทพฯ พ่อกับแม่จะอบขนมปังไปขาย เพราะพ่อกับแม่เปิดร้านเบเกอรี่อยู่ที่สีลม ซอย 10 พ่อหนูอายุได้ประมาณ 11 ปี ยายก็เกิดไม่สบายขึ้นมา ช่วงนั้นแม่และหนูเลยต้องไปกลับสีลมกับนนทบุรีทุกวันเลย ส่วนพี่สาวทั้งสองคนทำงานเลิกดึกเลยไม่มีเวลาดูแลยาย พี่เค้ามีแฟนด้วยแหละ บางวันเค้าก็ไปอยู่กะแฟนเค้า หนูกับแม่เลยต้องไปดูแลยายแทน ก็มีบางวันที่แม่หนูไม่ได้ไปดูยาย เพราะจะต้องอบขนมขาย หนูก็จะต้องไปบ้านยายเอง ไปกลับนนทบุรีคนเดียว แรกๆ พ่อก็จะขับรถมากอยรับส่งนะ แต่พอหลังๆ ก็ต้องนั่งรถเมล์ล่ะเพราะพ่อขับรถเที่ยวไปเที่ยวมาเสียเวลาทำมาหากิน หนูเลยต้องไปกลับเอง ตอนเช้าก็ค่อยออกจากนนทบุรีมาเรียนในตอนเช้าที่โรงเรียนแถวสีลม”

(หมูแดง, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555)

พอหมูแดงจบชั้น ป.6 หมูแดง พ่อและแม่จึงย้ายมาอยู่ที่นนทบุรีเพื่อดูแลยายจนกระทั่งสองปีหลังจากนั้นยายก็เสียชีวิตลง พ่อและแม่ของหมูแดงจึงอยู่ที่นนทบุรีจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ส่วนบ้านพ่อที่สีลม พ่อก็ให้ย้ายอยู่กับป้าและลูกๆ ของป้าด้วยกัน หลังจากที่ย้ายมาเรียนที่นนทบุรีเพื่อนที่โรงเรียนก็ได้แนะนำให้รู้จักกับแฟน(อายุ 22 ปี) หมูแดงเล่าว่า

“ตอนที่เพื่อนแนะนำ หนูอายุ 14 เอง เพื่อนมันมาบอกว่า มึงสนใจป้าที่เค้าชอบมึงอะ รวยด้วยนะ มึงไม่ลองคุยกะที่เค้าดูละ ตอนนั้นหนูก็คิดว่าพี่เค้าก็โอเคนะ รวยด้วย คบๆ ไปหอะ ก็เลยลองคบกับพี่เค้าดู เวลาไปไหนมาไหน พี่เค้าก็เลี้ยงตลอดอะ อยากรู้อะไรก็ซื้อให้ตามใจทุกอย่าง จนหนูเกิดไปมีอะไรกับพี่เค้าแล้วท้องอะสิ ตอนนั้นหนูไม่รู้ว่ท้องด้วยนะเพราะหนูเป็นคน

อวบๆ ยังใจดีวัยในเม่นส์ก็มาไม่ปกติอยู่แล้วเลยไม่รู้ มารู้ก็ตอนที่เป็นลมบ่อย
แฟนพาไปตรวจที่โรงพยาบาลปรากฏว่าท้อง ตอนที่รู้ก็เครียดมากคิดว่าจะ
บอกกับพ่อกับแม่ยังใจดี ผลสุดท้ายก็ตัดสินใจบอกพ่อกับแม่ หนูก็เลย
แต่งงานตั้งแต่อายุ 14 แล้วก็ย้ายไปอยู่บ้านแฟน มีอยู่วันนึงกะลั้งอยู่ใน
ห้องกับแฟนนี่แหละ จะเดินไปเข้าห้องน้ำปรากฏว่ามีเลือดออกมาจากตรง
นั้น หนูตกใจมากอะ เลยเรียกแฟนบอกว่า ตัวเองๆพาเค้าส่งโรงพยาบาล
หน่อย สงสัยลูกจะออกแล้ว ปรากฏพอไปถึงโรงพยาบาลเลือดมันทะลัก
ออกมา ตกใจทำอะไรไม่ถูก พอหมอไปเช็คลูกปรากฏว่าครรภ์เป็นพิษทำให้
ลูกตายอยู่ในท้อง เลือดที่ออกมาเป็นเพราะว่ามันต้องขับเอาของเสียออกจาก
ตัว เลยออกมาเยอะ ตอนนั้นพอรู้ว่าลูกตายนะเสียใจมาก ส่วนแฟนหนู
ร้องไห้เลยอะ เพราะแฟนห่อลูกคนนี้นี้มากเพราะเป็นลูกชาย แต่ประมาณยังไม่
ถึงปี(อายุ 15) หนูก็ท้องอีกคราวนี้แฟนดูแลหนูอย่างดีเลย ห่อสุดๆ ยิ่งพอ
ไปชานันท์รู้ว่า เป็นลูกผู้หญิง ชื่อของใช้ ชุดกระโปรงมาเตรียมไว้เยอะมาก
ห่อกว่าหนูอีก พอคลอดแล้วหนูก็กลับไปเรียนตามเดิมเลยเพราะตั้งแต่ท้อง
แรกแล้วหนูก็ไปเรียนตามปกติเพราะว่าเป็นคนรูปร่างอ้วนอยู่แล้วไง มีแค่
เพื่อนสนิทเท่านั้นแหละที่รู้ว่าหนูท้อง ส่วนแฟนก็ช่วยเหลือลูก ทำทุกอย่าง
เลย จนมาถูกจับเนี่ยแหละ แม่หนูเลยต้องเลี้ยงลูกให้แทน”

(หนูแดง, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555)

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของหนูแดงที่เกิดขึ้นจากการร่วมกันค้ายาบ้ากับแฟน สามารถ
พิจารณาได้ถึงสาเหตุของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของหนูแดง มีความสัมพันธ์ที่ดี ครอบครัวอบอุ่น
คนในบ้านรักใคร่กันดี แต่ส่วนใหญ่เมื่อหนูแดงมีปัญหาจะปรึกษากับพี่สาวคนที่สองมากกว่าเพราะ
หนูแดงคิดว่าพี่สาวคนที่สองเข้าใจในตัวหนูแดงมากที่สุด แต่หนูแดงก็ไม่ค่อยได้ปรึกษาอะไรมาก
เพราะหนูแดงจะเป็นคนอารมณ์ดี ไม่ค่อยคิดอะไรมากนัก พอมีปัญหาทีไรจะไม่ค่อยได้ใส่ใจ
ส่วนมากเรื่องที่ปรึกษากับพี่สาวจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนมากกว่าเพราะเพื่อนในกลุ่มจะเป็นคนขี้น้อยใจ
เป็นส่วนใหญ่ เลยจะงอนกันบ่อย ซึ่งพอเอาเรื่องไปปรึกษาพี่สาว พี่ก็จะบอกเสมอว่าอย่าไป
คิดอะไรมาก แปปเดียวเดี๋ยวเพื่อนก็หายงอน ลองโทรหาสิ ซึ่งพอหนูแดงได้รับคำแนะนำจากพี่สาว

หมูแดงก็เลยพยายามไม่คิดอะไรกับเพื่อนมาก ส่วนทางด้านบทบาทของคนในครอบครัว พ่อจะมีบทบาทในครอบครัวมากที่สุดเพราะเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดูแลทุกอย่างภายในครอบครัว

“ปกติพ่อหนูเค้าจะเป็นคนตลกนะ ส่วนแม่จะออกแนวเงิบๆ ใจดีๆ พ่อกะแม่ไม่ค่อยทะเลาะกันเลย แทบไม่มีเลยด้วยซ้ำ แต่ถ้าพ่อโกรธอะไรขึ้นมาพ่อก็จะแคะไหยวาย บ่นๆ นิดหน่อย บางทีก็ลงกับของบ้างบางครั้ง 555+ แต่ก็ไม่เคยทำร้ายคนในบ้านเลยนะ หนูเลยคิดว่าหนูเหมือนพ่อนะ เพราะพ่อจะฮาๆ ไม่ค่อยคิดร้ายมาก นิสัยเหมือนกัน ส่วนกับแม่นี่ หนูไม่เหมือนเลยเพราะแม่ไม่ค่อยพูดมากไม่เหมือนหนูพูดมาก พูดเยอะ พูดไม่หยุด พูดตลอดเวลา 555+ ขนาดตอนที่หนูมีแฟนแล้วหนูเกิดไปมีอะไรกับแฟนแล้วท้อง ตอนนั้นหนูคิดว่าพ่อต้องโมโหมแน่ๆ จะพูดกับพ่ออย่างไรดีวะ เลยไปบอกพี่สาวกับบอกแม่ก่อน แม่กับพี่สาวก็เลยบอกว่า บอกพ่อไปเหอะยัง ใจพ่อก็ต้องรู้อยู่ดี หนูก็เลยไปบอกพ่อ ปรากฏพ่อก็คาดพ่อไม่คิดว่าอะไรเลยแต่น้ำเสียงจะนิ่งๆ น้อยๆ แล้วพ่อก็บอกว่า ทำไมถึงทำอย่างนี้ยังเด็กอยู่แท้ๆ แล้วผู้ชายเค้ารู้รึป่าว เค้าจะรับผิดชอบยัง ใจ ผลก็คือหนูเลยต้องแต่งงานกับแฟน แล้วก็ย้ายไปอยู่ที่บ้านแฟนเลย ตอนนั้นน่าจะอายุซัก 15 อ่ะ ส่วนเรื่องที่ว่าพ่อกับแม่เคยบอกมัยว่ายาเสพติดมันไม่ดี พ่อก็เคยบอกนะแต่ไม่ค่อยได้สนใจเท่าไร หนูบอกตั้งแต่เด็กแล้ว ตอนนั้นก็ไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเลย”

(หมูแดง, สัมภาษณ์, 21 กรกฎาคม 2555)

ทางด้านการศึกษาข้องกับยาเสพติดของคนในครอบครัว คนในครอบครัวคือพี่สาวทั้งสองคนร่วมกันค้าขายกับแฟน และแฟนของหมูแดงก็เป็นผู้ค้ายาบ้าด้วย ซึ่งปัจจุบันแฟนของพี่สาวทั้งสองคนก็ได้ถูกจับอยู่ในเรือนจำคลองเปรมมาก่อนหน้าที่หมูแดงจะถูกจับแล้ว ส่วนแฟนของหมูแดงก็ถูกจับอยู่ที่เรือนจำคลองเปรมเช่นกัน หมูแดงเล่าว่า

“พอหลังจากที่เพื่อนที่โรงเรียนแนะนำให้รู้จักกับแฟน หนูคบกะเค้าได้ประมาณเดือนนึงหนูก็มาเริ่มคิดละ ทำไมไอ้คนนี้มีเงินเยอะจังวะ เลี้ยงโน่นเลี้ยงนี่อยู่ได้ งานก็ไม่ทำ ไปเอาเงินมาจากไหนวะเนี่ย ตอนแรกหนูถามเค้าว่าไปเอาเงินมาจากไหน เค้าก็บอกวาก็ไปขายของ แต่หนูก็ไม่เคยเห็นเค้าจะขายอะไรเลย ใจ วันนั้นหนูเลยตามแฟนไปที่บ้านเลย แล้วก็ถามว่า ตัวเองตกลงตัวเองขายอะไรกันแน่ เค้าไม่เห็นตัวเองจะทำอะไรเลยนะ แฟนก็เลยไปหยิบยามาให้ดูแล้วบอกว่าขายไอ้นี้อ่ะ

แหละ จบมะ หลังจากนั้นหนูก็เห็นเค้าขายมาตลอดอะ แต่ที่นี้ตอนที่หนูท้องแล้ว หนูต้องแต่งงาน พี่สาวกับพี่เขยก็เห็นว่าแฟนหนูคือใครซัยมะ พอหลังจากวันงาน พี่สาวคนที่สองก็เข้ามาถามหนูเลยว่า แฟนเอ็งอะขายยาไซม์มัย หนูตกใจอะ หนูเลยถามพี่สาวว่ารู้ได้ไง พี่สาวก็เลยบอกว่าพี่เขยเห็นตอนไปเอายา วันนั้นหนูก็เลยรู้ว่าตกลงพี่เขยทั้งสองคนขายยาเหมือนกัน แฟนของพี่สาวคนโตเค้าเป็นเจ้าของงาน (เจ้าของยาบ้า) ส่วนแฟนของพี่สาวคนที่สองก็จะรับงานจากแฟนพี่สาวคนโตไปขาย พี่สาวคนที่สองเลยชวนบอกว่าให้มารับยาด้วยกันมัย แฟนกับหนูก็เลยไปรับยาจากพี่คนที่สองมาขายตั้งแต่นั้นมา ตอนนั้นหนูอายุ 15 ละ แต่ว่าหนูก็ไม่เคยเสพนะ แฟนหนูก็เหมือนกัน ขายอย่างเดียว ”

(หนูแดง, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555)

- โรงเรียน

โรงเรียนช่วยทำให้หนูแดงได้รู้จักกับยาเสพติดว่าเป็นอย่างไร เพราะครูเคยให้ความรู้ว่ายาเสพติดเป็นภัยต่อสังคม ควรหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากยาเสพติด ด้านการจัดกิจกรรมภายในโรงเรียนของหนูแดงไม่เคยมีการจัดกิจกรรมรณรงค์เกี่ยวกับยาเสพติด ส่วนเวลาอยู่ที่โรงเรียนหนูแดงก็ไม่ได้ปรึกษากับครูที่โรงเรียนเพราะไม่มีเรื่องที่จะขอคำปรึกษา ไม่ได้มีความสนิทสนมกับอาจารย์มากนัก ซึ่งในตอนทีหนูแดงลาออกจากโรงเรียนก็ไม่ได้ปรึกษากับครู ไปลาออกตอนอยู่ ปวช.ปี 2 เพราะต้องออกมาเลี้ยงลูกและออกมาขายของเพื่อที่จะเก็บเงินไว้ให้ลูก

- เพื่อน

เพื่อนหนูแดงที่คบจะเป็นเพื่อนที่โรงเรียน จะชอบนัดกันไปเที่ยวต่างจังหวัด ไปเที่ยวทะเล น้ำตก ซึ่งพอนัดเจอกันส่วนใหญ่เพื่อนก็จะดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เล่นไพ่ และเสพยาบ้างบางคน แต่โดยส่วนตัวหนูแดงจะเล่นไพ่อย่างเดียวจะไม่ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ และเสพยากับเพื่อนเลย เพราะไม่ชอบ หนูแดงเล่าว่า

“เพื่อนที่โรงเรียนทั้งนั้นแหละ ในกลุ่มสนิทกันมากไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกันบ่อย ไปทะเลบ้าง น้ำตกบ้าง แล้วแต่เวลาไปเที่ยวกับเพื่อนก็มีกินเหล้า ดูคบุหรี่ป้างนะ แต่ไม่เยอะ ส่วนมากจะเล่นไพ่ออกเต็งกันมากกว่าเล่นกินเงินกันตาละ 10 บาท เล่นพอสนุก 55+ ส่วนเสพยาก็เห็นว่าเพื่อนเสพนะ แต่ไม่เคยสนใจ ไม่อยากรู้และไม่อยากลองด้วย เพื่อนเคยชวนให้ลองเหมือนกันตอนนั้น โยนทิ้งเลย และบอกกับเพื่อนด้วยว่า กูไม่เอาไม่อยาก

ลองไม่ต้องมาให้กูดตามมึง พอหนูทำย้งั้นเพื่อนมันก็ไม่เคยให้ลองอีกเลย
มันคงกลัวหนูโกรธมันมั้ง”

(หมูแดง, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555)

ส่วนเวลาพบปะกับเพื่อนในช่วงที่ยังไม่ได้ไปอยู่กับแฟนก็จะนัดเจอและคุย
โทรศัพท์กับเพื่อนทุกวัน แต่พอหมูแดงย้ายมาอยู่กับแฟนก็ไม่ค่อยได้ไปเที่ยวกับเพื่อน นัดเจอกันแค่
อาทิตย์ละครั้ง หรือในช่วงหลังๆ มากี่เจอกันแค่เดือนละครั้งเพราะแฟนไม่ชอบให้ไปอยู่กับเพื่อน
ส่วนมากหมูแดงจะอยู่กับกลุ่มเพื่อนแฟนมากกว่า หมูแดงเล่าว่า

“หนูเป็นคนฮาๆ หนูเลยชอบอยู่กับเพื่อน ตอนยังไม่มีแฟนนี้หนูไปเที่ยวกับ
เพื่อนบ่อยนะ ถ้าไม่ไปเที่ยวก็ต้องคุยโทรศัพท์กันทุกวัน ขาดไม่ได้ ขอ
เม้าท์ก่อน แต่พอคบกับแฟน แฟนหนูไม่ให้ออกไปไหนเลย จะไปไหนต้อง
คอยอนุญาตก่อน เคยถามแฟนว่าทำไมตัวเองไม่ให้เค้าไปเที่ยวกับเพื่อนละ
แฟนหนูมันตอบมาว่า ไม่เอาหรอกให้ไปเที่ยวบ่อย ห่างหูห่างตา เกิดตัวเอง
แอบนอกใจเค้าละ ไม่ต้องไปบ่อยหรืออยู่กับเค้านี้แหละ หนูก็รู้ละ สงสัย
มันคงไม่อยากให้หนูเป็นแบบมัน แฟนหนูเจ้าชู้ไงเลยกลัวหนูแอบไปมีกิ๊ก
เหมือนมันกลัวกรรมตามสนอง หนูก็ไม่อยากมีปัญหาขนาดๆ ที่ค่อยไปเที่ยว
กับเพื่อน จะออกจากบ้านได้ก็ต่อเมื่อไปส่งยาหรือไม่กี่เวลาแฟนไปแต่งรถ
มอไซค์ก็ไปอยู่กับกลุ่มเพื่อนของแฟนอะแหละ ช่วงหลังเริ่มคุ้นไปบ่อยเลย
รู้จักกับคนแถวนั้น เค้าเลยพาไปบ่อน ไปเล่นไพ่ป๊อกเด้งกับคนแก่ๆ สนุกดี
ดีกว่านั่งอยู่เฉยๆ รอแฟนแต่งรถ รออย่างงั้นมันน่าเบื่อ ไปเล่นไพ่ดีกว่า
สนุก”

(หมูแดง, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555)

- ชุมชน

คนในชุมชนของหมูแดงจะต่างคนต่างอยู่เพราะบ้านแต่ละหลังอยู่ห่างจากกัน จะ
ถูกคั่นด้วยสวนและนาเป็นส่วนใหญ่ แต่ละบ้านจึงต่างคนต่างอยู่ เวลาจะเจอกันก็มักจะ ไปเจอกันใน
ตลาดมากกว่า การใช้จ่ายติดจึงมีน้อย ส่วนใหญ่จะมีแหล่งขายยาในชุมชนมากกว่า การรณรงค์จึง
ไม่มี ส่วนใหญ่จะมีการรณรงค์ในแถบบางบัวทอง บางใหญ่ ไทรน้อยมากกว่า เพราะแถวนั้นแหล่ง
เยอะ เพราะเวลาที่หมูแดงไปส่งยา ก็จะ ไปส่งแถวนั้นเป็นประจำ

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

หลังจากที่หมูแดงได้ไปที่บ้านแฟน และแฟนได้บอกให้รู้ว่าได้เงินมาจากการขายยาบ้า จึงทำให้หมูแดงเห็นว่าการขายยานั้นทำให้ได้เงินเยอะ รวมถึงพี่สาวและแฟนพี่สาวทั้งสองคนก็ขายยาบ้าด้วย จึงทำให้หมูแดงบอกกับแฟนว่าให้มารับยากับพี่เขยแทน ซึ่งตอนแรกหมูแดงก็ไม่ได้ไปรับส่งยาด้วย แต่ที่ภายหลังหมูแดงตัดสินใจที่จะมาค้าขายร่วมด้วยเนื่องจากเห็นว่าแฟนขายยาได้น้อยเงินที่จะต้องใช้จ่ายก็ไม่พอ หมูแดงเล่าว่า

“ตอนที่หนูรู้ว่าแฟนขายยาบ้า หนูก็ไม่ได้ช่วยเค้าทำนะ แต่หนูก็เห็นว่าเค้าทำยังไงบ้าง ยิ่งพอช่วงที่รู้ว่าพี่สาวกับพี่เขยขายยาบ้า รู้ตอนแรกก็ตกใจนะ แต่พี่สาวชวนให้มาทำด้วยเพราะเห็นว่าแฟนหนูทำอยู่แล้ว เลยชวนให้มาหุ้นกันสามคนพี่น้อง เพราะพี่เขยคนโตเค้าเป็นเจ้าของงาน ส่วนพี่เขยคนรองรับเอางานจากพี่เขยคนโตมาขาย ที่เค้าก็เลยให้มาช่วยหุ้นกันจะได้ได้เงินเยอะๆ แลวตอนนั้นหนูเห็นแฟนหนูมันขายเห็นแล้วมันก็ชักช้ำอยู่เหมือนกันเพราะแฟนหนูชอบทำอะไรชักช้ำ กว่าจะได้เงินมากินาน แฟนหนูขายได้วันละ 30 เม็ดเอง รับเค้ามารับ 150 แต่ขาย 200 กำไรแค่ 50 บาทจะไปทำอะไร เห็นแล้วมันโมโหหนูเลยด่ามันไปว่า “ตัวเองขายยังงี้เมื่อไหร่ถึงจะรวย เอามานี้เดียวเค้าเอาไปขายเอง” หนูเลยไปรับมาจากพี่สาวคนรองแล้วเอามาขาย ซึ่งก่อนไปรับก็จะต้องโอนเงินก่อนแล้วค่อยไปรับยา แต่บางทีถ้ามียาอยู่กับตัวพี่สาวก็ไปเอาที่บ้านพี่สาวได้เลย พี่สาวจะเก็บยาไว้ในลิ้นชัก หนูก็จะไปหยิบมา 3 ลูก(6,000 เม็ด) แต่เวลาขายหนูจะพกยาไปวันละถุงเดียวก็ตก 200 เม็ด ขายเม็ดละ 200 วันนึงขายได้ไม่ถึง 200 เม็ด หรือก แต่ตกแล้วที่ได้เงินมาก็ประมาณ 10,000-20,000 บาทเลยนะ ช่วงแรกที่รับยามาเยอะๆ แฟนหนูมันกลัวมากเลยอะ ไม่เคยเห็นยาเยอะขนาดนี้ บ่นว่ากลัวตลอด ไม่เหมือนหนู หนูไม่กลัวเลยนะ คิดว่ายังไงก็ไม่โดน คิดเรื่องเงินอย่างเดียว แต่พอมีเงินเยอะก็ใช้จ่ายอะ อย่างหนูก็จะหมดเงินไปกับเสื้อผ้า กระเป๋า เครื่องสำอางค์ ไปเล่นไฟ อย่างตอนกลางวันถ้าไม่มีลูกค้าโทรมาสั่ง ก็เอาละ อาบน้ำแต่งตัวเอากระเป๋าหนีบรักแร้ แล้วก็ออกจากบ้านไปแระ ออกไปบ่อน ไปเล่นโป๊กเกอร์ พกเงินไปไม่กี่พัน ถ้าเล่นแล้วถูกกินตังหมดก็จะกลับบ้านเลย แต่ถ้าเล่นได้ก็อยู่จนถึงช่วงบ่าย อีกอย่างนี่คือพอเวลาหนูเห็นเพื่อนมีอะไรก็อยากมีมั่งเลยใช้เงินเยอะ ส่วนแฟนหนูชอบแต่งรถมอเตอร์ไซค์ แต่งนู่นเดมนี่ เงินหมดหมด หมดเงินไม่ทัน หนูเลยไปขายเสื้อผ้ากับกีฬช้อปที่ตลาดนัดตอน

ยื่นด้วยส่วนตอนกลางวันก็ไปส่งยาให้ลูกค้า ลูกค้าก็จะโทรมาสั่งยาแล้วหนู
ก็ไปส่ง ส่วนใหญ่จะไปส่งที่ห้างคาร์ฟูร์บางใหญ่ ไทรน้อยบ้าง บางบัวทอง
บ้างแล้วแต่ลูกค้าจะสั่ง”

(หนูแดง, สัมภาษณ์, 21 กรกฎาคม 2555)

หลังจากที่หนูแดงและแฟนขายยาบ้าได้ 2 ปีก็ถูกตำรวจคุมจับ โดยที่หนูแดงไม่รู้เลยว่า
ตำรวจมาแฝงตัวอยู่แถวบ้าน ทำให้หนูแดงได้เข้ามาอยู่ที่ศูนย์ฝึกฯ ส่วนแฟนของหนูแดงโดนจับและ
ถูกศาลพิพากษาให้อยู่ที่เรือนจำคลองเปรม 20 ปี 6 เดือน

4. ข้อเสนอแนะ

หนูแดงได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรให้รัฐบาลเข้ามาปราบปรามกันอย่างจริงจังเพราะยังมีอีก
หลายคนที่ยังไม่ถูกจับกุม ซึ่งหากหนูแดงย้อนเวลากลับไปได้ก็จะไม่ไปรู้จักกับแฟนและจะไม่ยุ่ง
เกี่ยวกับยาเสพติดอีก ถ้าได้ออกไปแล้วก็จะไปเปิดร้านขายเสื้อผ้าเป็นของตนเอง เลี้ยงลูกอยู่กับบ้าน
แต่ถ้าเกิดเงินที่ได้จากการขายเสื้อผ้ายังน้อยอยู่ก็อาจจะต้องกลับไปขายอีกก็ได้ เพราะหนูแดงคิดว่ามี
ทางเลือกในประกอบอาชีพอยู่ไม่กี่ทาง

กรณีศึกษาที่ 7 แดงโม (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

แดงโม อายุขณะกระทำผิด 17 ปี ปัจจุบันอายุ 18 ปี กระทำผิดในคดีร่วมกัน
ครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) 45 เม็ด และถูกศาลพิพากษาให้อยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก
และเยาวชนหญิงบ้านปรานีต่ำสุด 3 ปี สูงสุด 5 ปี นับถือศาสนาพุทธ เป็นคนจังหวัดสมุทรปราการ
จบการศึกษาชั้นม. 1 พ่อมีอาชีพรับจ้างขับรถสามล้อที่แถวท่าน้ำสมุทรปราการ รายได้ 200-300
บาทต่อวัน พ่อทำงานทุกวัน เพราะต้องเลี้ยงลูกเพียงคนเดียว เนื่องจากแยกทางกับแม่ตั้งแต่แดงโม
อายุได้สี่ขวบ พ่อกับแม่แยกทางกันเพราะพ่อจับได้ว่าแม่แอบไปมีแฟนใหม่ด้วยแล้วก็คิดการพนัน
ด้วย พ่อเคยโกรธ และเลิกกับแม่เลยตั้งแต่นั้นมา ส่วนแม่พอลูกกับพ่อ แม่ก็ไม่เคยมาหาหรือมาเยี่ยม
เลย แดงโมมีพี่สาว 1 คน และน้องชายอีก 1 คน พี่สาวทำอาชีพขายเสื้อผ้าและขายคอนแทกเลนส์อยู่
ที่ท่าน้ำสมุทรปราการ อาศัยอยู่กับพ่อ พี่สาว น้องชาย และหลาน(ลูกของพี่สาว) 3 คน เป็นบ้านไม้
ในชุมชนพระประแดง พ่ออายุ 14 ปีแดงโมก็ลาออกจากโรงเรียนเพราะหนีเรียนไปเที่ยวกับเพื่อน
บ่อย เลยลาออกมาทำงานเป็นเดินเซอร์ ได้ค่าจ้าง 250 บาทต่อวัน จะออกไปเดินทุกๆ วันจันทร์
วันพฤหัสบดี วันเสาร์และวันอาทิตย์

โดยในขณะที่แดงโมถูกจับพร้อมกับแฟนนั้น แแดงโมก็ท้องได้ 2 เดือนแล้ว จึงทำให้แดงโมต้องคลอดลูกอยู่ภายในศูนย์ฝึกฯ และปัจจุบันแดงโมก็เลี้ยงลูกเองเพราะว่าตอนที่ครอบครัวของแดงโมและครอบครัวของแฟนรู้ว่าแดงโมคลอดแล้วต่างคนก็จะเอาหลานไปเลี้ยง แแดงโมเลยตัดปัญหาเพื่อไม่ให้ทะเลาะกัน แแดงโมจึงเลี้ยงลูกด้วยตัวเอง แแดงโมก็จะติดต่อกับแฟนผ่านทางจดหมาย ซึ่งอีกไม่นาน แฟนของแดงโมก็น่าจะได้ออกจากบ้านมูทิตาแล้วเพราะว่าแฟนของแดงโมมีพฤติกรรมดีจัดอยู่ในชั้นเพชรงาม จึงได้ออกก่อนกำหนดที่ศาลพิพากษา

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของแดงโมที่เกิดขึ้นจากการร่วมกันค้ายาบ้ากับแฟน สามารถพิจารณาได้ถึงสาเหตุของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

หลังจากที่พ่อกับแม่แยกทางกัน พ่อก็ไม่ได้แต่งงานใหม่ เพราะพ่อไม่อยากให้ลูกทั้งสามคนมีปัญหา พ่อขยันทำงานมากออกไปทำงานจีสามล้อเงินที่ได้มาก็เอามาส่งให้ลูกเรียนหนังสือ จนพี่สาวของแดงโมจบม. 3 ก็ออกจากโรงเรียนมาขายของ เพื่อที่จะหารายได้มาช่วยส่งเสีย จึงทำให้แดงโมรักพ่อและพี่สาวมาก มีบางครั้งที่แดงโมทำตัวเกรง ไม่ยอมกลับบ้านเพราะติดเล่นเกมออนไลน์ พ่อก็จะลงโทษด้วยการตีเพื่อเป็นการสั่งสอนไม่ให้แดงโมทำอีก ซึ่งแดงโมก็ยอมรับผิดทุกครั้ง แต่เวลามีปัญหาเรื่องเพื่อนเรื่องแฟนแดงโมก็จะปรึกษากับพี่สาวเพราะพี่สาวเข้าใจแดงโม แแดงโมจะไม่ปรึกษากับพ่อเรื่องแฟนเพราะกลัวพ่อว่า พ่อมักจะสอนเสมอว่า อย่าเพิ่งรีบมีแฟนเพราะจะทำให้ตัดอนาคตของตัวเองแต่แดงโมก็ไม่เชื่อพ่อ แแดงโมแอบมีแฟนตั้งแต่อายุ 16 ปีก็คบกันเรื่อยมาจนตอนหลังพ่อรู้แดงโมจึงแต่งงานและย้ายไปอยู่บ้านแฟน และทำให้แดงโมรู้ว่าแฟนของแดงโมขายยาบ้าด้วย แแดงโมเล่าว่า

“หนูไม่รู้เลยว่าแฟนขายยาบ้า ตอนไปเที่ยวกันก็นึกว่าเงินที่เอามาเลี้ยงหนู พ่อกับแม่ให้มา เพราะบ้านแฟนก็มีฐานะอยู่ พ่อกับแม่เค้ามีธุรกิจขายเฟอร์นิเจอร์ ที่ไหนได้เงินที่มาเลี้ยงคือเงินที่ได้จากการขายยาบ้า หนูก็บอกให้เค้าเลิกทำ เพราะมันไม่ดีเป็นบาปนะ แต่เค้าก็ไม่เชื่อ”

(แดงโม, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

นอกจากแฟนของแดงโมจะเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดแล้ว แฟนของพี่สาวแดงโมก็ถูกจับในคดีค้ายาเสพติดอีกด้วย แแดงโมเล่าว่า

“แฟนพี่สาวหนูก็ขายยาบ้าเหมือนกัน ตอนแรกพี่สาวหนูก็ไม่ว่าแฟนทำอาชีพอะไร พี่เขยบอกแค่ว่ารับจ้างทั่วไป พี่สาวก็เห็นออกไปทำงานทุกวัน กลับมาก็เอาเงินมาให้พี่สองพัน พี่สาวก็เลยไม่ได้สนใจอะไร จนมีลูกด้วยกันสามคนอะก็ยังไม่รู้ มารู้ก็ตอนที่พี่เขยถูกจับเข้า ไปอยู่ที่เรือนจำคลองเปรมแล้ว โคนติดคุกตลอดชีวิต ช่วงนั้นที่บ้านหนูมีปัญหาหนัก พี่สาวขาดรายได้ไปเลย ต้องทำงานหนักขึ้นเพราะต้องเลี้ยงลูก หนูก็ช่วยพี่สาวเลี้ยงหลานนะ วันไหนที่ไม่ได้ไปเป็นเดินเซอร์ก็จะอยู่เลี้ยงหลานที่บ้านให้ แต่พอหนูย้ายมาอยู่บ้านแฟนก็ต้องเที่ยวไปเที่ยวมา ตอน 7 โมงเช้าแฟนก็จะมาส่งที่บ้านให้ไปเลี้ยงหลาน ตอนเย็น 6 โมงก็มารับหนูกับหลาน ไปอยู่ที่บ้านแฟน พอ 4 ทุ่มก็ค่อยเอาหลานไปส่งให้พี่ที่บ้าน ส่วนพ่อก็เลี้ยงหลานให้ไม่ได้ เพราะพ่อก็เกิดมาป่วยเป็นโรคเรื้อน โชคดีที่ได้ค่าใช้จ่ายจากของหลวง เลยไม่ค่อยลำบากมาก”

(แดง โม, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

- โรงเรียน

แดง โมมีความรู้สึกต่อโรงเรียนว่าเป็นสถานที่ที่ทำให้แดง โมมีความรู้เพิ่มมากขึ้น แต่การที่แดง โมลาออกจากโรงเรียนไม่ได้เป็นเพราะว่าโรงเรียนไม่ดีแต่เป็นเพราะตัวแดง โมเองที่ไม่ตั้งใจเรียน ติดเพื่อน และหนีเรียนบ่อย แแดง โมจึงลาออกเอง ครูที่โรงเรียนก็ใจดีกันทุกคน ส่วนด้านการให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดของโรงเรียนนั้น ครูไม่เคยให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดและทางโรงเรียนก็ไม่ได้จัดกิจกรรมรณรงค์ด้วย

- เพื่อน

เพื่อนที่แดง โมสนิทจะเป็นเพื่อนที่โรงเรียน ซึ่งแต่ละคนก็จะมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เทียวกลางคืน สูบบุหรี่ ดื่มเหล้า และติดเกมออนไลน์

“ในช่วงที่เรียนอยู่ม. 2 เทอม 2 หนูหนีเรียนบ่อยเพราะติดไปเที่ยวกับเพื่อนที่โรงเรียน วันธรรมดาจะนัดกันโคคเรียน ไปเล่นเกมออนไลน์เพราะเล่นแล้วมันสนุกดี เหมือนได้ปลดปล่อย ส่วนตอนวันศุกร์ วันเสาร์ก็นัดไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อน ดื่มเหล้า เพื่อนก็เล่นยากันแต่หนูไม่เล่น กลัวเล่นยาแล้วถ้าพ่อกับพี่สาวรู้จะ โคนว่า โคนทำโทษแค่เรื่องหนีเรียนก็จะแยะแล้ว เลยไม่ลอง

ดีกว่า เห็นแต่เพื่อนเล่นยากันค้มควันยาบ้ากัน หนูไม่เอาด้วยอะ โคนจับแล้ว
ไม่คุ้มกัน”

(แดง โม, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

- ชุมชน

ชุมชนที่แดง โมอาศัยอยู่แถวพระประแดง มีการใช้ยาเสพติดกันน้อย แแดง โมก็พอรู้
บ้างว่ามีคนเสฟ แต่ก็ไม่ว่าใครเป็นคนขาย ส่วนการดูแลและป้องกันภายในชุมชนก็จะมีตำรวจสาย
ตรวจคอยออกตรวจทุกวัน เลยทำให้คนในชุมชนไม่กล้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

จากการที่แดง โมมีแฟนขายยาบ้าจึงทำให้แดง โมถูกจับร่วมกับแฟน แแดง โมเล่าว่า

“หนูไม่รู้ว่แฟนรับยาบ้ามาขายเท่าไร หนูรู้แค่ที่เค้าขายยาเพราะเค้า
อยากได้เงินไปเที่ยว ไปซื้อของ หนูก็เคยถามเค้านะว่า ทำไมไม่ขอพ่อกับแม่
ล่ะ พ่อกับแม่ก็มีเงิน ไม่ใช่เหรอ จะไปขายทำไมมันไม่ดี เค้าก็ตอบกลับหนู
มาว่า แม่เค้าใจดีก็ให้เงินมาบ้างแต่ก็ให้ไม่มาก อย่างรองเท่าคู่สองสามพัน
แม่เค้าก็ให้เงินนะแต่ให้มาไม่หมด แม่ให้ไปขอพ่อมาเพิ่ม แต่แฟนหนูเค้า
ไม่กล้าขอพ่อเค้า เพราะพ่อเค้าดุ พ่อเค้าไม่ค่อยให้เงินเค้าก็เลยไปขายยา
เค้าเคยเล่าเค้าว่าเค้าเอายาบ้ามาจากเพื่อน นอกนั้นหนูก็ไม่รู้แล้ว ส่วนวันที่
หนูถูกจับวันนั้นหนูขอติดรถแฟนไปหาหมอด้วย หนูจะไปตรวจครรภ์ที่
โรงพยาบาล แต่ระหว่างทางมีตำรวจสายตรวจมาคอยตรวจรถยนต์ที่ผ่านไป
มา แล้วหนูก็ไม่รู้ว่าในรถมันมียาด้วย หนูไม่รู้ว่แฟนหนูจะเอาไปส่ง ไม่
งั้นหนูก็ไม่มากับแฟนหนูหรอก ปรากฏว่าตำรวจเค้ามาค้นตัวเจอยาในตัว
แฟนหนู 45 เม็ด หนูก็เลยโดนจับมาพร้อมกับแฟนเลย”

(แดง โม, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

4. ข้อเสนอแนะ

ถ้าแดง โมย้อนเวลากลับไปได้ แแดง โมก็คงจะบอกให้แฟนเลิกขายยาบ้า คงไม่ปล่อยให้แฟน
ทำมาเรื่อยๆ ซึ่งถ้าหากออกจากบ้านปราณีแดง โมก็จะช่วยพี่ชายของ และเลี้ยงลูกให้ลูกเป็นคนดี
และจะห้ามแฟนเด็ดขาดว่าห้ามไม่ให้ไปขายอีก เพราะถ้าไปขายอีกก็จะทำผิดบาปก็จะติดมาถึงตัว
ลูก

กรณีศึกษาที่ 8 หลิน (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

หลิน อายุขณะกระทำผิด 17 ปี ปัจจุบันอายุ 19 ปี กระทำผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) 100 เม็ด และถูกศาลพิพากษาให้อยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง บ้านปราณี 1 ปี 1 เดือน นับถือศาสนาอิสลาม เป็นคนกรุงเทพมหานคร สถานภาพโสด จบการศึกษา ชั้นป. 6 พ่อและแม่ทำอาชีพรับจ้าง ทำงานอยู่ในโรงงานกระดาษยาสูบของลุงคนรู้จักแถวบ้าน ซึ่งโรงงานที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ บ้าน รายได้ 250 บาทต่อวัน ทำงานทุกวัน พักอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าประกอบไปด้วย พ่อ แม่ หลิน น้องชาย และอาผู้หญิงอีก 2 คนอยู่ในบ้านหลังเดียวกันเป็นบ้านเดี่ยวในซอยย่านหนองจอก

นิสัยส่วนตัวหลินจะเป็นคนไม่ค่อยพูด ไม่สนใจใคร อยู่ในบ้านก็มักจะค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับคนภายในบ้าน รวมไปถึงกับพ่อแม่ก็ไม่ค่อยมีเวลาให้ พ่อแม่ก็จะให้ความสนใจแต่กับตัวน้องชายมากกว่า หลินจึงมีความรู้สึกที่ไม่ค่อยได้รับความรักจากพ่อแม่ เพราะพ่อแม่จะรักน้องชายมากกว่า เวลาซื้อของก็มักจะตามใจน้องชายมากกว่าหลิน เวลานอนน้องชายจะได้นอนกับพ่อแม่ แต่หลินจะนอนห้องเดียวกับย่า จึงทำให้หลินจะสนิทกับย่ามากที่สุดเพราะย่าจะคอยปลอบใจและดูแลหลินมาตลอด

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของหลินที่เกิดขึ้นจากการค้ายาบ้า สามารถพิจารณาได้ถึงสาเหตุของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของหลินจะไม่ค่อยดีให้ความสนใจกันมากนัก จะต่างคนต่างอยู่มากกว่า เพราะทั้งพ่อและแม่ก็จะทำงานทุกวัน พอมีวันหยุดก็จะพาหลินและน้องชายออกไปเดินห้าง หลินเล่าว่า

“ พ่อกับแม่ของหนูทำงานที่โรงงานทุกวัน แต่พ่อกับแม่มีวันหยุดทีหนึ่ง ก็จะพาหนูกับน้องออกไปเที่ยวห้างแต่เวลาจะซื้อของ หนูจะได้น้อยกว่าน้องชายหนูเสมอเพราะพ่อกับแม่ก็จะบอกกับหนูตลอดเลยว่าหลินเป็นที่หลินก็ต้องเสียสละให้น้องเพราะน้องยังเด็ก จะเป็นแบบนี้ตลอด จนทำให้บางทีหนูก็นึกนะว่าหนูเป็นลูกของพ่อกับแม่จริงหรือเปล่า หนูก็น้อยใจนะว่าทำไมพ่อกับแม่เวลาซื้ออะไรก็ให้แต่น้อง ทำไมไม่ให้หนูบ้าง หนูเลยคิดว่า

ยัง ใจพ่อกับแม่ก็รักน้องมากกว่า หนูเลยไม่สนใจพ่อกับแม่เลย เวลาหนูมีอะไรหนูเลยจะบอกกับย่าแทน หนูเลยจะสนิทกับย่าที่สุดอาจจะเป็นเพราะย่าเลี้ยงหนูมาตั้งแต่เด็กด้วยมั้ง นอนในห้องด้วยกัน กินด้วยกันตลอด จนทำให้บางทีหนูคิดว่าหนูรักย่ามากกว่ารักพ่อกับแม่อีกนะ เวลามีปัญหาหนูเลยไม่กล้าเข้าใกล้พ่อกับแม่เพราะหนูกลัวว่าถ้าเกิดหนูทำอะไรผิดขึ้นมาพ่อกับแม่ก็คงจะไม่ช่วยหนูเหมือนกับที่ย่าช่วยหนูเงินที่หนูได้ก็มาจากเงินย่าทั้งนั้น พ่อกับแม่ไม่ค่อยให้ ส่วนมากพ่อกับแม่ จะให้เงินหนูอาทิตย์ละ 300 แต่ถ้าหนูอยากได้เงินเพิ่มเวลาไปซื้อของหนูก็จะมาขอเงินกับย่า”

(หลิน, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2555)

จากการที่หลินมีความสนิทสนมกับย่าจึงทำให้ย่ามีบทบาทอย่างมากต่อตัวหลิน เพราะคนที่สามารถจะสั่งให้หลินทำอะไรได้จึงมีแต่ย่าเท่านั้น หลินจะไม่เชื่อฟังคนอื่นเลย เวลาหลินจะทำอะไร ย่าจึงเป็นคนกำหนดทุกอย่าง รวมถึงย่าก็จะเป็นคนสอนหลินไม่ให้หลินไปยุ่งกับยาเสพติดด้วย ย่าจะสั่งห้ามตลอดไม่ให้หลินเข้าไปยุ่งอย่างเด็ดขาดเพราะย่าไม่ชอบ และเนื่องจากย่าไม่ชอบ คนในครอบครัวจึงไม่มีใครเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเลย แต่ถึงกระนั้นย่าก็ไม่ได้บอกเมื่อไปยุ่งแล้วจะได้รับโทษอย่างไร หลินจึงไม่รู้และเกิดความอยากรู้อยากลองยาเสพติด

- โรงเรียน

เนื่องจากหลินไม่ชอบเรียนหนังสือจึงทำให้หลินเกลียดการไปโรงเรียนมากที่สุด หลินจึงไม่ชอบเวลาที่ครูสั่งการบ้านเพราะหลินไม่ได้ตั้งเรียนเวลามีการบ้านก็ทำไม่ได้ หลินเล่าว่า

“หนูเกลียดการไปโรงเรียนมาก โรงเรียนมันน่าเบื่อ ครูก็สอนอะไรยากๆ หนูก็ไม่เข้าใจ เวลาครูให้การบ้านก็ให้ชะเยอะเลย หนูก็เกียจทำ พอหนูไม่ทำการบ้าน ครูก็ชอบด่า ชอบตี เบื่อไม่ชอบให้ใครมาจ้ำจี้จ้ำไช เลยไม่ชอบไปโรงเรียน อย่างบางทีครูสอนอะไรมาก็ไม่ได้ฟังด้วยนั่งคุยกับเพื่อนในห้องดีกว่า พอหนูจบป.6 หนูเลยไปบอกกับย่าเลยว่า หนูไม่ชอบเรียน ขอออกมาทำงานนะ ย่าก็เลยให้ออกมาทำงานโรงงาน เพราะยังงัยย่าเค้าก็รู้อยู่แล้วว่าหนูไม่ชอบเรียนเพราะคะแนนออกมาที่ไรหนูก็ได้น้อยทุกที”

(หลิน, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2555)

หลังจากที่หลินลาออกจากโรงเรียน ย่าจึงฝากหลินให้ไปทำงานที่โรงงานกระดาษยาสูบที่เดียวกับพ่อและแม่ทำงาน แต่หลินก็ทำได้อยู่ไม่กี่เดือนก็ออกเพราะช่วงที่ทำงานหลินติดยา

แต่ก่หลินก็บอกกับย่ำว่างานหนักทำไม่ไหว ย่ำเลยให้หลินกลับมาอยู่บ้านดูแลทำความสะดวกและมาขายของที่บ้านแทน

- เพื่อน

ด้วยความที่หลินลาออกจากโรงเรียนมาตั้งแต่ป. 6 จึงทำให้หลินขาดการติดต่อกับเพื่อนที่โรงเรียน เพื่อนที่หลินคบจึงเป็นเพื่อนแถวบ้าน แต่เพื่อนที่สนิทจริงๆ จะมีอยู่คนเดียวคือเพื่อนที่บ้านอยู่ชอยข้างๆ กัน เวลาเพื่อนจะทำอะไรก็จะไปกับเพื่อนคนนี้ตลอด หลินเล่าว่า

“พอหนูลาออกจากโรงเรียนหนูก็ออกมาทำงาน โรงงานแถวบ้าน ตอนเวลาทำงานเลิก ขากลับก็จะเจอกับเพื่อนคนนี้ประจำ ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด เพื่อนมันไม่ได้ทำงานอะไรหรืออยู่กับบ้านเฉยๆ พอแม่มันก็ไม่เห็นว่าอะไรเลย หลังเลิกงานเพื่อนคนนี้เลยชอบพาไปในชอยบ้านมัน ชอยนั้นมิแต่คนติดยาทั้งนั้นแหละ มิติดยาก็ดูบูหรี ที่หนูดูยาเป็นก็เพราะเพื่อนคนนี้แหละ ครั้งแรกที่ดูตอนนั้นเพิ่งอายุ 13 เห็นเค้าดูยากันเลยอยากลองเพราะคิดว่ายังงี้ก็มิติดยาหรือก วันนั้นพกตังไป 1,600 เลยชวนให้เพื่อนไปซื้อยาด้วยกันมาเลย เพื่อนมันก็เดินไปซื้อด้วยนะ ใดย่ำมา 10 เม็ด พอใดย่ำมาก็ลองเอามาเสพกันเองที่บ้านเพื่อนเพราะบ้านเพื่อนมันมิสว่น เสพกัน 2 คน เอายามาบดๆ บนกระดาษฟรอยด์แล้วเอามาฉนไฟ ครั้งแรกดูคหมดเลย 10 เม็ด รู้สึกดีมากเลยอยากลองอีก วันต่อมาก็ไปซื้อกับเพื่อนมาอีก ซื้อมา 10 เม็ดเหมือนเดิม ตอนนั้นก็คิดว่าดูคสนุกๆ กง มิติดยาหรือก แต่กลายเป็นว่าพอ ดูคเข้าไปเรื่อยๆ หนูหยุดมิได้อะ ช่วงหลังเลยมิรู้ว่าดูคไปกี่เม็ด เพราะดูคต่อเรื่อยๆ จนติด ต้องหาเงินมาดูคยาเรื่อยๆ แล้วก็เพื่อนคนนี้อีกนั้นแหละที่เป็นคนติดต่อให้หนูมาขายยา”

(หลิน, สัมภาษณ์, 21 กรกฎาคม 2555)

- ชุมชน

ชุมชนที่หลินอาศัยอยู่ย่านหนองจอกมีการใช้ยาเสพติดเยอะมากและการหาขายเสพติดมาเสพก็เป็นเรื่องง่าย เพราะคนในชอยจะเสพกันเยอะ โดยเฉพาะวัยรุ่นในชอยจึงทำให้เป็นแหล่งชุมชนในกรุงเทพฯ ที่มีคนเสพยาเยอะมาก ถึงแม้จะมีการรณรงค์หรือการตรวจจับของเจ้าหน้าที่ตำรวจบ่อยครั้ง แต่คนภายในชุมชนส่วนใหญ่ที่เป็นวัยรุ่นก็ยังคง มิเลิกเสพยา

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

หลังจากที่หลินลาออกจากโรงเรียนมาตั้งแต่ปี 6 และออกมาทำงานโรงงาน รายได้ 150 บาทต่อวัน ช่วงแรกก็ทำงานตามปกติ แต่พอทำงานได้ 4-5 เดือน ก็ได้รู้จักกับเพื่อนที่อยู่ในซอยข้างกัน จึงทำให้ช่วงเวลาเลิกงาน ขากลับก็จะเจอกับเพื่อนประจำ ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด เพื่อนจะชวนพาไปในซอยบ้านของเพื่อน ซึ่งซอยนั้นมีแต่คนติดยา ครั้งแรกที่ติดตอนนั้นหลินอายุได้ 13 ปีเห็นคนในซอยเสพยาจึงทำให้หลินเกิดความอยากรองเพราะคิดว่าถึงจะลองอย่างไรก็ไม่น่าจะติดเสพยาเพื่อความสนุกมากกว่า แต่จากการเสพยาครั้งแรกทำให้หลินไม่สามารถหยุดเสพยาได้ ช่วงหลังหลินจึงเอาเงินเก็บที่ได้จากการทำงานโรงงานมาซื้อยาบ้าจนหมด หลินเล่าว่า

“หนูติดคุดยามาก ติดจนเอาเงินเก็บมาใช้จนหมด ต้องขอเงินย่ำเพิ่มด้วย ตอนนั้นหนูเลยโกหกย่ำด้วยว่าไม่อยากทำงานแล้ว งานหนัก ทำไม่ไหว ย่ำเลยให้ออกมาขายของกับย่ำที่บ้าน พอมาขายของที่บ้านมันยังทำให้หนูติดยามากขึ้น เพราะย่ำก็ขายของอยู่แล้วหนูก็อยู่เฉยๆ ช่วยย่ำขายของบ้าง บางครั้งก็ออกไปหาเพื่อนบ้าน จนมาตอนหนูอายุ 14 ติดยาเยอะขึ้น ของเงินย่ำบอยขึ้น ย่ำก็เริ่มสงสัยเพราะช่วงนั้นหนูมอมลงมาก ย่ำก็ถามว่าทำไมมอมลง หนูก็เลยบอกไปว่าหนูลดความอ้วน แต่จริงๆ แล้วคือพอคุดยาแล้วมันไม่อยากอาหารมากกว่าเลยมอมลง ตอนนั้นย่ำเชื่อนะ แต่ตอนหลังขอเงินย่ำบอยกว่าเดิม ขอทีละพันสองพัน ย่ำก็ถามว่าเอาไปทำอะไรเยอะเยอะ หนูก็โกหกย่ำว่าจะเอาเงินไปซื้อเสื้อ ซื้อรองเท้า จน โกหกหลายครั้งย่ำเริ่มไม่เชื่อ ย่ำเลยหยุดให้เงิน หนูก็ไม่รู้จะทำยังไงเลยไปบอกเพื่อนว่าไม่มีเงินมาซื้อยาแล้วทำยังไงกันดี เพื่อนก็เลยบอกมาให้มาขายยา ดูได้เงินเยอะนะ รับมาขายได้กำไรแน่นอน ตอนนั้นหลินติดยามากเลยตัดสินใจขายเลย ครั้งแรกให้เพื่อนไปซื้อยาจากพี่ข้างๆ บ้านให้เงินเพื่อนไป 3,000 ใด้ยามา 20 เม็ด แล้วเอาไปขายเม็ดละ 190 บาท ขายกับวัยรุ่นในซอยนี้แหละขายหมดเลยภายในวันเดียว วันหลังๆ เลยรับมา 40 เม็ดบ้าง 50 เม็ดบ้าง ก็ขายหมดทุกวันเพราะวัยรุ่นหลังซอยก็คุดยากันเยอะ วัยรุ่นเวลาจะซื้อก็มาหาที่บ้านเลย ทำเป็นมาซื้อของที่ร้านแต่ความจริงคือมาซื้อยาที่หนู ย่ำก็เลยไม่ได้สนใจอะไรคิดว่าเป็นลูกค้าหรือไม่ก็เพื่อนมาคุยเล่นด้วย จนตอนนั้นหนูยังมีความรู้สึกเลยนะว่าหนูเป็นคนโกหกเก่งนะ โกหกย่ำได้ทุกครึ่ง ช่วงหลังเลยรับยามาเยอะหน่อย 100-

200 เมตรต่อวัน พอหักเงินที่ต้องเอาไปคืนแล้วก็เหลือเยอะอยู่เลยเอาเงินที่ได้มาไปซื้อยามาอุดเองด้วย ขายเป็น ทำอย่างนี้ทุกวัน จนถูกจับแหละ”

(หลิน, สัมภาษณ์, 21 กรกฎาคม 2555)

4. ข้อเสนอแนะ

หลินได้กล่าวว่ารู้สึกเสียใจมากกับการกระทำผิดครั้งนี้มาก เพราะการกระทำนี้ทำให้ย่าที่เป็นคนที่รักหลินมากที่สุดต้องเสียใจ ตอนที่หลินถูกจับตอนที่หลินมองหน้าย่า เห็นย่าร้องไห้ หลินก็คิดตั้งแต่ตอนนั้นว่าจะไม่ยุ่งอีกเด็ดขาด เมื่อได้ออกจากศูนย์ฝึกฯ จะไปช่วยย่าขายของที่บ้าน จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกเลย

กรณีศึกษาที่ 9 มิวสิค (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

มิวสิค อายุขณะกระทำผิด 17 ปี เพิ่งเข้ามาอยู่ที่ศูนย์ฝึกฯ 8 เดือน ปัจจุบันอายุ 17 ปี กระทำ ความผิดในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) 700 เม็ด ยาไอซ์ 20 กรัม และถูกศาล พิพากษาให้อยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีต่ำสุด 2 ปี สูงสุด 3 ปี นับถือศาสนา พุทธ เป็นคนกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาชั้นม. 1 พ่อขายของชำและปล่อยเงินกู้ยู่ที่บ้าน ส่วน แม่ตอนกลางวันช่วยพ่อขายของตอนเย็นขายเสื้อผ้าอยู่ที่คาร์ฟูร์พระราม 4 รายได้รวมกันประมาณ 30,000-40,000 บาท มีพี่ชาย 1 คน มีสมาชิกในบ้าน 5 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ พี่ชาย พี่สะใภ้ และ มิวสิค อาศัยอยู่ในบ้านเช่าในชุมชนแออัดคลองเตย ค่าเช่าเดือนละ 3,000 บาท

โดยก่อนที่ครอบครัวของมิวสิคจะเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ มิวสิคเคยอยู่บ้านที่ชลบุรีกับพ่อก่อน ตั้งแต่ยังเด็ก และต่อมาจึงย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ หลังจากที่มิวสิคเรียนจบชั้น ป. 6 พ่อมิวสิคขึ้น ม. 1 ก็อยากเข้ามาอยู่กับตาและยายที่กรุงเทพฯ จึงบอกกับพ่อว่าจะไปสมัครเรียนกศน.ที่กรุงเทพฯ และจะไปอยู่กับตาและยายที่กรุงเทพฯ ด้วยเลย พ่อและแม่จึงเป็นห่วงมิวสิค พ่อจึงย้ายครอบครัวตามมา อยู่กรุงเทพฯ แต่บ้านตาและยายแถวดินแดงเป็นบ้านหลังเล็ก พ่อจึงตัดสินใจมาเช่าบ้านอยู่ที่ คลองเตย เป็นบ้าน 2 ชั้น ข้างบนเป็นไม้ ข้างล่างเป็นปูน บ้านชั้นบนก็เป็นห้องนอน ส่วนชั้นล่างพ่อ จะเอาไว้ขายของ

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของมิวสิคที่เกิดขึ้นจากการค้ายาบ้า สามารถพิจารณาได้ถึงสาเหตุ ของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของมิวสิครักใคร่กันดี ถึงแม้ว่าในตอนแรกที่ พี่สะใภ้มาอยู่ที่บ้านด้วย มิวสิคจะเคยทะเลาะกับพี่สะใภ้มาก่อน แต่พออยู่ด้วยกันมาเรื่อยๆ มิวสิคก็รู้ว่าพี่สะใภ้ก็ไม่ได้คิดร้ายกับมิวสิค มิวสิคเล่าว่า

“ตอนที่ย้ายมาอยู่บ้านที่คลองเตยพี่ชายเอาแฟนมาอยู่ด้วย หนูไม่ชอบพี่เค้าเลยเพราะหนูไปรู้ว่าเค้าเคยติดยามาก่อน หนูเลยชอบแอบด่า พูดจาประชดกับพี่เค้าประจำ เวลาเดินสวนกันในบ้านหนูก็ด่าพี่เค้า อารมณ์ประมาณว่าให้คำมั่นลอยไปเข้าหูพี่สะใภ้ พี่เค้าจะได้ออกไปจากบ้านซักที ตอนหนูด่าเค้าเค้าก็เฉยนะ ไม่ทำอะไรหนูด้วย ตอนหลังหนูก็เลยกลับมาคิดว่าเค้าอาจจะไม่ได้เป็นคนแรงๆ ก็ได้นะ พอลองเข้าไปคุยถึงรู้จริงๆ พี่เค้าก็ไม่ได้แรงหรือร้าย อะไรเลย เค้าก็บอกว่าเคยติดยาจริงแต่ตอนนี้เค้าเลิกแล้ว ตอนนั้นแค่อยากลองเฉยๆ ก็คุยกันเรื่อยมา จนตอนนี้กลายเป็นว่าหนูสนิทกับพี่สะใภ้มากที่สุด ไปทะเลาะกับใครมาก็ปรึกษาพี่เค้าตลอด พี่เค้าก็สอนด้วยนะว่าอย่าไปลองเหมือนพี่เค้านะ มันไม่ดีหรอก มีแต่เสียเท่านั้น”

(มิวสิค, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

หลังจากที่มิวสิคเข้าใจกันดีกับพี่สะใภ้แล้ว ครอบครัวของมิวสิคก็ไม่เคยทะเลาะกัน พ่อ แม่ พี่ชาย พี่สะใภ้ก็คุยกันปกติ ไม่มีเรื่องทะเลาะกัน ในส่วนของบุคคลในครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับ ยาเสพติดนอกจากพี่สะใภ้แล้ว ก็จะมีพี่ชาย และพ่อที่เสพยา มิวสิคเล่าว่า

“หนูเคยเห็นพ่อกับพี่ชายเสพยา แต่ไม่ได้เห็นเค้าเสพด้วยกันนะ ตอนที่เห็นพ่อนี้คือพ่อเค้าเสพกับเพื่อนในวงเหล้า พ่อไม่ได้เสพบ่อย แต่ถ้าวันไหนไปกินเหล้ากับเพื่อนก็จะเสพ ส่วนพี่ชาย หนูเคยเห็นมันเสพในห้อง ถามว่ามันทำอะไร มันไม่ยอมตอบเพราะ โดยปกติแล้วพี่หนูไม่ค่อยพูดด้วย หนูก็เลยไม่บอกก็ไม่ใช่ไร แต่หนูก็พอรู้แล้วแหละว่ามันเสพยา เห็นอุปกรณ์ก็พอรู้แล้ว ส่วนแม่หนูไม่เคยเสพนะ แต่แม่ก็รู้ว่าพ่อกับพี่เสพ แต่แม่ก็ไม่ได้พูดอะไร เฉยๆ มากกว่า”

(มิวสิค, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

- โรงเรียน

ทัศนคติต่อโรงเรียนของมิวสิคคือ โรงเรียนเป็นที่ที่ให้ความรู้ โดยครูที่โรงเรียนก็จะสอนเราให้เป็นคนดี สอนให้เราเป็นคนเก่งและฉลาด ครูเคยสอนและให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด

และโทษของยาเสพติด เพียงแต่มีวสิศก็รู้จักและเคยเห็นแถวบ้านอยู่แล้ว เวลาที่ครูสอนมีวสิศจึงรู้สึกเฉยๆ กับยาเสพติด และขณะเดียวกันมีวสิศก็ไม่เคยปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับครูด้วยตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถมแล้วเนื่องจากยังเด็กจึงยังไม่มมีปัญหาอะไร พอโตขึ้นเข้ามาเรียน กศน. ในกรุงเทพฯ ก็ยังไม่ได้พูดคุยกับครูมากนักเพราะครูเพียงแต่มาสอน พอสอนเสร็จครูก็จะออกจากห้องไม่ได้พูดคุยอะไรกัน

- เพื่อน

จากการที่มีวสิศย้ายเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ มาสมัครเรียน กศน. ในตอนหลังมีวสิศจึงมีเพื่อนที่โรงเรียนน้อย มีวสิศเล่าว่า

“พอหนูเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ หนูมาสมัครเรียนที่หลังคนอื่นเค้า เลยได้เข้ามาเรียนตอนหลัง คนอื่นเค้ามีกลุ่มกันหมดแล้ว แล้วหนูก็ไม่กล้าเข้าไปคุยกับเค้าด้วย หนูเลยไม่มีเพื่อนที่โรงเรียน จนตอนหลังเลยเริ่มเบื่อก็เลยไม่ได้ไปเรียนต่อเลย”

(มีวสิศ, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

หลังจากที่มีวสิศไม่ได้ไปเรียนที่กศน. มีวสิศจึงกลับมาอยู่บ้าน ชายของกับพ่อ บางวันตอนเย็นๆ ก็จะไปช่วยแม่ขายเสื้อผ้าบ้าง แต่พอได้รู้จักกับเพื่อนแถวบ้านก็ไม่ค่อยได้ช่วยพ่อกับแม่ทำงาน มีวสิศเล่าว่า

“ตอนนั้นพ่อก็มีเพื่อนแถวบ้านเยอะ คุยกันลูกค้อ เลยไม่ยอมช่วยพ่อกับแม่ขายของเลย ตอนนั้นคิดว่าอยู่กับเพื่อนสนุกกว่า ได้กิน เที่ยว เล่น สบาย เพราะช่วงนั้นพ่อก็ให้เงินมาอยู่เรื่อยๆ เดือนนึงพ่อก็ให้เงินมาใช้ 4,000 ก็สบายไม่เดือนร้อนอะไร พ่อก็ขายของ ปล่อยเงินกู้ด้วยรายได้เลยดี เพราะแถวบ้านจะมีบ่อนอยู่เวลาคนเงินหมดก็จะมาขอกู้กับพ่อ พ่อเลยมีเงินเยอะ ช่วงนั้นเลยติดเพื่อนไปเลย เพื่อนหนูชอบออกไปเที่ยวผับกันแถวรัชดาไปบ่อยเลยเพราะไม่ตรวจบัตร ที่ผับก็มียาไอซ์ ยาอี ยาเค ขายด้วยมันเยอะมาก ที่นี้พอหนูเห็นเพื่อนเสฟก็เลยเสฟตาม ตอนนั้นหารเงินกับเพื่อนซื้อยาไอซ์ มาเสฟก็รู้สึกเพลินดี มีความสุข ก็เลยเสฟมาเรื่อยๆ ลองมาหมดแล้วทุกอย่าง ส่วนมากที่ซื้อมาจะเป็นผงอยู่แล้วก็เอามาคุดบ้าง รมควันบ้าง เสฟแบ่งกับเพื่อนเลยไม่รู้ว่่าที่เสฟไปอะมันเท่าไร แต่หนูกับเพื่อนจะไม่เสฟบ่อยนะ นานๆ ทีเวลาไปผับอาทิตย์นึงวันสองวัน จนกระทั่งที่ตัดสินใจมาขายก็เพราะหนูเห็นเพื่อนมันขายแล้วได้เงินเยอะ หนูก็เลยไปลองทำตาม ช่วงนั้น

ก็เลยได้รู้จักกับแฟน (อายุ 21 ปี) แฟนก็ขายด้วย หนูก็เลยรับยามาขายกับแฟนไปเลย”

(มิวสิก, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

- ชุมชน

ชุมชนคลองเตยถือได้ว่าเป็นชุมชนแออัดและเป็นแหล่งชุมชนที่มีการเสพและการค้าเยอะมาก มิวสิกเล่าว่า

“ตั้งแต่ย้ายมาคลองเตยหนูก็เห็นเค้าเสพ เค้าขายกันจนชินแล้วนะ เพราะมันเยอะมากเห็นจิงๆ เลยอะว่าเสพเพราะเค้าออกมาเสพยากันนอกบ้านให้เห็นเลย คนในชุมชนเค้าก็รู้กัน ถึงแม้ว่าจะมีคนเข้ามาบรรจงแต่หนูก็ยังเห็นเค้าเสพกันอยู่นะ ตำรวจมาตรวจทุกวันอะ แต่เค้าจะมาเป็นเวลาไหน คนเค้าก็รู้กันหมดว่าถ้าตำรวจมาเวลานี้อะอย่าเพิ่งเสพ อย่าเพิ่งขายรอให้ตำรวจไปก่อนแล้วค่อยเสพค่อยขาย แอมหนูมาสังเกตุนะ หนูว่าคนขายเยอะกว่าคนซื้ออีกนะ ขายกันถูกๆ เม็ดละไม่กี่ร้อยเอง พอหนูเห็นยั้ง หนูก็เลยคิดว่ามันเป็นเรื่องปกติไปแล้ว ใครๆ เค้าก็ทำกันทั้งนั้น”

(มิวสิก, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

กระบวนการที่ทำให้มิวสิกกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าเกิดมาจากการที่มิวสิกเป็นผู้เสพมาก่อนคือตั้งแต่อายุ 13 ปี เสพได้ประมาณ 3 ปี ก็ผันตัวกลายเป็นผู้ค้าเนื่องจากบุคคลรอบข้าง ไม่ว่าจะจากคนในครอบครัว ชุมชน กลุ่มเพื่อน และแฟนขายยาบ้ากันหมดจึงทำให้มิวสิกได้เห็นถึงพฤติกรรมและวิธีการในการเสพและการขายยาบ้า มิวสิกเล่าว่า

“ช่วงนั้นไปเที่ยวผับกับเพื่อนบ่อย ก็เลยลองเล่นยาดู ตอนแรกแค่อยากรู้ อยากลองตามเพื่อน ไม่ได้คิดอะไรมาก เสพยาที่ผับแบบสนุกๆ มากกว่าไม่ได้จริงจังอะไร คนที่ไปผับเค้าก็เสพกันทั้งนั้น ไปที่ไหนเค้าก็เสพกันที่บ้าน ในซอย ในผับ ก็เห็นอยู่ทุกวัน เลยไม่ได้รู้สึกอะไร ยิ่งตอนไปผับแล้วเสพแล้วยังสนุก บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมรู้แต่ว่าพอเสพแล้วผับมันก็เปิดเพลง เลยรู้สึกสนุกเข้าไปอีก ตอนหลังเลยมารู้จักกับแฟน เจอกันที่ผับนี้แหละ ตอนแรกก็นึกว่าเค้าแค่เสพเฉยๆ พอคุยไปคุยมาก็ถึงรู้ว่าทั้งเสพทั้งขายไม่ได้รู้ด้วยตัวเองนะ เพื่อนมันมาบอกมาเล่าให้ฟังก่อนตอนแรกไม่แน่ใจ

เลยมาถามแฟนที่หลัง แฟนก็เลยบอกว่า อืม ขายยาด้วย แรกๆ พอรู้ก็ไม่ได้สนใจจะขาย แต่ที่ตอนหลังมาสนใจเพราะว่าเห็นเพื่อนทำด้วย แล้วเพื่อนก็ได้เงินมาเยอะ ก็เลยเริ่มสนใจ จากนั้นก็เลยคุยกับแฟนว่าอยากได้เงินขอไปขายด้วยสิ แฟนก็บอกว่าหนู(อายุ 16 ปี)จะทำได้เหรอ? หนูก็บอกว่าทำได้ คนแถวบ้านมาซื้ออยู่แล้ว หนูก็เลยรับยาจากแฟนมา เคยถามแฟนว่าไปเอายามาจากไหน แฟนก็จะบอกแล้วว่า เอามาจากพี่แถวบ้าน แฟนบอกหนูมาแค่นั้น หนูก็จี๊เก็ยไปเช่าซีดีเดี่ยวจะทะเลาะกันเปล่าๆ ก็เลยไม่ถามอีกเลย ครั้งแรกที่ขายแฟนก็แบ่งเอายาบ้ามาให้ขาย 50 เม็ด ตอนนั้นเอาไปขายให้คนแถวบ้าน ขายหมดเลย หนูขายเม็ดละ 110 บาทเอง วันนั้นได้เงินมา 5,500 บาท รู้สึกว่ามันเยอะมาก มันเหมือนเป็นความโลภมั่งพอขายได้แล้วก็อยากขายอีก ก็รับยาจากแฟนมาตั้งแต่นั้นเลย ขนาดที่ขายหนูยังมาซื้อเลย พี่ชายหนูรู้ แต่พ่อกับแม่ไม่รู้นะ แอบพ่อกับแม่ทำ ช่วงหลังก็เลยรับยาจากแฟนมาเยอะหน่อยประมาณ 200 เม็ด แต่ขายไม่หมด 200 เม็ดหรอก แล้วแต่ บางวันขายเม็ดละ 110 - 120 บาท วันหนึ่งก็ได้เงินประมาณ 8,000-17,000 บาท ส่วนมากคนที่ซื้อก็จะเป็นคนในชุมชนเลย เวลาขายก็จะดูว่าตำรวจมาตรวจหรือยัง เพราะตำรวจจะเข้ามาตรวจในซอยตอนกลางวันทุกวัน พอหนูเห็นว่าตำรวจไปแล้วหนูก็เตรียมอาบน้ำแต่งตัวไปเอายาบ้ากับแฟน เพราะช่วงเช้าแฟนจะไปเอายามา แล้วก็แบ่งไว้สองส่วน ส่วนหนึ่งแฟนเอาไปขาย เพราะแฟนก็มีลูกค้าประจำ อีกส่วนหนึ่งก็ของหนู หนูก็จะเอามาขายในซอยกับคนรู้จักแถวบ้าน”

(มิวสิก, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2555)

หลังจากที่มิวสิกขายยาบ้ามาได้ 1 ปี มิวสิกก็ถูกจับ แต่แฟนมิวสิกก็ไม่ได้ถูกจับด้วยเพราะวันนั้นแฟนของมิวสิกไม่ได้มาค้ำที่บ้านมิวสิกพอดี เหตุที่มิวสิกถูกจับก็เนื่องมาจากวันนั้นตำรวจไม่ได้มาตรวจตอนกลางวัน แต่มาตรวจตอนกลางคืนประมาณตี 2 โดยตำรวจได้มาเคาะประตูบ้านพ่อกับแม่จึงไปเปิดประตู ตำรวจเลยขอเข้าค้นไปค้นในห้องของมิวสิก ปรากฏว่าเจอยาบ้าในห้อง ส่วนพี่ชายไม่โดนจับเพราะได้ยินเสียงมิวสิกโวยวาย พี่ชายจึงกระโดดหนีทางหน้าต่างทิ้งอุปกรณ์เสพยาไว้ในห้อง หลังจากมิวสิกโดนจับพ่อ แม่ พี่สะใภ้ก็โดนตรวจปัสสาวะแต่ไม่พบยาเสพติดในร่างกาย จึงไม่ถูกจับ เหลือเพียงพี่ชายของมิวสิกที่หนีไปได้

4. ข้อเสนอแนะ

มีวลีกล่าวว่าถ้าย้อนเวลากลับไปได้ มีวลีก็คงจะไม่มาเรียนที่กรุงเทพฯ จะได้ไม่ต้องมาเจอ มารับรู้ และเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอีก ซึ่งถ้าได้ออกจากศูนย์ฝึกแล้ว แม่ก็จะให้มีวลีย้ายไปอยู่กับตาและยายที่ดินแดง แม่ก็จะย้ายไปอยู่ด้วยกัน ไปขายเสื้อผ้าตามตลาดนัด และหวังว่าตำรวจจะวางมาตรการในการจับคนเสพยาและขายยาในชุมชนคลองเตยให้หมดไป เพราะชุมชนคลองเตยเป็นแหล่งที่มียาเสพติดเป็นจำนวนมาก

กรณีศึกษาที่ 10 พลอยสวย (นามสมมติ) กระทำผิดในคดีร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

อายุขณะกระทำผิด 17 ปี ปัจจุบันอายุ 19 ปี กระทำความผิดในคดีร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) และถูกศาลพิพากษาให้อยู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีเป็นเวลา 2 ปี นับถือศาสนาพุทธ เป็นคนจังหวัดนครนายก จบการศึกษาชั้นม. 3 พ่อมีอาชีพรับจ้างขับรถให้กับบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ส่วนแม่ขายของอยู่จังหวัดนนทบุรี มีพี่สาว 1 คน พ่อและแม่แยกทางกันตั้งแต่พลอยสวยอายุได้ 9 ขวบ เนื่องจากพ่อต้องขับรถไปส่งของต่างจังหวัดบ่อย นานทีถึงจะกลับบ้าน พ่อเลยไม่มีเวลาดูแลครอบครัว ส่วนแม่ก็ต้องเลี้ยงลูกสองคนอยู่ที่กรุงเทพฯ คนเดียว ท้ายที่สุดแม่จึงขอแยกทางกับพ่อ พ่อเลยให้พี่สาวกับพลอยสวยมาอยู่ที่นครนายกกับปู่และย่า ส่วนแม่ก็กลับไปขายของอยู่บ้านที่นนทบุรี ทุกเดือนแม่ก็จะส่ง ค่าเลี้ยงดูมาให้เดือนละ 5,000 บาท บ้านที่อาศัยอยู่ที่นครนายกจึงเป็นบ้านสวนของปู่กับย่าในที่ดินของตัวเอง ปู่กับย่าจะปลูกส้มโอไปขายที่ตลาดในตัวเมือง

เมื่อพลอยสวยอายุได้ 15 ปี พลอยสวยต้องลาออกจากโรงเรียนเนื่องจากทางบ้านไม่มีใครส่งเสียค่าเล่าเรียน พลอยสวยจึงออกมาทำงานพิเศษไปเสิร์ฟอาหารที่ร้านอาหารได้ค่าจ้างวันละ 160 บาทต่อวัน จะไปทำงานในวันศุกร์ เสาร์ และอาทิตย์ ส่วนวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีจะช่วยปู่กับย่าทำสวน พลอยสวยทำงานเสิร์ฟอาหารจนกระทั่งได้มาเจอกับแฟน(อายุ 25 ปี) จึงคบกัน เมื่อพลอยสวยอายุ 16 ปีจึงย้ายไปอยู่ที่บ้านแฟน ซึ่งบ้านแฟนก็มีสมาชิก คือ พ่อ แม่ น้องชาย และยายของแฟน ทุกคนดีกับพลอยสวยมาก พลอยสวยจึงรักทุกคนเหมือนกับครอบครัวตัวเอง

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

จากการกระทำความผิดของพลอยสวยที่เกิดขึ้นจากการร่วมกันค้ายาบ้ากับแฟน สามารถพิจารณาได้ถึงสาเหตุของการกระทำความผิดตามกรอบแนวคิดที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

- ครอบครัว

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวก่อนที่พ่อและแม่จะแยกทางกัน แม่จะเป็นคนคอยเลี้ยงดูพลอยใสกับพี่สาวทุกอย่าง จึงทำให้พลอยสวยสนิทกับแม่ ส่วนพ่อนานๆ ถึงจะกลับบ้านมาสักครั้งหนึ่งพลอยสวยจึงไม่ค่อยได้คุยกับพ่อมาก เพราะโดยส่วนตัวแล้วพ่อจะเป็นคนไม่ค่อยพูดอยู่แล้ว จึงทำให้การที่พ่อไม่พูดอะไรเลยนั่นเองที่ทำให้พ่อทะเลาะกับแม่ พลอยใสเล่าว่า

“พ่อกับแม่ทะเลาะกันอยู่สองสามครั้งก็เลิกกันเลย เค้าทะเลาะกันไม่แรงมากนัก ไม่มีการตบตีกันเลยด้วยเพราะพ่อหนูเค้าเป็นคนไม่ค่อยพูด แม่ก็เลยบอกว่า ไหนๆ ก็ไม่พูดอะไรเลยก็เลิกกันไปแล้วกัน ต่างคนต่างอยู่ พ่อกับแม่จึงเลิกกันตั้งแต่นั้นมา”

(พลอยสวย, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

หลังจากที่พ่อแยกทางกับแม่ จึงทำให้พลอยสวยไม่ค่อยได้คุยกับแม่เพราะแม่ต้องขายของอยู่ที่นนทบุรี นานๆ ถึงจะโทรศัพท์มาหาพลอยสวย ส่วนพ่อหลังจากที่แยกทางกับแม่ พ่อก็ไม่ค่อยมาหาที่นครนายก พ่อมักจะชอบพูดว่า ไม่มีเวลามาหา พลอยใสจึงไม่มีความผูกพันกับพ่อเลย คิดว่าแค่ได้รับความรักจากแม่ พี่สาว และปู่กับย่าก็พอแล้ว เวลามีปัญหาพลอยสวยก็จะโทรคุยกับแม่ตลอด กับปู่และย่าก็ไปปรึกษาบ้างแต่น้อยเพราะปู่กับย่าก็อายุมากแล้วเลยไม่อยากให้ปู่กับย่าเครียด แต่ถ้าถามว่าใครมีบทบาทกับตัวพลอยสวยมากที่สุด พลอยสวยก็ตอบว่าปู่กับย่า อาจจะเป็นเพราะอยู่กับปู่และย่าตลอดเวลา จึงทำให้สนิทมาก ปู่กับย่าก็เป็นคนตลกด้วยเลยทำให้อยู่แล้วมีความสุข ส่วนการให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดของคนในครอบครัวไม่เคยมีใครให้ความรู้ และคนในครอบครัวก็ไม่มีใครเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเลย

- โรงเรียน

ก่อนที่พลอยสวยจะลาออกจากโรงเรียน ครูที่โรงเรียนก็เคยได้ให้ความรู้กับพลอยสวยเกี่ยวกับยาเสพติดว่าเมื่อมีคนใช้ยาเสพติดมากก็จะเกิดปัญหาสังคมตามมามากมายเพราะฉะนั้นเด็กๆ จึงไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว ควรหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด พลอยสวยก็เชื่อมาตลอดและไม่เคยเสพยาเสพติดเลย ส่วนทางด้านการปรึกษากับครู พลอยสวยไม่เคยปรึกษาเพราะไม่รู้ว่าจะปรึกษาเรื่องอะไรกับครูที่โรงเรียน

- เพื่อน

เพื่อนที่โรงเรียนของพลอยสวยส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนที่สามารถคุยได้ทุกเรื่อง และเพื่อนที่โรงเรียนทุกคนก็ไม่มีใครยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย ตอนที่พลอยสวยยังเรียนอยู่ถือว่าพลอย

สวยมีผลการเรียนที่ดี แต่ขาดเงินมาใช้จ่ายในการเล่าเรียนจึงทำให้พลอยสวยไม่มีโอกาสได้เรียนต่อ หลังจากที่พลอยสวยลาออกจากโรงเรียน พลอยสวยก็ไม่ค่อยได้ติดต่อกับเพื่อนที่โรงเรียน พลอยสวยจึงสนิทกับพี่ผู้หญิงข้างบ้าน 2 คนที่ไปทำงานเสิร์ฟอาหารด้วยกัน พลอยสวยเล่าว่า

“หนูสนิทกับพี่สาวข้างบ้านเพราะไปทำงานที่ร้านอาหารที่เดียวกัน เวลาจะออกไปทำงานก็จะออกไปพร้อมกับพี่เค้าเลย วันไหนที่ไม่ไปทำงานหรือว่าร้านหยุดพี่เค้าก็จะชอบไปเที่ยวต่างจังหวัดกัน เค้าเลยมาชวนหนูด้วย หนูก็ไปกับพี่เค้าบ่อย ไปช้อปปิ้ง ซื้อเสื้อผ้า เดินดูของด้วยกัน พี่เค้าสองคนก็ไม่ได้เสพยาเสพติดนะ แต่เค้าก็จะมีเพื่อนที่เสพกับขายยานะ เค้าก็บอกว่าคนไหนขาย คนไหนเสพ คนไม่เสพ แต่หนูก็ไม่ค่อยได้คุยกับเพื่อนพี่เค้าเท่าไร เจอกันก็ทักทายเป็นปกติ แต่มีอยู่วันหนึ่งพี่เค้าก็มาถามว่าหนูมีแฟนรึยัง มีเพื่อนพี่เค้าชอบหนู คุยด้วยได้มั๊ย ตอนนั้นหนูก็ยังไม่รู้ว่าเพื่อนเค้าเป็นใครก็คุยกัน นัดเจอกัน จนตกลงคบกันเป็นแฟนหนูก็ไม่ได้ถามพี่ผู้หญิงหรือว่าแฟนหนูติดยารีป่าว หนูรู้ว่าแฟนหนูขายก็ตอนคบกันมาได้อาทิตย์นึงแล้วหนูก็เลยถามเค้าว่า พี่เค้าทำงานอะไร พี่เค้าก็บอกหนูมาแบบตรงๆ เลยนะว่าเค้าขายยาบ้าอยู่กับบ้าน หนูก็ตกใจทำอะไรไม่ถูกเลย คิดว่าจะเอายังไงดี จะเลิกมั๊ย หนูก็กลัวว่าถ้าพี่เค้าเกิดติดคุกขึ้นมาแล้วหนูจะโดนจับด้วยรีป่าว แต่ตอนนั้นหนูก็ชอบเค้าไปแล้วไง หนูก็เลยคิดว่าถ้าหนูไม่เข้าไปขายด้วยหนูก็คงจะไม่โดนจับ หนูก็เลยคบกับพี่เค้ามาเรื่อยๆ จนหนูถูกจับมาพร้อมกับพี่เค้าพร้อมยาบ้า หนูถึงเพิ่งจะมาคิดได้ว่าไม่น่าเลยจริงๆ”

(พลอยสวย, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2555)

- ชุมชน

ภายในหมู่บ้านและชุมชนที่พลอยสวยอาศัยอยู่ไม่มีใครที่ข้องเกี่ยวกับยาเสพติดเลย การจัดการภายในชุมชนเวลามีปัญหาก็จะให้ผู้ใหญ่บ้าน กำนันมาช่วยกันตัดสิน แต่ส่วนใหญ่คนต่างจังหวัดก็ไม่ค่อยทะเลาะกันอยู่แล้ว เน้นการพึ่งพาอาศัยกันมากกว่า ในหมู่บ้านมีแต่คนแก่ เพราะคนหนุ่มสาวก็เข้าไปทำงานในตัวเมืองกันหมด ภายในชุมชนจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

3. กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

พลอยสวยถึงแม้ว่าจะไม่เคยเสพยาเสพติด แต่การที่พลอยสวยมีแฟนที่เป็นทั้ง ผู้เสพและผู้ค้า จึงทำให้ถือได้ว่าพลอยสวยมีส่วนร่วมกับการค้ายาเสพติด พลอยสวยได้รู้เห็นถึงวิธีการในการจำหน่ายยาเสพติด รวมถึงคนในครอบครัวของแฟน ไม่ว่าจะป็นพ่อ แม่ ก็รู้ว่าแฟนค้ายาบ้า แต่

ไม่มีใครห้ามแฟนเพราะพ่อแม่ของแฟนก็ไม่ได้ทำงาน รายได้หลักของครอบครัวแฟนจึงมาจากการขายยาบ้า พลอยสวยเล่าว่า

“ตอนที่คบกับแฟนตอนแรกหนูก็ไม่รู้ว่าเค้าทำอะไร คบกันมาได้อาทิตย์นึง หนูถึงรู้ว่าเค้าขายยาบ้า เพราะหนูไปถามพี่เค้าว่าเค้าทำงานอะไร เค้าก็เลยบอกว่าขายยาบ้า หนูก็ถามว่าแล้วพ่อแม่ที่เค้าไม่รู้หรือ พี่เค้าก็บอกว่าก็รู้นะ เพราะจะให้พ่อกับแม่เก็บงานไว้ให้ทุกครั้ง ถ้ามีคนมาเอาที่บ้าน พ่อแม่ที่เค้าก็ไม่ได้ว่าอะไรเพราะพ่อแม่เค้าก็ไม่ได้ทำงาน อย่างตอนที่หนูย้ายมาอยู่กับพี่เค้า หนูก็เห็นว่าพ่อแม่เค้าก็ช่วยด้วยนะ อย่างเวลาที่พี่เค้าไม่อยู่ต้องไปเองงานข้างนอก เค้าก็จะบอกกับแม่เค้าว่า จะมีคนมาเองงานนะ วางงานไว้ในลิ้นชัก ถ้ามีคนมาเอา ก็หยิบเอามาให้ด้วย แม่เค้าก็ทำให้นะ ไม่เห็นมีปัญหาเลย ยิ่งหนูอยู่กับพี่เค้านานๆ หนูก็รู้ว่าพี่เค้ามีลูกน้องคอยส่งยาให้กับคนที่จะมาซื้อ เหมือนพี่เค้าก็มาเป็นตัวกลางอีกทีนึง หนูก็เคยบอกให้พี่เค้าเลิก แต่เค้าก็จะบอกปิดหนูทุกที บอกว่า ขอเก็บเงินก่อนนะ ขอสร้างฐานะก่อน หนูก็เออๆ ก็ได้ ไม่อยากลำบาก ก็เลยให้แฟนทำมาเรื่อยๆ ส่วนวิธีการเอายาหนูก็ไม่รู้ละเอียดมากอะ รู้แต่ว่าแฟนหนูเค้าจะไปรับงานมาจากเพื่อน รับมาทีก็ครั้งละ 1000 เม็ด รายได้ต่อวันก็ประมาณ 70,000 – 80,000 บาท แฟนหนูจะรับยาแล้วให้ลูกน้องอีกสองคนไปส่งยา เวลาที่มีคนสั่งก็จะโทรศัพท์เข้าเบอร์แฟนหนู แฟนหนูก็จะจดรายละเอียด สถานที่ที่จะให้ไปส่ง เสร็จแล้วก็จะโทรศัพท์บอกให้ลูกน้องไปส่งอีกทอดหนึ่ง คงเอาไปกระจายกันขายมั้ง หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน วันที่หนูถูกจับคือวันที่หนูไปกับแฟนนี้แหละ ก่อนหน้าวันนั้นหนูทะเลาะกับพี่เค้าเพราะหนูสงสัยว่าเค้าจะแอบไปมีกิ๊ก วันต่อมาพี่เค้าก็มาบอกว่าจะไปเองงาน หนูไม่เชื่อเลยตามพี่เค้าไป ปรากฏว่าวันนั้นตำรวจมาล้อมซื้อ หนูก็เลยโดนจับไปด้วยเลยพร้อมกับแฟน หนูโดนมาอยู่บ้านปราณี 2 ปี แต่พี่เค้าโดน 10 ปี ตอนนี้อยู่เรือนจำที่นครนายก”

(พลอยสวย, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2555)

4. ข้อเสนอแนะ

พลอยสวยกล่าวว่าถ้าช้อนเวลากลับไปได้จะไม่ไปคบกับแฟนตั้งแต่แรก จะได้ไม่ต้องถูกจับมาแบบนี้ ซึ่งถ้าหากได้ออกไปแล้วก็คงจะไม่ติดต่อกับแฟนอีก และจะย้ายไปอยู่กับแม่ที่นนทบุรีไปขายของกับแม่ที่โน่นเลย ส่วนถ้าจะให้พลอยสวยเสนอแนวทางการป้องกัน พลอยสวยก็จะเอากรณี

ของตัวเองไปเป็นตัวอย่างว่าการกระทำแบบนี้เป็นสิ่งผิด พลอยสวยไม่อายุที่จะบอกกับคนอื่นว่า พลอยสวยเคยทำผิดมาแล้ว พลอยสวยจะบอกกับคนที่ไม่เคยทำหรือคนที่กำลังจะลองใช้ยาเสพติด ว่าอย่าไปทำเลย มันไม่ดี จะได้ทำให้คนที่อยากลองจะได้กลัวและไม่ไปทำความผิดเหมือนพลอยสวย

จากผลการศึกษาที่ได้กล่าวมาข้างต้นทั้ง 10 กรณีศึกษา สามารถสรุปได้ถึงกระบวนการ กลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าของเด็กและเยาวชนหญิง โดยแบ่งเป็นรายกรณีศึกษาตาม ตารางที่ 3 ได้ดังนี้

ตารางที่ 3 สรุปภาพรวมกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 10 ราย)

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ ขณะกระทำ ผิด	ฐาน ความผิด	สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า	กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า
ขวัญตา	17	ครอบครอง เพื่อจำหน่าย ยาเสพติด	<ul style="list-style-type: none"> - ครอบครัว(น้ำชาย)มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด คือ การค้ายาบ้าภายในชุมชน - การคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งอบายมุขต่างๆ เช่น การเล่นเกมพนัน การเสพยา ซึ่งจากการเล่นเกมพนันทำให้คิดเห็นการพนันเป็นจำนวนมาก ขวัญตาจึงต้องการเงินเพื่อใช้หนี้ เพื่อนเลยแนะนำให้มาค้ายาบ้าเพื่อหาเงินมาใช้หนี้เพราะเป็นงานง่าย ได้เงินเยอะและรวดเร็ว ขวัญตาจึงตัดสินใจค้ายาบ้า - ชุมชนมีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมากทำให้การค้ายาเสพติดมีรายได้ดี 	<ul style="list-style-type: none"> - จุดเริ่มของกระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าเกิดจากการเริ่มเสพยาและคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่เสพยาและค้ายาเสพติด เนื่องจากเพื่อนในกลุ่มทุกคนเสพยาและค้ากันหมด ประกอบกับในขณะนั้นขวัญตามีความต้องการเงินเนื่องจากคิดเห็นการพนันอยู่เป็นจำนวนมาก เมื่อเพื่อนชักชวนให้ลอง จึงลองค้ายาบ้า รวมถึงคนในครอบครัวคือน้ำชายก็ค้ายาบ้าด้วยจึงทำให้เกิดความคิดว่าตำรวจไม่สามารถจับกุมได้ ขวัญตาจึงลองรับยาบ้าจากเพื่อนมาขาย โดยจะนำยาบ้ามาขายให้กับคนในหมู่บ้าน จึงทำให้รู้ว่าการค้ายาบ้าเป็นงานที่ง่ายและได้เงินเยอะจากที่กลัวการจับกุมก็ไม่กลัวและจะคอยระมัดระวังการจับกุมของตำรวจพร้อมกับค้ายาบ้ามาเรื่อยๆ จนกระทั่งตำรวจล้อมซื้อยาบ้าจึงถูกจับกุม
น้ำหวาน	16	ร่วมกัน ครอบครอง เพื่อจำหน่าย ยาเสพติด	<ul style="list-style-type: none"> - คนในครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด คือ พี่สาวเสพยาบ้า - กลุ่มเพื่อนที่คบ จะเป็นเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสพยาเล่นไพ่ และซื้อของตามห้างจึงทำให้ต้องการเงินเพื่อนำมาใช้จ่ายเพราะไม่ต้องการขอเงินจากพี่สาวเพิ่ม 	<ul style="list-style-type: none"> - กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าเกิดจากการที่น้ำหวานเริ่มลองเสพยาบ้าจากหลังจากที่เพื่อนให้ลองเสพยา ต่อมาน้ำหวานใช้จ่ายสุรุษสุร่าย และต้องการเงินเพื่อเอามาเล่นไพ่ ซื้อของในห้าง เพื่อนจึงชวนให้ไปหารายได้พิเศษ โดยการค้ายาบ้า น้ำหวานจึงรับยาบ้ามาขายจากเพื่อน โดยเพื่อนจะโทรศัพท์ไป

ตารางที่ 3 สรุปภาพรวมกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 10 ราย) (ต่อ)

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ ขณะกระทำ ผิด	ฐาน ความผิด	สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า	กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า
			- เป็นงานที่ง่ายสบาย และเงินที่ได้ก็เป็นจำนวนมาก	สั่งยาบ้ามาให้ขาย เมื่อการขายยาบ้าครั้งแรกสำเร็จ จึงขายมาเรื่อยๆ ต่อมาเมื่อพี่สาวรู้ว่าน้ำหวานค้ายาบ้า พี่สาวจึงแนะนำให้รู้จักกับแฟนของพี่สาวที่ขายยาบ้า และแนะนำให้รู้จักกับพี่ของแฟนพี่สาวที่ขายยาบ้าเหมือนกัน เมื่อรู้จักและสนิทกันกับรุ่นพี่จึงคบกันเป็นแฟน และมาร่วมกันค้ายาบ้า โดยในขณะนั้นน้ำหวานได้ยึดการขายยาบ้าเป็นอาชีพหลักแล้วเนื่องจากพี่สาวตั้งท้องเพราะค้ายาบ้าได้รายได้ดี เป็นงานง่ายและสบาย ไม่เหน็ดเหนื่อยอีกทั้งไม่ถูกจับกุม จนกระทั่งเมื่อถูกล่อซื้อจากตำรวจและไม่สามารถหลบหนีได้จึงถูกจับกุม
เปรี๊ยะ	16	ครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด	- การคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนและแฟนที่มีพฤติกรรมเสพและการค้าจึงทำให้ได้เรียนรู้ถึงการใช้ยาเสพติดและกระบวนการค้ายาบ้าว่ามีวิธีการอย่างไร - ชุมชน การติดต่อซื้อขายยาเสพติดในชุมชนกระทำได้ง่ายมากเนื่องจากไม่มีการรณรงค์ของเจ้าหน้าที่และวัยรุ่นก็มักจะรวมตัวกันเสพยาในชุมชน	- กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าของเปรี๊ยะเกิดจากการยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าในฐานะผู้เสพมาก่อน โดยในช่วงที่เปรี๊ยะมาเรียนและย้ายมาอยู่ที่สมุทรปราการ เปรี๊ยะก็เริ่มติดเพื่อนแถวบ้าน เริ่มมีพฤติกรรมการเสพยา เที่ยวกลางคืน เล่นไพ่ และติดเกมส์ออนไลน์มาก จนมีความต้องการเงินเพื่อเอามาเล่นเกมส์อินเตอร์เน็ตจนช่วงหลังคบกับแฟนที่ค้ายาบ้าด้วย เปรี๊ยะจึงหันมาค้ายาเป็นอาชีพหลักร่วมกับแฟนเพราะได้เงินมาง่ายและสบาย โดยจะนำเงินที่ได้มาจากการค้ายาบ้ามาสร้างครอบครัวกัน เพราะ

ตารางที่ 3 สรุปภาพรวมกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 10 ราย) (ต่อ)

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ ขณะกระทำ ผิด	ฐาน ความผิด	สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า	กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า
			- เป็นงานที่ได้เงินมาง่ายและสบาย	ภายในชุมชนมีการติดต่อซื้อขายยาเสพติดกันเป็นจำนวนมากเงินที่ได้จึงมากด้วย
พลอยใส	17	ครอบครอง เพื่อจำหน่าย ยาเสพติด	<ul style="list-style-type: none"> - ครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด คือ พ่อเคยค้ายาบ้ามาก่อน - การคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่เสพและค้ายาเสพติด จึงทำให้เรียนรู้พฤติกรรมและการกระทำ ความผิด ได้ง่าย - ความต้องการทางการเงิน เนื่องจากตั้งห้อง จึงต้องการเงินเพิ่มขึ้น ซึ่งการค้ายาบ้าก็ทำรายได้ดี 	<p>- กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าของพลอยใสเกิดจากการยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าในฐานะผู้เสพมาก่อนและได้หันมาค้ายาบ้าเพื่อต้องการเงินเพิ่มเป็นรายได้พิเศษ เริ่มแรกเกิดจากการที่พลอยใสคิดเพื่อนที่อยู่ในซอยเดียวกันที่เป็นเด็กไม่ได้เรียนหนังสือ โดยเพื่อนชักชวนให้พลอยใสลองเสพยาไอซ์และยาบ้า ด้วยความอยากลอง พลอยใสจึงเริ่มเสพยาตั้งแต่นั้นมาซึ่งจะเสพกับเพื่อนเป็นประจำ จนต่อมาเมื่อพลอยใสไม่ได้เรียนหนังสือเพราะแม่ไม่มีเงินส่งให้เรียน พลอยใสจึงย้ายไปอยู่บ้านแฟน พลอยใสก็อยู่บ้านเฉยๆ ไม่ได้ทำงานบ้าน เพราะแม่ของแฟนทำให้ทุกอย่าง พลอยใสจึงเอาเวลาไปเสพยาบ้ากับเพื่อนเป็นประจำโดยที่แฟนก็ไม่ว่าพลอยใสเสพยาบ้า เงินที่แฟนให้พลอยใสมาใช้จ่ายในแต่ละวันจึงหมดไป จนต่อมาเมื่อพลอยใสรู้ว่าตัวเองท้อง พลอยใสจึงต้องเลิกเสพยา และเริ่มคิดที่จะหาเงินเพื่อที่จะทำให้ลูกไม่ต้องลำบาก พลอยใสจึงเอาเรื่องไปปรึกษาเพื่อน เพื่อนในกลุ่มที่เสพ</p>

ตารางที่ 3 สรุปภาพรวมกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 10 ราย) (ต่อ)

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ ขณะกระทำผิด	ฐานความผิด	สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า	กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า
				ยาจึงแนะนำให้พลอยใส่ค้ายาบ้าเพราะเป็นงานสบาย ขายยาบ้าได้เงินมากรีวย มีเงินใช้เยอะ ลูกก็จะได้ไม่ต้องลำบากด้วย พลอยใส่จึงตัดสินใจไปรับยาบ้าจากเพื่อนมาขาย โดยจะมีการโทรศัพท์มาสั่งและบอก จุดนัดในการส่งยาบ้า
ปูเป้	15	ครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด	<ul style="list-style-type: none"> - เกิดจากการคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมกระเสพยาและการค้ายาเสพติดจึงทำให้เรียนรู้วิธีการค้ายาบ้าได้ง่าย - ความต้องการทางการเงิน เนื่องจากมีรายได้จากการทำงานน้อยและเหนื่อยกับการทำงาน จึงใช้ทางลัดในการหาเงินคือ การค้ายาบ้า เพราะการค้ายาบ้าทำให้ได้เงินเร็วและไม่ลำบาก - ชุมชนมีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมาก การซื้อขายจึงมีมากเช่นกัน เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ออกตรวจบ่อย 	<ul style="list-style-type: none"> - เกิดจากการยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าในฐานะผู้เสพมาก่อนและต่อมาได้หันมาค้ายาบ้าโดยยึดเป็นอาชีพ สาเหตุสำคัญที่ทำให้ปูเป้กลายมาเป็นผู้ค้ายาบ้านั้นยังเกิดมาจากครอบครัว และเพื่อน เนื่องจากสภาพครอบครัวของปูเป้ทะเลาะกันบ่อยระหว่างพ่อกับแม่เลี้ยง รวมทั้งพ่อของปูเป้สร้าง ความกดดัน คุกคาม บีบ บังคับ และทำร้ายร่างกายจนทำให้เกิดความเกลียดชัง ส่งผลให้ปูเป้หนีออกจากบ้านไปอยู่บ้านเพื่อน และเวลามีปัญหาปูเป้จึงไปปรึกษาเพื่อนมากกว่า ปูเป้จึงคิดเพื่อนมาก โดยก่อนที่ปูเป้จะเป็นคนค้ายาบ้า ปูเป้ได้เคยลองเสพยาบ้ากับเพื่อนมาก่อนและเคยถูกจับเข้าไปอยู่ศูนย์แรกรับฯ ที่ปากคลองตลาดเป็นเวลา 1 เดือน เลิกเสพได้ไม่กี่เดือนก็กลับมาเสพใหม่เพราะเพื่อนกลุ่มเดิมชวนให้เสพอีก เสพไปด้วยทำงานพิเศษไปด้วย ปูเป้คิดว่า

ตารางที่ 3 สรุปภาพรวมกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 10 ราย) (ต่อ)

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ ขณะกระทำ ผิด	ฐานความผิด	สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า	กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า
				งานที่ทำทั้งเหนื่อยและลำบาก เงินก็น้อยไม่พอใช้เพื่อนจึงแนะนำให้รู้จักกับรุ่นพี่ รุ่นพี่จึงแนะนำให้ลองมาค้ายาบ้าเพราะเป็นงานที่ไม่ต้องเหนื่อย ปู่ป้าจึงรับยาบ้าจากรุ่นพี่ที่รู้จักมาขาย
หมูแดง	17	ร่วมกัน ครอบครอง เพื่อจำหน่าย ยาเสพติด	<ul style="list-style-type: none"> - คนในครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด คือ พี่สาว พี่เขย และแฟนค้ายาบ้ากันทุกคน การเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการค้ายาบ้าจึงเป็นเรื่องง่าย - การเลียนแบบพฤติกรรมการใช้จ่ายเงิน และการซื้อของตามกลุ่มเพื่อน - ความต้องการทางการเงิน เนื่องจากใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ทำให้หมูเงินไม่ทัน จึงมีความต้องการทางการเงิน และการค้ายาบ้าก็เป็นงานที่ไม่ต้องทำทั้งวัน และได้จำนวนเงินที่มากด้วย 	<ul style="list-style-type: none"> - กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าของหมูแดงเกิดจากการที่บุคคลภายในครอบครัวคือพี่สาว พี่เขย และแฟนเป็นผู้ค้ายาบ้ากันทั้งหมด รวมทั้งเกิดจากการที่สังคมของหมูแดงให้ความสำคัญกับวัตถุซึ่งพอหมูแดงต้องออกไปเที่ยวกับเพื่อน ก็จะต้องมีค่าใช้จ่ายเยอะ เงินที่ได้จากพ่อและแม่ก็ไม่เพียงพอเพื่อนจึงแนะนำให้รู้จักกับแฟนเพราะเห็นว่าแฟนเป็นคนมีเงิน หมูแดงจึงตัดสินใจคบและจนมารู้ทีหลังว่าแฟนค้ายาบ้า ซึ่งในขณะนั้นหมูแดงก็ไม่ได้สนใจแล้ว เพราะหมูแดงคิดถึงเพียงแต่เรื่องเงินเพียงอย่างเดียว พอเมื่อมีเงินเยอะก็ใช้จ่ายเยอะจึงหมูเงินไม่ทัน เพราะหมูแดงจะใช้จ่ายเงินไปกับการซื้อเสื้อผ้า กระเป๋า เครื่องสำอางค์ เล่นไฟ ซึ่งการที่หมูแดงเลียนแบบการใช้ของตามเพื่อนจึงทำให้หมูแดงต้องซื้อของตามเพื่อนตลอด ซึ่งนอกจากหมูแดงจะใช้จ่ายเงินเยอะแล้วแฟนก็ชอบแต่งรถด้วย

ตารางที่ 3 สรุปภาพรวมกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 10 ราย) (ต่อ)

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ ขณะกระทำ ผิด	ฐาน ความผิด	สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า	กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า
				ค่าใช้จ่ายในการแต่งรถแต่ละครั้งก็เป็นจำนวนมาก หมูแดงจึงต้องไปขายเสื้อผ้ากับกีฬ้อปที่ตลาดนัดในตอนเย็นด้วยส่วนตอนกลางวันก็จะไปส่งยาบ้าให้ลูกค้า ซึ่งยาบ้าที่รับก็จะไปรับจากแฟนของพี่สาวทั้งสองคน
แดงโม	17	ร่วมกัน ครอบครอง เพื่อจำหน่าย ยาเสพติด	- เกิดจากการที่แฟนเป็นคนค้ายาบ้า ทำให้แดงโมถูกเข้ามามีส่วนร่วมด้วย เนื่องจากมีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการค้ายาบ้ากับแฟน	- กระทำผิดในคดีร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติดถูกจับพร้อมกันกับแฟน เนื่องจากวันที่ถูกจับแฟนจะไปส่งยาบ้าและแดงโมได้ขอติดรถไปโรงพยาบาลด้วย จึงทำให้แดงโมถูกจับมาพร้อมกัน ส่วนสาเหตุที่แฟนของแดงโมค้ายาบ้าเนื่องจากพ่อของแฟนแดงโมเป็นคนเข้มงวดและคุมมาก งานที่แฟนทำก็เป็นงานธนาคารรายได้ก็น้อยเพราะเรียนไม่จบปริญญา เวลาที่แฟนของแดงโมต้องการเงินเพิ่มจึงไม่กล้าขอกับพ่อ แฟนของแดงโมจึงแอบขายยาบ้า โดยแฟนของแดงโมจะรับยาบ้าจากเพื่อนมาขายอีกทอดหนึ่ง
หลิน	17	ครอบครอง เพื่อจำหน่าย ยาเสพติด	- กลุ่มเพื่อนที่คบมีพฤติกรรมการเสพยาและค้ายาบ้า - มีความต้องการเงินเพื่อที่จะเอาเงินที่ได้จากการขายมาซื้อยาเสพ	- กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าของหลิน เกิดจากการยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าในฐานะผู้เสพมาก่อนและต่อมาได้หันมาค้ายาบ้า โดยยึดเป็นอาชีพหลักในการหารายได้ ซึ่งจากการที่พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้และมักจะให้ความสนใจแต่กับน้องชายมากกว่า หลินจึงมี

ตารางที่ 3 สรุปภาพรวมกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 10 ราย) (ต่อ)

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ ขณะ กระทำผิด	ฐาน ความผิด	สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า	กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า
			<ul style="list-style-type: none"> - ภายในชุมชนมีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมาก จึงหาซื้อได้ง่าย - การค้ายาบ้าเป็นงานสบาย ได้เงินเยอะ 	<p>ความรู้สึกว่าไม่เคยได้รับความรักจากพ่อและแม่เลยเวลาซื้อของก็มักจะตามใจน้องชายมากกว่า จึงทำให้หลินดีตัวออกห่างจากพ่อและแม่ ซึ่งพอลหลังจากหลินลาออกจากโรงเรียน หลินก็ติดเพื่อนซึ่งเพื่อนของหลินก็จะมีพฤติกรรมติดนูหรือและติดยา และหลินเสพยาตามเพื่อนจนติดและเลิกไม่ได้ เงินที่ย่ำให้มาใช้จึงหมด หลินต้องโกหกย่าหลายครั้งจนย่าไม่ให้เงินใช้ หลินจึงใช้วิธีขายยาบ้าเนื่องจากเพื่อนชวนให้มาขายเพราะได้เงินเยอะ และเห็นว่าทั้งเพื่อนและรุ่นพี่ที่ขายก็มีเงินใช้กันทุกคน หลินจึงรับยามาจากเพื่อน และเอาไปขายกับคนในชุมชน</p>
มิวสิค	17	ครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด	<ul style="list-style-type: none"> - คนในครอบครัวมีการใช้ยาเสพติด คือ พ่อและพี่ชาย จึงทำให้รู้สึกเฉยๆ กับการใช้ยา - กลุ่มเพื่อน และแฟน มีการใช้ยาเสพติดและค้ายาบ้าด้วย - ชุมชนมีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมาก หาซื้อได้ง่ายภายในชุมชนเพราะเป็นเรื่องปกติ 	<p>- เกิดจากการยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าในฐานะผู้เสพมาก่อนและต่อมาค้ายาบ้าเพื่อที่จะต้องการหารายได้เพิ่ม ซึ่งครอบครัวของมิวสิคอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดคลองเตย ซึ่งเป็นชุมชนที่มีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมาก การเห็นการซื้อขายยาเสพติดจึงเป็นเรื่องปกติ ซึ่งเริ่มแรกมิวสิคเห็นพ่อและพี่ชายเสพยา มิวสิคจึงรู้สึกชิน ส่วนการลองเสพยาเกิดจากเพื่อนของมิวสิคเสพยากันทุกคน เวลาออกไปเที่ยวกลางคืนจึงมีการเล่นยาไอซ์ ยาอี ยาเค</p>

ตารางที่ 3 สรุปภาพรวมกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 10 ราย) (ต่อ)

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ ขณะกระทำ ผิด	ฐาน ความผิด	สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า	กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า
			- รายได้ที่ได้จากการขายยามีจำนวนมากและเป็นงาน ง่าย ได้เงินง่าย	ดื่มเหล้า เล่นการพนัน มีวสิศก็จะเล่นยากับเพื่อนทุกครั้ง และ จากการที่มีวสิศไปเที่ยวกลางคืนบ่อยก็ทำให้ได้รู้จักกับแฟนซึ่ง แฟนก็ค้ายาบ้าด้วย เวลาไปเที่ยวแฟนก็จะออกค่าใช้จ่ายให้ ตลอด ซึ่งในตอนแรกแฟนก็ขายคนเดียวแต่พอมาดอนหลังมี เพื่อนในกลุ่มขายด้วย แล้วเห็นเพื่อนได้เงินมาเยอะ ก็เลยเริ่ม สนใจ จากนั้นจึงเริ่มรับยาบ้าจากแฟนมาขาย ส่วนมากก็จะขาย กับคนในชุมชนคลองเตย
พลอยสวย	17	ร่วมกัน ครอบครอง เพื่อจำหน่าย ยาเสพติด	- การที่มีแฟนเป็นคนค้ายาบ้าจึงทำให้ได้เรียนรู้วิธี การค้ายาบ้าจากแฟน - เงินที่ได้มาจากการค้ายาบ้ามีจำนวนมาก และเป็น งานที่ง่ายและสบาย	- กระทำผิดในคดีร่วมกันครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด โดยที่ถึงแม้ว่าพลอยสวยจะไม่เคยเสพยาเสพติด และคนใน ครอบครัวก็ไม่เคยมีใครยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อน แต่การที่ พลอยสวยมีแฟนที่เป็นทั้งผู้เสพและผู้ค้า จึงถือได้ว่าพลอยสวย มีส่วนร่วมกับการค้ายาเสพติดด้วย เพราะพลอยสวยได้รู้และ เห็นถึงวิธีการในการจำหน่ายยาเสพติด และคนในครอบครัว ของแฟน คือทั้งพ่อและแม่ของแฟน รู้ว่าแฟนค้ายาบ้า แต่ก็ไม่มีใครห้ามแฟนเพราะพ่อแม่ของแฟนไม่ได้ทำงาน รายได้หลัก ของครอบครัวจึงมาจากการขายยาบ้า

บทที่ 5

การอภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย

การศึกษารุ่นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด และศึกษากระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า รวมถึงมาตรการในการป้องกัน แก้ไข และเยียวยาเด็กที่กระทำความผิด ในคดียาเสพติด ซึ่งใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และการศึกษาประวัติชีวิต (Life – History) อย่างละเอียดเป็นรายบุคคล โดยการเก็บข้อมูลจากเด็กและเยาวชนหญิงภายในศูนย์ฝึก และอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีจำนวน 10 ราย ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมและนำมา วิเคราะห์ในลักษณะเชิงพรรณนาเพื่อตอบ โจทย์วิจัย ดังนี้

1. การอภิปรายผล

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และการศึกษาประวัติชีวิต (Life – History) อย่างละเอียดเป็นรายบุคคล จำนวน 10 ราย สามารถ นำมาวิเคราะห์ในลักษณะเชิงพรรณนาตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

1.1 สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

จากการผลการศึกษาพบว่า สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีกลายเป็นผู้ค้า ยาบ้ามีดังนี้

1.1.1 ความต้องการทางการเงิน จากผลการศึกษาพบว่า ก่อนที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจะ กลายเป็นผู้ค้ายาบ้า นั้นเกิดจากความต้องการทางการเงินจากหลายสาเหตุ คือ ความต้องการทางการเงิน เพื่อนำมาใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย โดยพบว่าผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 8 ราย ใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย เช่น ซื้อกระเป๋าแบรนด์เนม เครื่องสำอางค์ เทียวกลางคืน เทียวต่างจังหวัด เล่นการพนัน และเล่นเกมสล็อตออนไลน์ นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 3 ราย ต้องการเงินเพื่อที่ซื้อยาเสพติดมาเสพ อีกทั้งผู้ให้ข้อมูล สำคัญ 2 ราย มีความต้องการทางการเงินเนื่องจากมีภาระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้นและมีความคิดว่า ต้องพึ่งตนเอง ซึ่งจากความต้องการทางการเงินต่างๆ เหล่านี้ได้ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งหมด กลายเป็นผู้ค้ายาบ้า เนื่องจากการค้ายาบ้าเป็นวิธีการที่สามารถหาเงินจำนวนมากได้ในเวลาอันรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความกดดันทางสังคม (Strain Theory) ของโรเบิร์ต เมอร์ตัน

(1938) ที่กล่าวไว้ว่า ความกดดันทางสังคมจะเกิดกับบุคคลในสังคม เนื่องจากความไม่สอดคล้องกันระหว่างจุดมุ่งหมายของสังคมกับวิธีการไปสู่จุดมุ่งหมายนั้น (Dysjunction between Goals and Means) เพราะฉะนั้นแนวทางที่บุคคลจะตอบโต้ต่อความกดดันทางสังคม แบ่งออกเป็น 5 รูปแบบ ซึ่งเด็กและเยาวชนหญิงที่ค้ายาบ้านี้เกี่ยวข้องกับรูปแบบของการเปลี่ยนแปลง (Innovation) กล่าวคือ เด็กและเยาวชนหญิงยอมรับจุดมุ่งหมายทางสังคมในการสร้างความร่ำรวยแต่ไม่สามารถทำได้โดยวิธีการที่ได้รับการยอมรับ ดังนั้นเด็กและเยาวชนหญิงจึงแสวงหาวิธีการใหม่ในการสร้างฐานะทางเศรษฐกิจ โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นการกระทำผิดกฎหมาย รวมทั้งสอดคล้องกับวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้จ่ายยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิง ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี” ของ สุนิสา จิรณานนท์ (2545) ที่กล่าวว่า จากการที่รายได้ไม่พอกับค่าใช้จ่ายในสภาพสังคมปัจจุบัน เมื่อเด็กและเยาวชนหญิงมีปัญหาทางการเงิน เด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่มักจะแก้ไขปัญหาเองโดยไม่รบกวนบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือสมาชิกภายในครอบครัว จากปัญหาทางด้านสถานะเศรษฐกิจนี้ ทำให้เด็กและเยาวชนเสี่ยงต่อการใช้จ่ายยาเสพติด และกระทำความผิดคดียาเสพติดมากขึ้น เพราะถ้าหากครอบครัวมีรายได้ไม่เพียงพออาจทำให้บุคคลในครอบครัวหลงผิดไปค้ายาเสพติดและใช้จ่ายยาเสพติดได้ง่ายขึ้น และสอดคล้องกับวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยการขายบริการทางเพศของเด็กและเยาวชนหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร” ของ สุกศักดิ์ โปริยานนท์ (2545) ที่ได้กล่าวว่า ปัญหาเศรษฐกิจ ความยากจน และการถูกล่อลวงชักจูงนั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี จะเห็นได้ว่าความยากจนเป็นตัวผลักดันให้ต้องดิ้นรนหาเงินเพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว ซึ่งการเป็นโสเภณีทำให้เด็กและเยาวชนหญิงและครอบครัวร่ำรวยขึ้นมาได้โดยที่เด็กและเยาวชนหญิงไม่ต้องใช้ความรู้ความสามารถ อีกทั้งความต้องการของลูกค้ามีมากด้วย

1.1.2 การชักจูงจากเพื่อนหรือเพื่อนสนิท(แฟน) ถือว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า โดยกลุ่มเพื่อนหรือเพื่อนสนิท(แฟน) ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้ง 10 ราย จะโน้มน้ำหนักและชักจูงผู้ให้ข้อมูลสำคัญใช้จ่ายยาเสพติดและค้ายาบ้า จากการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้ง 10 ราย มีการคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสพและค้ายาเสพติด จึงถูกโน้มน้ำหนักและชักชวนให้เข้าสู่กระบวนการค้ายาบ้าและกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคมในหนังสือเรื่อง สังคมวิทยา ของ **จางง์ อติวัฒน์สิทธิ์ และคณะ (2549)** ที่กล่าวไว้ว่า องค์กรหนึ่งที่ทำหน้าที่ในการขัดเกลาทางสังคม คือ กลุ่มเพื่อน โดยกลุ่มเพื่อนมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการขัดเกลาทางสังคมทางอ้อม เพราะไม่มีการเขียนระเบียบหรือกฎเกณฑ์ในการที่บุคคลจะคบกับเพื่อนไว้อย่างแน่นอน บุคคลคบ

กันเป็นเพื่อนเพราะมีสิ่งที่ต้องการร่วมกันบางประการ คนจะคบกันเป็นเพื่อนได้ต้องมีความพอใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน เมื่อเยาว์วัยเด็กๆ มักจะเลียนแบบความประพฤติจากเพื่อน การเรียนรู้ระเบียบสังคมจากกลุ่มเพื่อนแม้จะเป็นกระบวนการขัดเกลาทางสังคมทางอ้อม แต่เป็นสิ่งที่ใกล้ชิดตัวบุคคลมากที่สุด และบุคคลกระทำอย่างเต็มใจ โดยไม่รู้สึกรู้ว่าถูกบังคับ บุคคลเรียนรู่ว่าการจะมีชีวิตอยู่ในสังคมได้ต้องรู้จักปรับความต้องการของตนเองให้สอดคล้องกับความต้องการของคนอื่นด้วย สิ่งที่ตนเองพอใจกระทำแต่ถ้าเพื่อนไม่พอใจก็ไม่อาจกระทำ อีกทั้งครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ผู้ปกครองไม่มีเวลาให้กับเด็ก จะมีโอกาสอยู่รวมกันในวันหยุดเท่านั้น จึงทำให้ส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจะใช้เวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อน ทำกิจกรรมและพูดคุยร่วมกัน และติดเพื่อน จึงทำให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบจากกลุ่มเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความแตกต่างในการคบหาสมาคมของเอ็ดวิน ชัทเธอร์แลนด์ (1924) ที่ได้กล่าวว่ากระบวนการสำคัญเฉพาะเจาะจงที่พัฒนาพฤติกรรมอาชญากรรมของมนุษย์คือ การคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความแตกต่างกันในด้านความเป็นอาชญากรและความเป็นพลเมืองดี ทฤษฎีของชัทเธอร์แลนด์ได้ให้ความสำคัญกับ “การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เป็นอาชญากร” โดยให้เหตุผลว่าความผูกพันกับเพื่อนจะสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้และการส่งเสริมสนับสนุน ทั้งในด้านพฤติกรรมและความเห็นด้วยกับพฤติกรรมดังกล่าว เยาวชนที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนดี มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ดีและความเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย ในทางตรงกันข้ามเยาวชนที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นอาชญากรจะมีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมและเห็นด้วยกับพฤติกรรมอาชญากรรมและชัทเธอร์แลนด์ยังนำเสนอว่า บุคคลจะเรียนรู้ทั้งพฤติกรรมและความเชื่อในอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่อยู่ใกล้ชิดกับบุคคล ซึ่งจะเห็นได้ว่าสามารถอธิบายได้ถึงสาเหตุของการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า โดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญเรียนรู้วิธีการเสพยาและค้ายาบ้ามาจากเพื่อนโดยตรง

“ไปเจอเพื่อนแถวบ้านเกือบทุกวัน ติดเพื่อน เริ่มลองเสพยาและขายยาบ้าก็เกิดจากความอยากรู้อยากลอง เพราะเพื่อนในกลุ่มทุกคนก็ทำกันหมด เห็นเพื่อนเสพยังงี้ก็ทำตามเพื่อน”

(ขวัญตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

“มีเพื่อนในกลุ่มมาชวนให้หนูไปรับยามาขาย เพื่อนเชียร์ให้ขายก็เลยขายทำตามเพื่อน เพื่อนทำอะไรก็ทำด้วย”

(น้ำหวาน, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

เช่นเดียวกันกับวิทยานิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมอาชญากรรมกับประวัติการใช้ยาเสพติดของเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน(บ้านกรุณา)” ของ วนัญญา แก้วแก้วปาน (2551) ที่กล่าวว่า การใช้ยาเสพติดของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการใช้ยาเสพติดของเยาวชน เยาวชนส่วนใหญ่จะมีกลุ่มเพื่อนที่ใช้ยาเสพติด สอดคล้องกับรายงานการวิจัย เรื่อง “การศึกษาการแพร่ระบาดของติดยาเสพติดในเด็กและเยาวชนผ่านชุมชนแออัด: ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตกรุงเทพมหานคร” ของ โสภาง ชูพิชัยกุล (2533) ที่พบว่า เพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากในการเริ่มลองใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชน โดยเป็นการสื่อถึงการยอมรับกันภายในกลุ่มและความอยากรู้อยากลองเอง

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญโดยส่วนใหญ่มีค่านิยมกลุ่ม คือค่านิยมการซื้อของที่เมื่อเพื่อนในกลุ่มซื้อสินค้า เครื่องสำอาง กระเป๋า ยี่ห้อใดก็ตามก็จะซื้อตามเพื่อน รวมทั้งค่านิยมในการคบเพื่อนชายและค่านิยมการเสพยาเสพติด ที่กลุ่มเพื่อนจะมีพฤติกรรมสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า เที่ยวกลาง และเสพยาเสพติดประเภทต่างๆ เนื่องจากเห็นว่าเพื่อนทำก็เลยทำตาม ซึ่งจากค่านิยมต่างๆ เหล่านี้ได้ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้เข้าสู่กระบวนการค้ายาบ้า

“หนูจะติดเพื่อนมาก พอเพื่อนไปเที่ยวกลางคืนหรือออกไปดื่มเหล้า หนูก็จะตามเพื่อนกลุ่มนี้ไปด้วยตลอดเพราะอยากให้เพื่อนรัก ไม่อยากถูกกันให้ออกจากกลุ่ม”

พลอยใส, สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2555

“เพื่อนเชียร์ให้หนูคบกับพี่เค้า เห็นว่าพี่เค้ามีเงิน เพื่อนเชียร์กันเยอะก็เลยลองคบดู”

หมูแดง, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555

“หนูหมดเงินไปกับเสื้อผ้า เครื่องสำอางค์ กับกระเป๋าเยอะมาก เห็นเพื่อนซื้อก็เลยซื้อตามเพื่อน เพื่อนใช้อะไรก็ใช้ตามเพื่อนแหละ”

หมูแดง, สัมภาษณ์, 21 กรกฎาคม 2555

“ถ้าได้เสพยาแล้วจะดีนะ สนุก โลงสบาย ไม่คิดหรอกน่า”

(ขวัญตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

“สนใจจะขายยาบ้า ได้เงินดีนะ

(ขวัญตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

“มีใครสนใจจะเอางานมั๊ย? ทำเล่นๆ แล้วเดี๋ยวก็จะได้เงินมาใช้ งานสบายๆ สนมั๊ย”

(น้ำหวาน, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

“เพื่อนแนะนำให้ไปขายยาบ้าเพราะเป็นงานสบายๆ ขายได้เงินมาก็รวยเลย มีเงินใช้เยอะแน่ ไม่ต้องกลัวว่าลูกจะลำบากด้วย”

(พลอยใส, สัมภาษณ์, 27 มิถุนายน 2555)

1.1.3 ครอบครัว มีส่วนผลักดันให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยจากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่าครอบครัวของเด็กและเยาวชนหญิงที่มีความเกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งการใช้ยาเสพติดและค้ายาเสพติดส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมเพราะเห็นว่าสมาชิกในครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้องแต่ก็ไม่ได้ถูกจับกุมดำเนินคดีแต่อย่างใด ซึ่งตามแนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว ในรายงานการวิจัยเรื่อง ครอบครัวของเด็กและเยาวชนกระทำคามผิด ของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย(2543) ที่กล่าวว่า ครอบครัวเป็นหน่วยของสังคมที่มีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอมแบบแผนความประพฤติ หรือที่เรียกว่า “บุคลิกภาพ” ของสมาชิกใหม่ให้กับสังคม ซึ่งบุคลิกภาพหมายถึง แบบอุปนิสัยของแต่ละบุคคลที่บอกให้ทราบถึงการปรับตัวซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวบุคคลนั้น บุคลิกภาพเกิดจากพัฒนาการของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพันธุกรรมกับสิ่งแวดล้อม จะเห็นได้ว่าครอบครัวมีส่วนสำคัญกับการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน ซึ่งการการเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์พบว่าครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 7 รายมีลักษณะครอบครัวที่แตกแยกซึ่งทำให้เห็นได้ว่าการที่ครอบครัวแตกแยกนั้นทำให้ เด็กและเยาวชนหญิงไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน การขัดเกลา และชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสม จึงทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสารนิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับยาบ้าของเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง” ของยุทธนา แพรดำ(2545) ที่ได้กล่าวว่า เยาวชนที่มีปัญหาความแตกแยกของครอบครัวอยู่ในระดับสูงหรือยิ่งขาดความรัก ความผูกพันต่อครอบครัวมากเท่าไรจะมีการกระทำผิดเกี่ยวกับยาบ้ามากขึ้นเท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญมากที่สุดในสังคมต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต เนื่องจากครอบครัวมีบทบาทหน้าที่ในการดูแลสมาชิก มีหน้าที่ให้ความคุ้มครองและความปลอดภัย ทำหน้าที่อบรมสั่งสอนขัดเกลาสมาชิกให้รู้ระเบียบ บรรทัดฐานทางสังคม ฉะนั้นครอบครัวจึงมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของสมาชิกในสังคมเป็นอย่างยิ่ง การให้ความรักของคนภายในครอบครัวถ้าได้แสดงบทบาทและหน้าที่ของตน ได้อย่างสมบูรณ์ไม่

บกพร่องแล้ว สมาชิกภายในครอบครัวก็จะมีสิ่งยึดเหนี่ยว และจะไม่แสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีพันธะทางสังคมของทราวิซ เฮอร์ช (Hirschi :1971 อ้างถึงใน จูซาร์ตน์ เอื้ออำนวย, 2529 : 38) เชื่อว่า ความผูกพันทางจิตใจระหว่างบิดามารดากับเยาวชน เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะเป็นตัวกำหนดว่า เยาวชนจะกระทำผิดมากน้อยเพียงใด กล่าวคือ เยาวชนที่มีความผูกพันทางใจกับบิดามารดามาก เมื่อปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมส่วนรวมก็จะได้รับการยอมรับและชมเชยเป็นรางวัลตอบแทนมากกว่าเยาวชนที่มีความผูกพันกับบิดามารดาน้อย และถ้าไม่ปฏิบัติตามก็จะได้รับการลงโทษมากน้อยตามลำดับความสัมพันธ์ ด้วยเหตุนี้เยาวชนที่ปราศจากความผูกพันดังกล่าวก็จะไม่เกิดการเรียนรู้จากการให้รางวัลหรือการลงโทษ จึงไม่มีความยินดียินร้ายในปฏิกริยาตอบโต้ของบุคคลอื่น ไม่ว่าจะบิดามารดา หรือเจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองในที่สุด และสอดคล้องกับชาย เสวิกุล(อ้างถึงในจูซาร์ตน์ เอื้ออำนวย, 2543) ที่ได้กล่าวถึงวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบต่างๆ ของบิดามารดา จึงมีผลต่อการหล่อหลอมบุคลิกภาพเด็กแตกต่างกันว่าเด็กที่บิดามารดาเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย(Over indulgence) ขาดความรัก ความเมตตา หรือบิดามารดาดูร้าย เด็กในครอบครัวเช่นนี้จะรู้สึกขาดความมั่นคง รู้สึกตัวเองอยู่อย่างโดดเดี่ยว พยายามทำให้ผู้อื่นสนใจไม่ว่าทางที่ดีหรือเลว นิสยเกร มองทุกสิ่งทุกอย่างในแง่ร้าย มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม ขาดลำบากในการทำตัวให้คนอื่นรักใคร่เมตตา และขาดความรักความเห็นใจผู้อื่น รวมถึงเด็กที่บิดามารดาไม่ปรองดองกัน ทะเลาะวิวาท ได้เถียงกันบ่อยๆ จะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกสับสนวุ่นวายเต็มไปด้วยความเครียด รู้สึกว่าบ้านเป็นสถานที่ไม่น่าอยู่และไม่ปลอดภัย ขาดความอบอุ่นใจ ทำให้คิดว่าโลกนี้เต็มไปด้วยอันตราย บางครั้งเด็กก็ถูกบิดามารดาละเลยหรือทอดทิ้ง จึงเกิดประหลาดใจว่าบิดามารดาซึ่งทำกับตนได้เช่นนี้ คนอื่นจะยิ่งโหดร้ายสักเพียงไหน เด็กจะรู้สึกเศร้า ขุ่นมัวในใจ หรืออาจจะหนีออกจากบ้าน มั่วสุม และประพฤติตนไม่สมควรได้

“ป่ากับดงจะชอบทะเลาะกันประจำ มีปากเสียงกันตลอด ”

น้ำหวาน, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555

“พอพ่อเลิกงานก็ชอบตั้งวงกินเหล้ากับเพื่อนทุกเย็น ถ้าวันไหนกลับบ้าน แล้วเจอกับแม่เลี้ยงก็จะทะเลาะกันทุกที เบื่อมาก ชอบด่า ชอบชุดเอาเรื่องเก่าๆ มาด่า ทะเลาะ ที่ไรคบตีกันทุกที ”

ปุเป้, สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2555

อีกทั้งยังสอดคล้องกับอุมาพร ตรังคสมบัติ(2541)ที่ได้กล่าวถึง ตัวแบบทางจริยธรรมของครอบครัวกับการกระทำความคิดของเด็กและเยาวชนว่า การที่เด็กถูกอบรมเลี้ยงดูจาก

ครอบครัวที่มีตัวแบบทางจริยธรรมเบี่ยงเบน หรืออยู่ในครอบครัวที่มีมาตรฐานทางศีลธรรมต่ำ (Immoral standard) จะมีส่วนหล่อหลอมขัดเกลาให้เด็กเกิดการเรียนรู้ไปตามครอบครัว หรือถ้าบิดามารดาประพฤติตนผิดกฎหมาย หรือผิดศีลธรรมทำตัวอย่างไม่ดีให้เด็กเห็น เด็กจะมีทัศนคติและค่านิยมไปในทำนองเดียวกัน คือเห็นดีเห็นงาม เห็นผิดเป็นชอบไปด้วย หรือกรณีที่จำแบบอย่างจากตัวอย่างที่ไม่ดีมาจากนอกบ้าน และบิดามารดาชอบเมาสุราอาละวาด หรือมีอาชีพผิดกฎหมาย มารดาชอบเล่นการพนัน ฯลฯ เด็กก็จะเห็นผิดเป็นชอบ เห็นว่าถูกต้องดีงามไปด้วย หรืออาจรู้สึกไม่เคารพนับถือบิดามารดาเพราะประพฤติตนไม่ดีเหมือนที่ตนถูก เกิดความขัดแย้ง สับสนในจิตใจนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายได้

1.1.4 ชุมชน สภาพแวดล้อมภายในชุมชนมีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกิดความเคยชินและเรียนรู้วิธีการเสพยาและค้ายาเสพติดจากชุมชน จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า ชุมชนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 5 ราย มีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมาก รวมทั้งบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่อยู่ในชุมชนแออัดจะเรียนรู้การกระทำผิดได้ง่าย เพราะสังคมส่วนใหญ่จะมีอาชญากรรมต่างๆ บ่อยครั้ง อาทิ การลักขโมย การใช้ยาเสพติด ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนหญิงเจอสภาพการณ์เช่นนี้จึงเกิดความคุ้นชิน และเห็นว่าการกระทำผิดเหล่านี้เป็นเรื่องปกติธรรมดา ดังที่วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ของสุรศักดิ์ สุรินทร์แก้ว(2547) ที่กล่าวถึงปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดว่าสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการติดยาเสพติด หรือการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น ชุมชนที่มีสภาพแวดล้อมของการแพร่ระบาดของยาเสพติด มีผู้ติดยาเสพติดหรือใช้สารเสพติดจำนวนมาก เด็กและเยาวชนก็จะเกิดพฤติกรรมการเล่นแบบ ตลอดจนยาเสพติดสามารถที่จะหาซื้อได้ง่าย สอดคล้องกับวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดีทำร้ายร่างกายของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง” ของ กิ่งก้อง ดิษฐ์วัฒน์(2545) ที่พบว่าสภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเช่าและอยู่ในชุมชนแออัด มีกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำความผิดในคดีทำร้ายร่างกาย มีการพบปะกับกลุ่มเพื่อนในชุมชนนั้นบ่อยๆ มักจะมีพฤติกรรมไปในลักษณะเดียวกัน ประกอบกับในงานวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิงในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี” ของ สุนิสา จิรชนานนท์(2545) พบว่าเด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นแหล่งยาเสพติด ในบริเวณที่พักอาศัยมีแหล่งขายยาเสพติด และมีคนเสพยาเสพติดมาก ชุมชนที่เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่เป็นชุมชนที่

ค่อนข้างแออัด และมีสภาพแวดล้อมเป็นแหล่งเสื่อมโทรม ซึ่งเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่คิดว่าสามารถหาซื้อยาเสพติดได้ง่าย จากลักษณะสภาพแวดล้อมดังกล่าวจะเห็นได้ว่า สภาพแวดล้อมเป็นตัวผลักดันให้เด็กและเยาวชนหญิงใช้ยาเสพติดได้ง่ายขึ้น เพราะเด็กและเยาวชนเกิดความเคยชินกับยาเสพติดมาตั้งแต่เด็ก และเกิดการเรียนรู้ในการใช้ยาเสพติด โดยเห็นว่าการใช้ยาเสพติดเป็นเรื่องปกติธรรมดา คนทั่วไปก็ใช้ยาเสพติด จึงเริ่มทดลองใช้ยาเสพติดได้ง่ายขึ้น เป็นผลทำให้เด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่ติดยาเสพติดมากขึ้น

“ตั้งแต่ย้ายมาคลองเตยหนูก็เห็นเค้าเสพ เค้าขายกันจนชินแล้วนะ เพราะมันเยอะมากเห็นจ้จๆ เลยว่าเสพเพราะเค้าออกมาเสพยก้านนอกบ้านให้เห็นเลย คนในชุมชนเค้าก็รู้จักกัน ขายกันถูกๆ เม็ดละไม่กี่ร้อย พอหนูเห็นอย่างนี้ หนูก็เลยคิดว่ามันเป็นเรื่องปกติไปแล้ว ใครๆ เค้าก็ทำกันทั้งนั้น”

(มิวติก, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555)

“ชุมชนที่หนูอยู่แถวหนองจอกใช้ยากันเยอะมาก หายามาเสพก็ง่าย เพราะคนในซอยจะเสพกันเยอะ โดยเฉพาะวัยรุ่นในซอย”

(หลิน, สัมภาษณ์, 21 กรกฎาคม 2555)

1.1.5 โรงเรียน จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้ง 10 ราย ขาดการศึกษา เรียนหนังสือไม่จบ เพราะไม่ชอบการไปโรงเรียน ไม่ชอบเรียนหนังสือ เรียนหนังสือไม่สนุก อีกทั้งการเรียนไม่ได้ ซึ่งจากการที่ไม่ได้โรงเรียนส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญขาดกิจกรรมการมีส่วนร่วมในโรงเรียนที่เป็นประโยชน์ และได้เอาเวลาที่ไม่ได้เรียนหนังสือมาว่าสูม และเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน จึงมีโอกาที่จะออกไปกระทำผิดได้มากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไปเรียนหนังสือ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพันธะทางสังคมของทราวิช เฮอร์ซ (อ้างถึงใน พรชัย ชันดี และคณะ, 2543) ที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบพันธะทางสังคมหรือความผูกพันกับสังคมคือ การเข้าร่วม(Involvement) ที่หมายถึง การที่บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของสังคมเป็นเหตุให้บุคคลถูกจำกัดเวลาที่จะไปประกอบอาชญากรรม เนื่องจากเวลาส่วนใหญ่ได้ถูกใช้ให้หมดไปกับกิจกรรมสังคม ดังนั้นการเข้าร่วมถือว่าเป็นองค์ประกอบด้านกิจกรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

“หนูไม่ชอบไปโรงเรียน ไม่อยากตื่นแต่เช้า เลยแกล้งป่วย ตอนหลังเริ่มโคดเรียน แอบหนีไปเที่ยวกับเพื่อนที่อยู่แถวบ้าน”

(ขวัญตา, สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555)

“หนูไม่ชอบไปโรงเรียน ไม่ชอบเรียนหนังสือ ไม่ชอบฟังครูบ่นเวลาที่เรียน
ไม่เข้าใจ”

(น้ำหวาน, สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555)

“หนูเกลียดการไปโรงเรียนมาก โรงเรียนมันน่าเบื่อ ครูก็สอนอะไรยากๆ
หนูก็ไม่เข้าใจ เวลาครูให้การบ้านก็ให้เยอะเลย หนูก็เกียจทำ พอหนูไม่
ทำการบ้าน ครูก็ชอบด่า ชอบตี เบื่อไม่ชอบให้ใครมาจ้ำจี้จ้ำไช เลยไม่ชอบ
ไปโรงเรียน”

(หลิน, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2555)

นอกจากสาเหตุข้างต้นที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีสาเหตุที่ทำให้เด็กและ
เยาวชนหญิงกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าคือ การที่สังคมในปัจจุบันให้สิทธิที่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงและ
ชาย จึงทำให้โอกาสในการกระทำความผิดจึงมีมากขึ้น ดังทฤษฎีการกระทำผิดของผู้หญิง(**Theory
of Female Offending**) ในกลุ่มทฤษฎีของการปลดปล่อยให้เป็นอิสระของผู้หญิง(**Women
Liberation Theories**) มีแนวคิดว่า เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่เปิดโอกาสให้บทบาท
พฤติกรรมของผู้ชายและหญิงมีความแตกต่างกันน้อยลงไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การประกอบ
อาชีพ ครอบครัว การเมือง ทหาร และเศรษฐกิจ ผู้หญิงและผู้ชายมีแนวโน้มที่จะมีความคล้ายคลึง
กันในด้านพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมอาชญากรรม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง นักทฤษฎีแนวนี้
เชื่อว่า บทบาททางสังคมของผู้หญิงในยุคใหม่จะมีอิทธิพลต่อการเข้ามามีส่วนร่วมในพฤติกรรม
อาชญากรรมของผู้หญิงด้วย สอดคล้องกับที่ **Freda Adler** เขียนหนังสือเรื่อง “**Sister in crime :
The rise of the new female criminal**”(1975) ที่ได้เสนอว่าผู้หญิงในสังคมสมัยใหม่กำลัง
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่มีความก้าวร้าวมากขึ้น และต้องแข่งขันมากขึ้น เป็นสาเหตุให้พวกเขา
เปลี่ยนบทบาทหน้าที่จากเดิมที่ติดอยู่กับบ้านเข้าสู่ตลาดแห่งการแข่งขันมากขึ้น ซึ่งบทบาทเหล่านี้ก็
เกิดขึ้นในสังคมอาชญากรด้วย กล่าวคืออาชญากรที่เป็นหญิงก็เกิดการต่อสู้และมีลักษณะก้าวร้าวขึ้น
เช่นเดียวกัน ซึ่งแอดเลอร์ได้นำเสนอว่าลักษณะอาชญากรรมที่ประกอบโดยผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลง
ไปมาก เช่น การปล้นธนาคาร การชิงทรัพย์ การชู้กรร โชกทรัพย์ ฆาตกรรม ซึ่งพฤติกรรม
อาชญากรรมเหล่านี้เมื่อก่อนเป็นบทบาทของผู้ชายเท่านั้น ดังนั้นจึงเชื่อว่า สาเหตุสำคัญที่ผู้หญิง
กระทำผิดมากขึ้นก็คือ โอกาสที่เปิดกว้างขึ้นนั่นเอง และสอดคล้องกับที่ **Rita James Simon** ได้
เขียนหนังสือ เรื่อง “**Women and Crime**”(1975) และนำเสนอว่า อาชญากรรมที่ประกอบโดย
ผู้หญิงเพิ่มจำนวนมากขึ้นทั้งปริมาณและรูปแบบ หากแต่ไม่ได้เกิดจากการที่ผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลง
ไปในทางที่มีการใช้กำลังมากขึ้นซึ่งเป็นบุคลิกภาพของเพศชาย หากแต่เป็นกรณีที่ผู้หญิงได้เข้ามามี

โอกาสในการประกอบอาชญากรรมมากขึ้น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของผู้หญิงในการเข้าร่วมตลาดแรงงาน การศึกษา การประกอบอาชีพ และรายได้ ทำให้ผู้หญิงมีโอกาสมากขึ้นในการประกอบอาชญากรรม โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ และอาชญากรรมปกิเจ็ดขาว และสอดคล้องกับ Frances Heidensohn ที่ได้เขียนหนังสือ เรื่อง “Women and Crime”(1985) ที่ได้กล่าวว่า การกระทำความผิดของผู้หญิงเกิดมาจากการที่สังคมเปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้ผู้หญิงไม่ได้เป็นคนชายขอบ มีโอกาสในการแสดงความสามารถเทียบเคียงกับผู้ชายได้ รวมทั้งการกระทำความผิดมีรูปแบบและวิธีการที่หลากหลายมากขึ้น ผู้หญิงจึงเลือกวิธีการที่เหมาะสมกับลักษณะทางกายภาพของผู้หญิง

จากสาเหตุที่ผู้วิจัยได้นำเสนอข้างต้นแล้วนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลสำคัญในแต่ละคนมีสาเหตุของการกระทำความผิดที่กลายมาเป็นผู้ค้ายาบ้าแตกต่างกันไป ดังนั้นการเกิดกระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าจึงมีลักษณะที่ไม่เหมือนกัน และมีความแตกต่างกันไปด้วย

1.2 กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า มีลักษณะเป็นกระบวนการค้ายาบ้าแบบรายย่อยที่มีความต้องการทางการเงินเพื่อนำมาใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ชำระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น และเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับตนเอง ประกอบกับการที่ครอบครัวของเด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่มีลักษณะครอบครัวที่แตกแยกหรือไม่สมบูรณ์ ทำให้ขาดการอบรมสั่งสอนและชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมอีกทั้งยังเห็นว่าสมาชิกในครอบครัวบางคนมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดจึงทำให้เด็กและเยาวชนหญิงไม่ได้ตระหนักถึงพิษภัยและบทลงโทษของการมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งนอกจากนี้การใช้ยาเสพติดยังถือเป็นเรื่องธรรมดาภายในชุมชนเนื่องจากภายในชุมชนของเด็กและเยาวชนหญิงมีการซื้อขายยาเสพติดและการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมากทำให้เด็กและเยาวชนหญิงเห็นจนชินตา ประกอบกับการที่เด็กและเยาวชนหญิงขาดการมีส่วนร่วมในโรงเรียน ด้วยเหตุผลเพราะไม่ชอบเรียนหนังสือทำให้ไม่อยากไปโรงเรียนซึ่งนำไปสู่ปัญหาผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่มีผลทำให้ไม่จบการศึกษา ส่งผลให้เกิดการขาดการเข้าร่วมกิจกรรมภายในโรงเรียน เด็กและเยาวชนหญิงจึงนำเวลาที่ว่างไปใช้โดยเปล่าประโยชน์ด้วยการเที่ยวเล่น การใช้ยาเสพติด และอื่นๆ ซึ่งจากการที่เด็กและเยาวชนหญิงใช้เวลาไปโดยเปล่าประโยชน์จากการเที่ยวเล่น การใช้ยาเสพติด การเล่นเกมออนไลน์ และการเล่นเกมสล็อตออนไลน์ จึงทำให้เด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่มีปัญหาทางด้านการเงิน ส่งผลให้เกิดความต้องการทางการเงินจนกระทั่งกลุ่มเพื่อน/แฟนแนะนำให้ลองค้ายาเสพติด ซึ่งถือได้ว่ากลุ่มเพื่อน/แฟนเป็นปัจจัยผลักดันที่สำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิง

กลายเป็นผู้ค้ายาบ้า โดยกลุ่มเพื่อนหรือแฟนของเด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่ จะโน้มน้าวและชักจูงให้เด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าเนื่องมาจากการค้ายาบ้าเป็นการหารายได้พิเศษที่สามารถทำได้ง่ายและสบาย ผลตอบแทนก็ได้รับเป็นจำนวนมาก

ซึ่งจากสาเหตุเหล่านี้จึงเป็นปัจจัยผลักดันให้เด็กและเยาวชนหญิงเข้าสู่กระบวนการค้ายาบ้า เพราะการค้ายาบ้าได้รับผลตอบแทนเป็นเงินจำนวนมากและคุ้มค่ากับความเสียหายที่รอดพ้นจากการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงทำให้เป็นแรงกระตุ้นให้เด็กและเยาวชนหญิงตัดสินใจค้ายาบ้าโดยไม่เกรงกลัวกฎหมายและถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมอันเนื่องมาจากความต้องการทางการเงินมีมากกว่าความเกรงกลัวต่อบทลงโทษ

โดยเด็กและเยาวชนหญิงเรียนรู้วิธีการค้ายาบ้ามาจากคนในครอบครัว เพื่อน/แฟน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด ซึ่งวิธีการค้ายาบ้าของเด็กและเยาวชนหญิงเป็นการค้ายาบ้าแบบรายย่อย โดยเด็กและเยาวชนหญิงจะรับยาบ้ามาจากคนในครอบครัว เพื่อน/แฟน ตามจำนวนที่ถูกคำสั่งแล้วจึงนำยาบ้าไปส่งให้แก่ลูกค้า ตามจุดนัดพบที่แตกต่างกัน เช่น บ้าน คอนโดมิเนียม บัมพ์น้ำมัน ห้างสรรพสินค้า เป็นต้น โดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยจากการค้ายาบ้าประมาณ 5,000 – 20,000 บาทต่อครั้ง และรายได้จากการค้ายาบ้าในแต่ละครั้งเด็กและเยาวชนหญิงจะนำเงินมาใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เช่น ซื้อกระเป๋าแบรนด์เนมตามห้างสรรพสินค้า ซื้อเครื่องสำอางค์ราคาแพง เที่ยวกลางคืน เล่นการพนัน เล่นเกมส์ออนไลน์ และใช้หนี้การพนัน เป็นต้น และนำมาชำระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น เช่น ค่าทำคลอดลูก ค่านมลูกและหลาน เป็นต้น นอกจากนี้ยังนำเงินจากการค้ายาบ้ามาซื้อยาเสพติดเพื่อเสพอีกด้วย

ซึ่งก่อนที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญค้ายาบ้าจะถูกจับกุม ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่จะค้ายาบ้ามาแล้วเป็นระยะเวลาประมาณ 1-2 ปี ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญก็ได้เรียนรู้ถึงวิธีการและช่องทางในการหลบเลี่ยงการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ กล่าวคือ ก่อนที่เด็กและเยาวชนหญิงจะส่งยาบ้าให้แก่ลูกค้าตามสถานที่นัดหมาย เพื่อน/แฟนจะทำหน้าที่เป็นคนดูต้นทางในการส่งยาบ้า โดยเพื่อน/แฟนของเด็กและเยาวชนหญิงจะขับรถจักรยานยนต์ไปยังบริเวณจุดนัดพบ เพื่อสังเกตว่าเป็นลูกค้าว่าเป็นรายเดิมหรือรายใหม่ โดยเฉพาะลูกค้ารายใหม่จะสังเกตลักษณะ ท่าทาง พฤติกรรมของลูกค้าว่าเป็นคนล่อซื้อยาเสพติดที่เจ้าหน้าที่ตำรวจส่งมาซื้อยาบ้าหรือไม่ อีกทั้งสังเกตเวลาการออกตรวจพื้นที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อหลีกเลี่ยงการส่งยาบ้าให้แก่ลูกค้าตอนเจ้าหน้าที่ตำรวจออกตรวจพื้นที่ พร้อมกับการเรียนรู้วิธีการค้ายาบ้าจากคนในครอบครัว หรือเพื่อน/แฟน

โดยเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกส่งตัวเข้ารับการฝึกและอบรมจะถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมด้วยวิธีการล่อซื้อและตรวจจับยาบ้า โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจะปลอมตัวเป็นลูกค้าที่สั่งซื้อยาบ้า และ

สร้างความคุ้นเคยด้วยการตั้งชื่อยาป่าอย่างสม่ำเสมอและติดต่อกันหลายครั้งทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกิดความไว้วางใจ หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจแสดงตัวเข้าจับกุมในระหว่างที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกำลังส่งยาป่าให้กับเจ้าหน้าที่

ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนหญิงที่ค้ายาป่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและส่งตัวเข้ารับการศึกษาและอบรมโดยส่วนใหญ่ไม่กล้ากลับไปค้ายาป่าซ้ำอีก เพราะไม่ต้องการถูกจำกัดอิสรภาพอีกครั้ง เพราะการดำเนินชีวิตในศูนย์ฝึกฯ ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของศูนย์ฝึกฯ อย่างเคร่งครัด เช่น ตื่นนอน เข้านอน เรียนหนังสือ ฝึกอาชีพตามโปรแกรมต่างๆ ที่ศูนย์ฝึกฯ กำหนด โดยเด็กและเยาวชนหญิงไม่สามารถหลบเลี่ยงได้ นอกจากนี้เด็กและเยาวชนหญิงสามารถพบครอบครัวได้เฉพาะวันเสาร์ซึ่งเป็นวันเยี่ยมที่ศูนย์ฝึกฯ กำหนดเท่านั้น อีกทั้งต้องการเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกเพื่อไม่ให้ลูกมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดต้องเดินตามรอยตนเอง และไม่ต้องการที่จะทำให้พ่อแม่ หรือคนในครอบครัวที่รักต้องเสียใจและผิดหวังอีก

2. สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาป่า: ศึกษาเฉพาะกรณี ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิดและกลายเป็นผู้ค้ายาป่า 2) เพื่อศึกษาถึงกระบวนการของเด็กและเยาวชนหญิงที่กลายเป็นผู้ค้ายาป่า 3) เพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไข ป้องกัน และเยียวยาเด็กที่กระทำความผิดในคดียาเสพติด จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร (documentary study) โดยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เอกสารทางวิชาการ บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ และเอกสารงานวิจัยต่างๆ เป็นต้น และใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และการศึกษาแบบ Life – History อย่างละเอียดเป็นรายบุคคล ทั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาเฉพาะเด็กและเยาวชนหญิงที่ถูกตัดสินพิพากษาจากศาลให้อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 10 ราย ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนพฤษภาคม 2555 ถึง กรกฎาคม 2555

ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิดและกลายเป็นผู้ค้ายาป่า เกิดจาก 1) ความต้องการทางการเงิน จากการศึกษาวิจัยพบว่าก่อนที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจะกลายเป็นผู้ค้ายาป่าได้นั้นเกิดจากความต้องการทางการเงินในหลายๆ สาเหตุ อาทิ ความต้องการทางการเงินเพื่อนำมาใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ต้องการเงินเพื่อที่จะชื้อยามาเสพ มีความต้องการทางการเงิน

เนื่องจากมีภาระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้นและมีความคิดว่าต้องพึ่งตนเอง ซึ่งจากความต้องการทางการเงินต่างๆ เหล่านี้ได้ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลายเป็นผู้ค้ายาบ้าเพราะการค้ายาบ้าเป็นวิธีการหาเงินที่สะดวกสบาย 2) การชักจูงจากเพื่อน เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้กลายเป็นผู้ค้ายาบ้า โดยพบว่ากลุ่มเพื่อนและเพื่อนสนิท(แฟน) ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มีการชักจูงให้ใช้ยาเสพติด และเพื่อนที่ใช้ยาเสพติดจะเป็นผู้ชักชวนให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญค้ายาบ้าด้วย 3) ครอบครัว มีส่วนผลักดันให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยจากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่าครอบครัวของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีความเกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งการใช้ยาเสพติด และค้ายาเสพติดส่งผลให้เด็กและเยาวชนหญิงเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมเพราะเห็นว่าสมาชิกในครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ก็ไม่ได้ถูกจับกุมดำเนินคดีแต่อย่างใด 4) ชุมชน สภาพแวดล้อมภายในชุมชนมีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกิดความเคยชินและเรียนรู้วิธีการเสพและค้ายาเสพติดจากชุมชน จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า ชุมชนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมาก รวมทั้งบ้านของผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่อยู่ในชุมชนแออัดจะเรียนรู้การกระทำผิดได้ง่าย เพราะสังคมส่วนใหญ่จะมีอาชญากรรมต่างๆ บ่อยครั้ง ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนหญิงเจอสภาพการณ์เช่นนี้จึงเกิดความคุ้นชิน และเห็นว่าการกระทำผิดเหล่านี้เป็นเรื่องปกติธรรมดา 5) โรงเรียน จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้ง 10 ราย ขาดการศึกษา เรียนหนังสือไม่จบ เพราะไม่ชอบการไปโรงเรียน ไม่ชอบเรียนหนังสือ เรียนหนังสือไม่สนุก อีกทั้งการเรียนไม่ดี ซึ่งจากการที่ไม่ได้โรงเรียนส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญขาดกิจกรรมการมีส่วนร่วมในโรงเรียนที่เป็นประโยชน์ และได้เอาเวลาที่ไม่ได้เรียนหนังสือมาว่าสูม และเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน

ส่วนกระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า นั้นจะเห็นได้ว่ากระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า นั้นจะมีลักษณะเป็นกระบวนการค้ายาบ้ารายย่อยที่มีความต้องการทางการเงิน ครอบครัว กลุ่มเพื่อน/แฟน และชุมชนเป็นปัจจัยผลักดันให้เด็กและเยาวชนหญิงกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า อีกทั้งการค้ายาบ้าได้รับผลตอบแทนเป็นเงินจำนวนมากและคุ้มค่ากับความเสียหายที่รอดพ้นจากการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยกระบวนการเริ่มจากการที่เด็กและเยาวชนหญิงเรียนรู้วิธีการค้ายาบ้าจากคนในครอบครัว เพื่อน/แฟน และจะรับยาบ้ามาตามจำนวนที่ถูกคำสั่งแล้วจึงนำยาบ้าไปส่งให้แก่ลูกค้าตามจุดนัดพบ โดยเด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยจากการค้ายาบ้าประมาณ 5,000 – 20,000 บาทต่อครั้ง และรายได้จากการค้ายาบ้าในแต่ละครั้งเด็กและเยาวชนหญิงจะนำเงินมาใช้จ่ายฟุ่มเฟือย นำมาชำระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น และยังนำเงินมาซื้อยาเสพติดเพื่อเสพ ซึ่งก่อนที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญค้ายาบ้าจะถูกจับกุม เด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่จะค้ายาบ้ามาแล้วเป็นระยะเวลาประมาณ 1-2 ปี ซึ่งเด็กและเยาวชนหญิงได้มีการเรียนรู้ถึงวิธีการและช่องทางในการหลบเลี่ยงการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ กล่าวคือ ก่อนที่จะมีการส่งยาบ้าให้แก่

ลูกค้าตามสถานที่นัดหมาย เพื่อน/แฟนจะทำหน้าที่เป็นคนคู่ต้นทางในการส่งยาบ้า ซึ่งในการที่เด็กและเยาวชนหญิงถูกส่งตัวเข้ารับการศึกษาและอบรมนั้นเนื่องจากถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมด้วยวิธีการล่อซื้อและตรวจจับยาบ้า

3. ข้อจำกัดและอุปสรรคในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี พบปัญหาข้อจำกัดในการวิจัยในการเก็บข้อมูลจากเด็กและเยาวชนหญิง เนื่องจากการเก็บรวบรวมข้อมูลของเด็กและเยาวชนภายในศูนย์ฝึกฯ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ไม่อนุญาตให้นำเครื่องบันทึกเทปเข้าสัมภาษณ์ได้ จึงทำให้การเก็บรวบรวมข้อมูลต้องจดเพียงอย่างเดียว รวมถึงระยะเวลาในการให้สัมภาษณ์ของเด็กและเยาวชนมีเวลาที่จำกัดเนื่องจากเด็กและเยาวชนภายในศูนย์ฝึกฯ จะสามารถให้สัมภาษณ์ได้เฉพาะในวันและเวลาที่เด็กและเยาวชนไม่ได้เรียน ฝึกอาชีพ หรือทำกิจกรรม จึงทำให้ผู้วิจัยต้องไปพูดคุยและสัมภาษณ์หลายครั้ง เพื่อที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเกิดความไว้วางใจยอมเปิดเผยและให้ข้อมูลในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยการเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่นักสังคมสงเคราะห์ภายในศูนย์ฝึกฯ ที่ช่วยจัดตารางเวลาให้เด็กและเยาวชนหญิงเพื่อให้สามารถทำการสัมภาษณ์ได้

รวมทั้งการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษากระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้าภายในศูนย์ฝึกฯ บ้านปรานีเพียงกลุ่มเดียว ซึ่งไม่อาจใช้เป็นข้อมูลที่ครอบคลุมถึงเด็กและเยาวชนหญิงที่ค้ายาบ้าทั้งหมดของสังคมได้ ดังนั้นผลการวิจัยที่ได้ค้นพบนั้น จึงเป็นเพียงแง่มุมหนึ่งที่ค้นพบได้จากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญเท่านั้น

4. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

4.1 การพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนหญิง โดยการปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนหญิงมองเห็นคุณค่าในตนเอง รู้สึกภูมิใจกับสิ่งที่เด็กและเยาวชนหญิงเป็นอยู่ รวมถึงมุมมองที่มีต่อตนเองในด้านต่างๆ เพื่อให้เกิดการตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองรวมทั้งผู้อื่นด้วยเพื่อให้เด็กและเยาวชนหญิงรู้จักตนเองและเข้าใจความแตกต่างของแต่ละบุคคล ยอมรับ เห็นคุณค่าและภาคภูมิใจในตนเอง โดยเริ่มจากการเปลี่ยนวิธีการมองตนเองให้ดีขึ้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพภายในตนเอง เพราะเมื่อหลังจากที่เด็กและเยาวชนหญิงมีปัญหา ก็จะ สามารถตัดสินใจและ หาทางเลือกในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีเหตุผลและเข้าใจในสถานการณ์ต่างๆ ได้

4.2 ควรให้ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมีบทบาทในการอบรมสั่งสอนเพื่อให้เห็นถึงผลที่ตามมาจากการกระทำความผิด รวมทั้งควรประเมินกิจกรรมบำบัดรักษาภายในศูนย์ฝึกฯ ในขณะที่เด็กและเยาวชนหญิงอยู่ในศูนย์ฝึกฯ ว่ามีประสิทธิภาพในการช่วยเหลือและฟื้นฟูพฤติกรรมของเด็กได้หรือไม่เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถกลับเข้าสู่สังคมได้โดยไม่หันมากระทำความผิดซ้ำอีก

4.3 ควรให้ครอบครัวหรือผู้ใกล้ชิดของเด็กและเยาวชนให้ความรักและให้ความรู้ อบรมสั่งสอนแต่ในสิ่งที่ดี และแนะนำ ชักจูงให้เด็กและเยาวชนทำแต่สิ่งที่ดีและถูกต้อง และเมื่อเด็กและเยาวชนมีปัญหาควรให้คำปรึกษา คอยดูแล และเฝ้าระวังเพื่อให้เด็กและเยาวชนหันไปใช้หรือยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เพราะถือได้ว่าครอบครัวและสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กและเยาวชนมีส่วนที่ส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมต่างๆ

4.4 รัฐควรมีการผลักดันมาตรการการลงโทษกับเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับคดีการค้ายาเสพติดให้มีความเข้มงวดมากขึ้นนอกเหนือจากการให้เด็กและเยาวชนเข้าศูนย์ฝึกฯ เนื่องจากมาตรการการลงโทษของเด็กและเยาวชนนี้เมื่อเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกฯ แล้ว เด็กและเยาวชนบางรายยังมีแนวโน้มที่จะกลับเข้าสู่กระบวนการค้ายาเสพติด ควรมีการติดตามผลของเด็กและเยาวชนในระยะยาวด้วย โดยรัฐไม่เพียงแต่จะต้องสร้างมาตรการการลงโทษที่เข้มงวดแล้ว แต่จะต้องนำเสนอผลของการใช้มาตรการการลงโทษเพื่อที่จะทำให้เห็นว่ามาตรการการลงโทษนั้นมีประสิทธิภาพ

4.5 ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโทษและความรุนแรงของการค้ายาเสพติด รวมถึงโอกาสในการถูกจับกุม เนื่องจากเด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่มองว่าการค้ายาเป็นงานที่ทำได้ง่าย สบาย และได้ค่าตอบแทนจากการค้ายาที่สูงและเร็วจึงมีความคุ้มค่าต่อการเสี่ยง โดยที่เด็กและเยาวชนรู้เพียงแค่ว่าโอกาสถูกจับกุมมีน้อย หรือถ้าถูกจับกุมแล้วโทษที่ได้รับก็เพียงถูกเข้าสถานพินิจฯ เพียงไม่กี่เดือนหรือกักขัง เพราะฉะนั้นทั้งภาครัฐและภาคเอกชนควรรีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโทษของยาเสพติด รวมถึงมาตรการการลงโทษที่มีความรุนแรงเพื่อที่จะไม่ให้เด็กและเยาวชนกล้าที่จะเสี่ยงกับการกระทำความผิด อาทิ สื่อมวลชนซึ่งปัจจุบันถือได้ว่ามีบทบาทอย่างมาก ให้เข้ามาโฆษณา ประชาสัมพันธ์ให้เห็นถึงผลเสียของการยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และให้เห็นถึงโทษของการเข้ามายุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

4.6 ควรมีกระบวนการสืบเสาะ ตรวจสอบพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เพื่อเป็นการป้องกันการนำผู้กระทำผิดผิด เนื่องจากเด็กและเยาวชนหญิงบางคนไม่ได้เป็นผู้ค้ายาเสพติดโดยตรง เพียงแต่เป็นผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ ซึ่งควรมีการสืบเสาะประวัติของเด็กและเยาวชนจาก

บุคคล และสภาพแวดล้อมหลายๆ ด้านมาประกอบกันให้ชัดเจน เพื่อที่จะได้ทราบชัดว่า เด็กและเยาวชนนี้เป็นผู้กระทำผิดและเป็นผู้ค้ายาเสพติดจริง หรือเป็นเพียงผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ขณะถูกจับกุมเท่านั้น รวมทั้งจากกระบวนการสืบเสาะนี้จะทำให้สามารถโยงผู้กระทำผิดได้อย่างชัดเจนและสามารถเชื่อมโยงได้ถึงต้นตอของการค้ายาเสพติดได้มากยิ่งขึ้น

4.7 ควรมีการจัดระเบียบภายในชุมชน รวมถึงสภาพแวดล้อมภายในชุมชนเนื่องจากเมื่อเด็กและเยาวชนหญิงได้กลับเข้าสู่สังคมและสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งเป็นแหล่งยาเสพติด ก็จะทำให้เด็กและเยาวชนหญิงมีโอกาสที่จะกลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ง่าย ดังนั้นควรมีมาตรการภายในชุมชนเพื่อจัดการแก้ไขและเพื่อให้คนภายในชุมชนให้ความร่วมมือในการสอดส่องดูแลเด็กและเยาวชน พร้อมทั้งปลูกฝังค่านิยมพื้นฐานเพื่อไม่ให้เด็กและเยาวชนยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด พร้อมทั้งใช้มาตรการทางสังคมเข้มข้มยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้เกิดการกระทำผิดในครั้งต่อไป

4.8 สร้างโอกาสทางเลือกแก่เด็กและเยาวชนที่ออกจากศูนย์ฝึกฯ ให้มีการประกอบอาชีพและการหารายได้ที่แน่นอน โดยอาจจะมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพและร้านค้าที่มั่นคงและแน่นอนเพื่อรับสินค้าและบริการของเด็กและเยาวชนที่ได้ออกจากศูนย์ฝึกฯ ไปแล้ว เพราะเนื่องจากปัจจุบันศูนย์ฝึกฯ ได้ให้ความรู้และอบรมเกี่ยวกับการฝึกอาชีพ แต่เมื่อเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกฯ แล้ว ก็ไม่สามารถนำเอาความรู้ที่ได้จากฝึกอาชีพมาใช้ได้ต่อ เนื่องจาก ขาดแคลนเงินทุนในการสร้างผลิตภัณฑ์และบริการ รวมถึง ไม่มีร้านค้าที่สามารถจำหน่ายผลิตภัณฑ์ได้แน่นอน

5. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.1 ควรมีการศึกษาในกลุ่มของเด็กและเยาวชนหญิงที่มีคุณลักษณะทางประสพการณ์ในการใช้ยาเสพติดว่ามีส่วนที่จะทำให้กลายมาเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้ง่ายกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้ใช้ยาเสพติดมาก่อน

5.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของกระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนค้ายาบ้าของเด็กและเยาวชนหญิงและชาย

5.3 ควรศึกษาบทบาทของศูนย์ฝึกฯ ในการแก้ไขปัญหา การบำบัด และการเยียวยาเด็กและเยาวชนหญิงที่อยู่ภายในศูนย์ฝึกฯ ว่ามีวิธีการอย่างไรเพื่อที่จะไม่ให้เด็กและเยาวชนหญิงหันกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กิตติ์ชนทัต เลอวงส์รัตน์. การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีในประเทศไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ซีเอนด์เอสพริ้นติ้ง, 2550.

กิตติยาภรณ์ โชคสวัสดิ์ภิญโญ. การศึกษาเส้นทางเข้าสู่การเป็นผู้เสพและการเป็นผู้จำหน่ายยาบ้าของผู้รับบำบัดหญิง: กรณีศึกษาศูนย์ล้าต๋และฟื้นฟูยาเสพติด กองบินที่ 23 จังหวัดอุดรธานี, ประเทศไทย. นนทบุรี: โครงการจัดการองค์ความรู้เรื่องยาเสพติด สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข, 2553.

กีก้อง ดิศักดิ์. ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดีทำร้ายร่างกายของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2545.

ขวัญดา(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555.

งามพิศ สัตย์สวงน. การวิจัยเชิงคุณภาพทางมานุษยวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. คำนิยามที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. ครอบครัวของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด : จำแนกตามกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัย, ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

จุมพล นิมพานิช. การวิจัยเชิงคุณภาพในทางรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

จ่านงค์ อดิวัฒนสิทธิ์ และคณะ. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549.

ไชยยศ เหมะรัชตะ. ปัญหายาเสพติด : การศึกษาและวิเคราะห์ในแง่กฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ฝ่ายวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

ชมพูนุท แก้วอนรรักษ์. ความคิดเห็นของผู้ต้องขังคดียาเสพติดรายย่อยต่อการเข้าร่วมโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูเฉพาะ, สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต(การบริหารงานยุติธรรม) คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553.

ณรงค์ เส็งประชา. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 1. นครปฐม: โครงการผลิตเอกสารตำราเรียน วิทยาลัย
ครุ นครปฐม, 2524.

ณัฐชัย สุชียามานนท์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ต้องขังคดีจำหน่ายยาเสพติด: ศึกษา
เฉพาะกรณีเรือนจำกลางนครปฐม, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

ณัฐดนัย ทิมดี. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดยา
เสพติด : ศึกษาเฉพาะ โรงเรียนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจภูธรตำบลโรงเหนือ จังหวัด
สมุทรปราการ, สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาการจัดการ โครงการสวัสดีการสังคม
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, 2544.

แดงโม(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555.

นัทธี จิตสว่าง. เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด. รายงานการวิจัย, กรมราชทัณฑ์ ร่วมกับ
สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2544.

นัทธี จิตสว่างและคณะ. การกระทำผิดของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด. รายงานการวิจัย, สถาบัน
ดำรงราชานุภาพ, 2542.

นิชชานันท์ วรรณชง. การศึกษาการกระทำผิดของผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด กรณีศึกษา ผู้ต้องขัง
หญิง เรือนจำอำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง, 2548.

น้ำหวาน(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555.

นพพร ศรีผัด. กระบวนการตัดสินใจเสพยาบ้าของเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ
เยาวชนเขตภาคเหนือตอนบน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาการส่งเสริม
สุขภาพ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2548.

ประธาน วัฒนวานิชย์. กฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็กและกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและ
เยาวชนพร้อมด้วย พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 พระราชบัญญัติวิธี
พิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 กฎกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติปริญญา
สากลว่าด้วยสิทธิเยาวชน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ประกายพริก, 2530.

ปิ่นรัฐ ปานถาวร. การประกอบอาชีพของนักโทษเด็ดขาดหญิงก่อนเข้าสู่ทัณฑสถานหญิงกลาง,
สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2550.

ปิยะพร บุญโสภณ. ยาเสพติดกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ศึกษาจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
เยาวชนหญิงบ้านปรานี, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาอาชญาวิทยา

- และงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2550.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. อาชญาวิทยา: สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม. พิมพ์ครั้งที่ 1. ม.ป.ท.: โครงการตำราโรงเรียนนายร้อยตำรวจ, 2531.
- ปูเป้(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2555.
- เปรี้ยว(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 25 มิถุนายน 2555.
- เพชร โคตะ. สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติดของผู้หญิง : ศึกษาเฉพาะกรณี
ทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. จิตวิทยาครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2538.
- พิพิธภัณฑศาลไทยและหอจดหมายเหตุ. ศาลในอดีต. [ออนไลน์]. 2552. แหล่งที่มา:
<http://www.museum.coj.go.th/court/childandfamily.html> [2554, 29 สิงหาคม]
- พรชัย ขันดี, ชัชชัย ปิตะนีละบุตร และ อัสวิน วัฒนวิบูลย์. ทฤษฎี และงานวิจัยทางอาชญาวิทยา.
กรุงเทพฯ: บุ๊คเน็ต, 2543.
- พลอยใส(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2555.
- พลอยสวย(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555.
- ไพฑูริย์ ศรีวิไล. การศึกษาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดียาเสพติด : ศึกษา
เฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและ
อบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ภาณุพงษ์ เค็ดดวง. ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดคดีจำหน่ายยาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง : ศึกษา
เฉพาะกรณีทัณฑสถานหญิงกลาง, สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
งานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.
- มิวสิค(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2555.
- ขรรข มกรากิรมย์. อาชญาวิทยา ตอนว่าด้วย ข้อพึงรู้(ตอนที่ 2). ม.ป.ท.: ม.ป.พ., 2491.
- บุษนา แพรดำ. ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาบ้าของเยาวชนหญิงในสถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.
- วชิราภรณ์ ศรีเบญจกุล. ปัจจัยของครอบครัวต่อการเสพยาบ้าในทัศนะของวัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณี
โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า จังหวัดนนทบุรี, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต

- คณะสังคม สงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.
- วันัญญา แก้วแก้วปาน. พฤติกรรมอาชญากรรมกับประวัติการใช้ยาเสพติดของเยาวชนในสถานฝึก
และอบรมเด็กและเยาวชน(บ้านกรุณา), วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- วรัญญา ภัทรสุข. ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2545.
- ศุภศักดิ์ โปริยานนท์. ปัจจัยการขายบริการทางเพศของเด็กและเยาวชนหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร
, สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.
- สุดสงวน สุธีสร. อาชญาวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2547.
- สุนิสา จิรชนานนท์. ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิงในสถานฝึกและ
อบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. สังคมและวัฒนธรรม : เอกสารประกอบการศึกษาวิชา 313-183. กรุงเทพฯ:
ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.
- สุภางศ์ จันทวานิช. วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2549.
- สุมน ทวีวัฒน์ศรีสุข. การกระทำผิดของหญิง ศึกษาเฉพาะกรณีค้ายาบ้าในทัณฑสถานหญิงกลาง,
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2546.
- สุรพล พรหมกุล. ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, 2554.
- สุรศักดิ์ สุรินทร์แก้ว. ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดีความผิด
เกี่ยวกับยาเสพติด, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ
วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา, 2547.
- สมนึก ดักเตือน. การศึกษาพฤติกรรมค้ายาเสพติดของผู้ต้องขังก่อนต้องโทษ: ศึกษาเฉพาะกรณี
เรือนจำพิเศษธนบุรี, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.
- โสภา ชูพิชัยกุล. การศึกษาการแพร่ระบาดของสารเสพติดในเด็กและเยาวชนผ่านชุมชนแออัด:
ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตกรุงเทพมหานคร, รายงานการวิจัย, สภาสังคมสงเคราะห์

แห่งประเทศไทย, 2533.

โสภา เวณูฤดี . สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง ในทัณฑสถานหญิง
ธนบุรี, ภาคนิพนธ์ปริญญาโทบริหารงานยุติธรรม
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. สถิติคดี
ย้อนหลังระหว่างปี 2544-2553. [ออนไลน์]. 2554. แหล่งที่มา:

http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload/back53_offense.pdf [2554, 28 กรกฎาคม]

หลิน(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2555.

หมูแดง(นามสมมติ). สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555

อุมาพร ตรังคสมบัติ. จิตบำบัดและการให้คำปรึกษาครอบครัว. กรุงเทพฯ: เพื่อฟ้าพรินดี, 2541
อำไพรัตน์ อักษรพรหม. การขัดเกลาทางสังคมในครอบครัวไทยปัจจุบัน. วารสารสุโขทัยธรรมมา
ธิราช 15 (พ.ค.-ส.ค. 2545): 36, 2545

ภาษาอังกฤษ

Adler, Freda. Sister in crime : The rise of the new female criminal. New York: McGraw-Hill,
1975.

Bartollas, Clemens. Juvenile delinquency. 5th ed. Allyn & Bacon, 2000

Brown, Sheila. Understanding youth and crime : listening to youth?. 2nd ed. Maidenhead,
Berkshire: Open University Press, 2005

Bynum, Jack E. Juvenile delinquency : A sociological approach. 4th ed. Boston: Allyn & Bacon,
1999

Daniel J. Curran, Claire M. Renzetti. Theories of crime. Boston: Allyn and Bacon, 1994.

Edwin H. Sutherland and Donald R. Cressey. Criminology. 10th ed. Philadelphia : J.B. Lippincot,
1978.

Heidensohn, Frances. Women and crime. 2nd ed. Hampshire: Macmillan , 1985.

Gisela Konopka. The Adolescent Girl in Conflict. Englewood Cliffs: Prentice-Hall. 1966.

Henggeler, Scott W. Delinquency in adolescence. London: SAGE, 1989

Kratcoski, Peter C. Juvenile delinquency. 4th ed. Upper Saddle River, N.J.: Prentice-Hall,
1996

Siegel, L.J. Criminology : theories,patterns,and typologies. 9 Ed. Wardword, 2007.

Siegel, L.J, Joseph J. Senna. Juvenile Delinquency. 3rd ed. St. Paul: West. 1988.

Simon, Rita James. Women and Crime. Lexington: Lexington Books, 1975.

Social Differential Associations. The British Journal of Criminology 10 (1970): 10 .

Thomas P. Monahan. Family Status and the Delinquent Child: A Reappraisal and Some New Finding. Social Force 35(March 1957).

William Wattenberg and Frank Saunders. Sex Differences among Juvenile Offenders. Sociology and Social Research 49. 1954.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสัมภาษณ์

“กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณี ศูนย์ฝึกและอบรม
เด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

แบบสัมภาษณ์

“กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณี ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี”

แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “กระบวนการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า: ศึกษาเฉพาะกรณี ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสาเหตุและกระบวนการของการกลายเป็นเด็กและเยาวชนหญิงค้ายาบ้า รวมถึงเพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขป้องกัน และเยียวยาเด็กที่กระทำความผิดในคดียาเสพติด

โดยแบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนหญิงกระทำความผิด

ส่วนที่ 3 กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

- 1.1. อายุ
- 1.2. อายุขณะกระทำผิด
- 1.3. ศาสนา
- 1.4. ระดับการศึกษา
- 1.5. ท่านพักอาศัยอยู่กับใคร
- 1.6. จำนวนบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย
- 1.7. สถานภาพการสมรสของบิดาและมารดา
- 1.8. อาชีพของบิดาและมารดา
- 1.9. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน
- 1.10. ลักษณะของที่อยู่อาศัย

ส่วนที่ 2 สาเหตุที่กระทำความผิด

2.1 ครอบครัว

- 2.1.1 ลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

- 2.2.2 บิดา/มารดาหรือบุคคลในครอบครัวรักใคร่กันดีหรือไม่ ทะเลาะเบาะแว้งกันบ่อยหรือไม่ หากทะเลาะกันบ่อยๆ เกิดจากสาเหตุใด และมีวิธีการแก้ไขปัญหาอย่างไร
 - 2.2.3 เวลามีปัญหาท่านจะปรึกษาบิดา/มารดาก่อนเสมอ หรือปรึกษานุคคลอื่นก่อน
 - 2.2.4 ใครมีบทบาทในครอบครัวมากที่สุด และใครมีบทบาทต่อตัวท่านมากที่สุด
 - 2.2.5 บิดา/มารดาหรือบุคคลในครอบครัวเคยสอนหรือให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติดแก่ท่านหรือไม่ อย่างไร
 - 2.2.6 บุคคลในครอบครัวของท่านผู้ใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด อย่างไร(เช่น เสพ ขาย และอื่นๆ)
- 2.3 โรงเรียน
- 2.3.2 ท่านมีทัศนคติและความรู้สึกต่อโรงเรียนอย่างไร
 - 2.3.3 ครูอาจารย์ได้เคยให้ความรู้ และเคยได้บอกถึงโทษของยาเสพติดหรือไม่
 - 2.3.4 โรงเรียนเคยทำกิจกรรมรณรงค์เกี่ยวกับยาเสพติดหรือไม่ และท่านเคยมีส่วนร่วมกิจกรรมนั้นอย่างไร
 - 2.3.5 เมื่อท่านมีปัญหาท่านจะปรึกษาครูอาจารย์หรือไม่ อย่างไร
- 2.4 เพื่อน
- 2.4.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของเพื่อนที่คบ
 - 2.4.3 ท่านมีความรู้สึกผูกพันกับเพื่อนๆ อย่างไร
 - 2.4.4 ท่านพบปะสังสรรค์กับเพื่อนๆ บ่อยครั้งหรือไม่ และทำกิจกรรมอะไร
 - 2.4.5 เวลามีปัญหาท่านจะนึกถึงเพื่อนก่อนเสมอหรือไม่ อย่างไร
 - 2.4.6 ท่านเคยใช้ยาเสพติดกับเพื่อนๆ หรือไม่ อย่างไร/ประเภทของยาเสพติด
- 2.5 ชุมชน
- 2.5.2 ความสัมพันธ์ของคนภายในชุมชนเป็นไปในลักษณะใด
 - 2.5.3 ภายในชุมชนของท่านมีปัญหากันหรือไม่ และมีวิธีการจัดการกับปัญหานั้นอย่างไร
 - 2.5.4 ในชุมชนหรือสังคมของท่าน มีการใช้สารเสพติดมากน้อยเพียงใด หาได้ง่ายหรือไม่ อย่างไร
 - 2.5.5 ชุมชนของท่านมีการดูแลป้องกัน และรณรงค์เกี่ยวกับปัญหา ยาเสพติดหรือไม่ อย่างไร

2.5.6 ท่านคิดว่าคนในชุมชนของท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสพและการซื้อขายยาเสพติดอย่างไร

ส่วนที่ 3 กระบวนการกลายเป็นผู้ค้ายาบ้า

- 3.1 เหตุผลใดที่ทำให้ท่านตัดสินใจจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า)
- 3.2 ลักษณะของการจำหน่ายเป็นไปในรูปแบบใด
- 3.3 จำนวน/ปริมาณยาเสพติดที่จำหน่ายในแต่ละครั้ง และรายได้ที่ได้จากการจำหน่าย
- 3.4 ในการจำหน่ายยาเสพติดครั้งแรกท่านทำอย่างไร
- 3.5 ในขณะที่กระทำผิด ท่านกลัวโทษหรือไม่

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

- 4.1 ถ้าท่านย้อนเวลากลับไปได้ท่านจะจำหน่ายยาเสพติดหรือไม่ เพราะเหตุใด
- 4.2 เมื่อท่านออกจากศูนย์ฝึกฯ บ้านปราณี ท่านจะกลับไปจำหน่ายยาเสพติดหรือไม่ เพราะเหตุใด
- 4.3 ในมุมมองของท่าน ท่านคิดว่าจะมีแนวทางในการป้องกัน แก้ไขปัญหา ยาเสพติดอย่างไร

ภาคผนวก ข

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

ประวัติความเป็นมา

สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ได้จัดตั้งขึ้นมาพร้อมกับที่มีการเปิดดำเนินการของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ในวันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2495 โดยเป็นหน่วยงานคุ้มครองเด็กกลาง โดยเปิดที่ทำการชั่วคราวที่ศาลแขวงพระนครใต้เดิม ตำบลตลาดน้อย อำเภอสัมพันธวงศ์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2498 เรียกใหม่ว่า สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง ได้ย้ายไปเช่าบ้านที่ซอยกล้วยน้ำไทย และในวันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2500 ย้ายมาอยู่ที่เลขที่ 400 ถนนมหาราช แขวงพระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ได้เปลี่ยนเป็นศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2545 ตามการปรับเปลี่ยนโครงสร้างองค์กรใหม่ และเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน พ.ศ. 2546 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ได้ย้ายมาอยู่ที่หมู่ที่ 2 ตำบลคลองโยง อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม ปัจจุบันศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีได้ย้ายมาอยู่ที่ 21 หมู่ที่ 6 ตำบลสามพราน อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม 73110

ภารกิจที่สำคัญของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

1. เพื่อฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงที่ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง และศาลในจังหวัดใกล้เคียงส่งฝึกอบรมเพื่อขัดเกลานิสัยและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน
2. เพื่อฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมที่รุนแรงจากสถานแรกรับ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกอบรมต่างๆ บริเวณปริมณฑล
3. เพื่อบำบัด แก้ไข และฟื้นฟูจิตใจของเด็กและเยาวชนให้สามารถแก้ไขและพัฒนาตนเองได้
4. เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

กิจกรรมเพื่อให้การบำบัด แก้ไขและฟื้นฟูเด็กและเยาวชน

1. ให้การศึกษาวิชาสามัญตั้งแต่ระดับพื้นฐาน ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้หลักสูตรของการศึกษาผู้ใหญ่กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ

2. ฝึกและอบรมทักษะวิชาชีพ 8 หน่วยวิชาชีพ คือ

- วิชาชีพประดิษฐ์ดอกไม้
- วิชาชีพตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี
- วิชาชีพดนตรี-นาฏศิลป์ไทย
- วิชาชีพคหกรรมอาหาร
- วิชาชีพศิลปหัตถกรรมและงานเซรามิก
- วิชาพื้นฐานการพิมพ์ดีด
- วิชาชีพทัศนศาสตร์(นวดแผนโบราณ)
- วิชาชีพทอผ้าไหม

3. ศูนย์ฝึกและอบรมฯ บ้านปราณี ได้ใช้วิธีการบำบัดและฟื้นฟูพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน โดยการนำกิจกรรมกลุ่มต่างๆ เช่น กลุ่มครูที่ปรึกษา กลุ่มประชุมเข้า กลุ่มพัฒนาทักษะชีวิต โปรแกรมบำบัดผู้ติดยาเสพติด และกิจกรรมเนตรนารี เป็นต้น

4. ใช้ระบบการแบ่งชั้น เลื่อนชั้น และการประเมินผลการฝึกอบรมของเด็กและเยาวชน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงผลความประพฤติ และผลของการฝึกและอบรม ตลอดจนเพื่อกำหนดบริการและสิทธิพิเศษต่างๆ ที่เด็กและเยาวชนสมควรได้รับตามระดับชั้นของเด็กและเยาวชน ซึ่งจะเป็แรงจูงใจและส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดีโดยแบ่งชั้นเป็น 4 ชั้น ได้แก่ดีมาก(เกรด 1), ดี(เกรด 2), พอใช้(เกรด 3) และต้องปรับปรุง(เกรด 4)

การให้บริการด้านต่างๆ

1. บริการให้คำปรึกษา แนะนำ
2. ประสานงาน/ส่งเสริม/สนับสนุน/พัฒนาเด็กและเยาวชน
3. ให้การฟื้นฟูสมรรถภาพบำบัดทางกายและจิตใจ
4. พัฒนาบุคลิกภาพและความเป็นผู้นำ
5. ส่งเสริมบทบาทของสถาบันครอบครัว
6. วิเคราะห์ประเมินผลและรายงานความก้าวหน้าของเยาวชน
7. ให้การคุ้มครองพิทักษ์สิทธิเด็ก ให้การสงเคราะห์ภายหลังปล่อย เช่น สถานที่ทำงาน

ทุนในการศึกษาต่อและทุนในการประกอบอาชีพ

ตารางการเรียนรู้การสอน

เวลา วัน	08:30-09:00	09:00-10:00	10:00-12:00	12:00-13:00	13:00-15:00	15:00-16:00
จันทร์	กลุ่มครูที่ปรึกษา	กลุ่มประชุมเช้า	วิชาชีพ/สามัญ	พักกลางวัน	กลุ่มบำบัดยาเสพติด	เตรียมความพร้อมก่อนปล่อย ชมรมแอโรบิก/ชมรมศิลปะ/ชมรมเกษตร
อังคาร	กลุ่มครูที่ปรึกษา	กลุ่มประชุมเช้า	วิชาชีพ/สามัญ		พลศึกษา พัฒนาทักษะชีวิต	
พุธ	กลุ่มครูที่ปรึกษา	กลุ่มประชุมเช้า	วิชาชีพ/สามัญ		วิชาชีพ/สามัญ	
พฤหัสบดี	กลุ่มครูที่ปรึกษา	กลุ่มประชุมเช้า	วิชาชีพ/สามัญ		วิชาชีพ/สามัญ	
ศุกร์	กลุ่มครูที่ปรึกษา	กลุ่มประชุมเช้า	พลศึกษา พัฒนาทักษะชีวิต		เนตรนารี	

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ-นามสกุล นางสาวณิรัตน์ ชื่นเจริญ

วัน เดือน ปี และสถานที่เกิด วันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2531 จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา - อักษรศาสตรบัณฑิต(เอเชียศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน)

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา 2552

- สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา สาขาวิชาสังคมวิทยา(อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม)

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555